

**UGOVOR O FUNKCIONIRANJU
EUROPSKE UNIJE
(PROČIŠĆENA VERZIJA)**

PREAMBULA

NJEGOVO VELIČANSTVO KRALJ BELGIJANACA, PREDSJEDNIK SAVEZNE REPUBLIKE NJEMAČKE, PREDSJEDNIK FRANCUSKE REPUBLIKE, PREDSJEDNIK TALIJANSKE REPUBLIKE, NJEZINA KRALJEVSKA VISOST VELIKA VOJVOT-KINJA OD LUKSEMBURGA, NJEZINO VELIČANSTVO KRALJICA NIZOZEMSKE, (¹)

ODLUČNI DA postave temelje sve tješnje povezane unije među narodima Europe,

ODLUČIVŠI DA osiguraju gospodarski i socijalni napredak svojih država zajedničkim djelovanjem na uklanjanju zapreka koje dijele Europu,

POTVRĐUJUĆI kao osnovni cilj svojih nastojanja neprestano poboljšavanje uvjeta života i rada svojih naroda,

PREPOZNAJUĆI DA uklanjanje postojećih prepreka zahtijeva usklađeno djelovanje kako bi se zajamčio stabilan gospodarski razvoj, uravnotežena trgovina i poštено tržišno natjecanje,

U ŽELJI DA osnaže jedinstvo svojih gospodarstava i osiguraju njihov skladan razvoj smanjivanjem razlika koje postoje među pojedinim regijama i smanjivanjem zaostalosti regija u nepovoljnijem položaju,

ŽELEĆI zajedničkom trgovinskom politikom doprinijeti postupnom ukidanju ograničenja u međunarodnoj trgovini,

U NAMJERI DA potvrde solidarnost koja veže Europu i prekomorske zemlje te želeći, u skladu s načelima Povelje Ujedinjenih naroda, osigurati razvoj njihovog blagostanja,

ODLUČNI DA ovakvim udruživanjem svojih resursa očuvaju i ojačaju mir i slobodu te pozivajući ostale narode Europe koji dijele njihove ideale da im se pridruže u njihovim nastojanjima,

ČVRSTO ODLUČIVŠI promicati razvoj najviše moguće razine znanja za svoje narode putem širokog pristupa obrazovanju i njegovim neprestanim osvremenjivanjem,

ODREDILI su u tu svrhu kao svoje opunomoćenike:

(lista opunomoćenika ne reproducira se)

KOJI SU SE, razmijenivši svoje punomoći, za koje je utvrđeno da su u valjanom i propisanom obliku, sporazumjeli kako slijedi:

(¹) Republika Bugarska, Češka Republika, Kraljevina Danska, Republika Estonija, Irska, Helenska Republika, Kraljevina Španjolska, Republika Hrvatska, Republika Cipar, Republika Latvija, Republika Litva, Mađarska, Republika Malta, Republika Austrija, Republika Poljska, Portugalska Republika, Rumunjska, Republika Slovenija, Slovačka Republika, Republika Finska, Kraljevina Švedska i Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske od tada su postale članice Europske unije.

DIO PRVI NAČELA

Članak 1.

1. Ovim se Ugovorom uređuje funkcioniranje Unije te se utvrđuju područja, razgraničenje i aranžmani za izvršavanje njezinih nadležnosti.

2. Ovaj Ugovor i Ugovor o Europskoj uniji Ugovori su na kojima se temelji Unija. Na ova se dva Ugovora, koja imaju istu pravnu snagu, upućuje kao na "Ugovore".

GLAVA I. KATEGORIJE I PODRUČJA NADLEŽNOSTI UNIJE

Članak 2.

1. Kada je Ugovorima Uniji u određenom području dodijeljena isključiva nadležnost, samo Unija može donositi i usvajati pravno obvezujuće akte, dok države članice to mogu činiti samostalno samo ako ih za to ovlasti Unija ili u svrhu provedbe akata Unije.

2. Kada je Ugovorima Uniji u određenom području dodijeljena nadležnost koju ona dijeli s državama članicama, pravno obvezujuće akte u tom području mogu donositi i usvajati Unija i države članice. Države članice svoju nadležnost izvršavaju u onoj mjeri u kojoj Unija ne izvršava svoju nadležnost. Države članice svoju nadležnost ponovno izvršavaju u mjeri u kojoj je Unija odlučila prestati izvršavati svoju nadležnost.

3. Države članice koordiniraju svoje ekonomske politike i politike zapošljavanja u skladu s aranžmanima predviđenima ovim Ugovorom, za čije je utvrđivanje nadležna Unija.

4. Unija je u skladu s odredbama Ugovora o Europskoj uniji nadležna za utvrđivanje i provedbu zajedničke vanjske i sigurnosne politike, uključujući i postupno oblikovanje zajedničke obrambene politike.

5. U određenim područjima i pod uvjetima utvrđenima u Ugovorima, Unija je nadležna za provođenje djelovanja čiji je cilj podupiranje, usklađivanje ili dopunjavanje djelovanja država članica, bez da pritom zamjenjuje njihovu nadležnost u tim područjima.

Pravno obvezujući akti Unije, usvojeni na temelju odredaba Ugovorâ, koji se odnose na ta područja ne smiju uključivati usklađivanje zakona ili propisa država članica.

6. Opseg i aranžmani izvršavanja nadležnosti Unije utvrđuju se odredbama Ugovorâ koje se odnose na svako područje.

Članak 3.

1. Unija ima isključivu nadležnost u sljedećim područjima:
 - (a) carinskoj uniji;
 - (b) utvrđivanju pravila o tržišnom natjecanju potrebnih za funkcioniranje unutarnjeg tržišta;
 - (c) monetarnoj politici za države članice čija je valuta euro;
 - (d) očuvanju morskih bioloških resursa u okviru zajedničke ribarstvene politike;
 - (e) zajedničkoj trgovinskoj politici.

2. Unija ima i isključivu nadležnost za sklapanje međunarodnog sporazuma kada je njegovo sklapanje predviđeno zakonodavnim aktom Unije ili ako je takav sporazum potreban kako bi Uniji omogućio izvršavanje njezine unutarnje nadležnosti ili u mjeri u kojoj bi njegovo sklapanje moglo utjecati na zajednička pravila ili izmijeniti njihov opseg.

Članak 4.

1. Unija nadležnost dijeli s državama članicama ako joj je Ugovorima dodijeljena nadležnost koja se ne odnosi na područja iz članaka 3. i 6.
2. Podijeljena nadležnost između Unije i država članica primjenjuje se u sljedećim glavnim područjima:
 - (a) unutarnjem tržištu;
 - (b) socijalnoj politici za aspekte utvrđene u ovom Ugovoru;
 - (c) ekonomskoj, socijalnoj i teritorijalnoj koheziji;
 - (d) poljoprivredi i ribarstvu, osim očuvanja morskih bioloških resursa;
 - (e) okolišu;
 - (f) zaštiti potrošača;
 - (g) prometu;
 - (h) transeuropskim mrežama;
 - (i) energetici;

- (j) području slobode, sigurnosti i pravde;
- (k) zajedničkoj brizi za sigurnost u pitanjima javnog zdravstva, za aspekte utvrđene u ovom Ugovoru.

3. U područjima istraživanja, tehnološkog razvoja i svemira, Unija je nadležna za provođenje aktivnosti, posebice za utvrđivanje i provedbu programâ; međutim, izvršavanje te nadležnosti ne smije države članice sprečavati u izvršavanju njihove nadležnosti.

4. U područjima razvojne suradnje i humanitarne pomoći, Unija je nadležna za provođenje aktivnosti i zajedničke politike; međutim, izvršavanje te nadležnosti ne smije države članice sprečavati u izvršavanju njihove nadležnosti.

Članak 5.

1. Države članice koordiniraju svoje ekonomске politike unutar Unije. U tu svrhu Vijeće usvaja mjere, posebice osnovne smjernice za te politike.

Posebne se odredbe primjenjuju na države članice čija je valuta euro.

2. Unija poduzima mjere za osiguranje koordiniranja politika zapošljavanja država članica, posebice utvrđivanjem smjernica za te politike.

3. Unija može poduzimati inicijative kako bi osigurala koordinaciju socijalnih politika država članica.

Članak 6.

Unija je nadležna za poduzimanje djelovanja kojima se podupiru, koordiniraju ili dopunjaju djelovanja država članica. Na europskoj se razini takvo djelovanje odnosi na sljedeća područja:

- (a) zaštitu i poboljšanje zdravlja ljudi;
- (b) industriju;
- (c) kulturu;
- (d) turizam;
- (e) obrazovanje, strukovno obrazovanje, mlade i sport;

- (f) civilnu zaštitu;
- (g) administrativnu suradnju.

GLAVA II.

ODREDBE KOJE IMAJU OPĆU PRIMJENU

Članak 7.

Unija osigurava dosljednost svojih politika i aktivnosti, uzimajući pritom u obzir sve svoje ciljeve i u skladu s načelom dodjeljivanja ovlasti.

Članak 8.

(bivši članak 3. stavak 2. UEZ-a) ⁽¹⁾

U svim svojim aktivnostima Unija teži uklanjanju nejednakosti i promicanju ravnopravnosti između muškaraca i žena.

Članak 9.

Pri utvrđivanju i provedbi svojih politika i aktivnosti, Unija uzima u obzir zahtjeve povezane s promicanjem visoke razine zapošljavanja, jamstvom dostatne socijalne zaštite, borbot protiv društvene isključenosti te visokom razinom obrazovanja, osposobljavanja i zaštite zdravlja ljudi.

Članak 10.

Pri utvrđivanju i provedbi svojih politika i aktivnosti, Unija je usmjerena borbi protiv diskriminacije na temelju spola, rase, etničkog podrijetla, vjere ili uvjerenja, invaliditeta, dobi ili spolne orijentacije.

Članak 11.

(bivši članak 6. UEZ-a)

Zahtjevi u pogledu zaštite okoliša moraju se uključiti u utvrđivanje i provedbu politika i aktivnosti Unije, posebice s ciljem promicanja održivog razvoja.

⁽¹⁾ Ova su upućivanja samo indikativne naravi. Za detaljnije informacije, vidjeti tablice ekvivalenta između stare i nove numeracije Ugovorâ.

Članak 12.

(bivši članak 153. stavak 2. UEZ-a)

Zahtjevi zaštite potrošača uzimaju se u obzir pri utvrđivanju i provedbi ostalih politika i aktivnosti Unije.

Članak 13.

U oblikovanju i provedbi politika Zajednice u području poljoprivrede, ribarstva, prijevoza, unutarnjeg tržišta, istraživanja i tehnološkog razvoja te istraživanja svemira, Zajednica i države članice, budući da su životinje čuvstvena bića, punu pažnju posvećuju zahtjevima za dobrobit životinja, istovremeno poštujući zakonodavne i druge odredbe te običaje država članica, posebno u odnosu na vjerske obrede, kulturne tradicije i regionalnu baštinu.

Članak 14.

(bivši članak 16. UEZ-a)

Ne dovodeći u pitanje članak 4. Ugovora o Europskoj uniji ili članke 93., 106. i 107. ovog Ugovora, a s obzirom na značenje koje usluge od općeg gospodarskog interesa imaju kao dio zajedničkih vrijednosti Unije, kao i na njihovu ulogu u promicanju socijalne i teritorijalne kohezije, Unija i države članice, svaka u okviru svojih ovlasti i u okviru područja primjene Ugovorâ, vode računa o tome da se takve usluge odvijaju na temelju načela i uvjeta, osobito gospodarskih i finansijskih, koji im omogućuju ispunjavanje njihovih zadatka. Europski parlament i Vijeće, uredbama, u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom utvrđuju ta načela i postavljaju te uvjete, ne dovodeći pritom u pitanje nadležnost država članica da, u skladu s Ugovorima pružaju, naručuju i financiraju takve usluge.

Članak 15.

(bivši članak 255. UEZ-a)

1. Institucije, tijela, uredi i agencije Unije, radi promicanja dobrog upravljanja i osiguranja sudjelovanja civilnog društva, pri svome radu koliko je god to moguće poštiju načelo otvorenosti djelovanja.

2. Europski parlament zasjeda javno, kao i Vijeće kada razmatra i glasuje o nacrtu zakonodavnog akta.

3. Svaki građanin Unije i svaka fizička ili pravna osoba s boravištem ili sjedištem u nekoj državi članici ima pravo pristupa dokumentima institucija, tijela, ureda i agencija Unije neovisno o njihovu mediju, podložno načelima i uvjetima koji se utvrđuju u skladu s ovim stavkom.

Opća načela i ograničenja na temelju javnog ili privatnog interesa koji uređuju pravo na pristup dokumentima utvrđuje Vijeće uredbama, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom.

Svaka od institucija, tijela, ureda ili agencija osigurava transparentnost svojih postupanja i u svojem poslovniku utvrđuje posebne odredbe u vezi s pristupom svojim dokumentima u skladu s uredbama iz drugog podstavka.

Sud Europske unije, Europska središnja banka i Europska investicijska banka podliježu odredbama ovog stavka samo kada obavljaju svoje administrativne zadaće.

Europski parlament i Vijeće osiguravaju objavljivanje dokumenata koji se odnose na zakonodavne postupke pod uvjetima utvrđenima uredbama iz drugog podstavka.

Članak 16.

(bivši članak 286. UEZ-a)

1. Svatko ima pravo na zaštitu svojih osobnih podataka.
2. Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, utvrđuju pravila o zaštiti pojedinaca s obzirom na obradu osobnih podataka u institucijama, tijelima, uredima i agencijama Unije te u državama članicama kada obavljaju svoje aktivnosti u području primjene prava Unije i pravila o slobodnom kretanju takvih podataka. Poštovanje tih pravila podliježe nadzoru neovisnih tijela.

Pravila usvojena na temelju ovog članka ne dovode u pitanje posebna pravila utvrđena u članku 39. Ugovora o Europskoj uniji.

Članak 17.

1. Unija poštuje i ne dovodi u pitanje status koji na temelju nacionalnog prava imaju crkve i vjerske udruge ili zajednice u državama članicama.
2. Unija jednako poštuje status koji na temelju nacionalnog prava imaju svjetonazorske i nekonfesionalne organizacije.
3. Priznajući njihov identitet i njihov specifični doprinos, Unija održava otvoren, transparentan i redovit dijalog s tim crkvama i organizacijama.

DIO DRUGI
NEDISKRIMINACIJA I GRAĐANSTVO UNIJE

Članak 18.

(bivši članak 12. UEZ-a)

Unutar područja primjene Ugovorâ i ne dovodeći u pitanje bilo koju njihovu posebnu odredbu, zabranjena je svaka diskriminacija na temelju državljanstva.

Odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, Europski parlament i Vijeće mogu donijeti pravila za zabranu takve diskriminacije.

Članak 19.

(bivši članak 13. UEZ-a)

1. Ne dovodeći u pitanje ostale odredbe Ugovorâ, Vijeće može u okviru nadležnosti koje su Ugovorima dodijeljene Uniji, odlučujući jednoglasno u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom i uz prethodnu suglasnost Europskog parlamenta, poduzeti odgovarajuće radnje radi suzbijanja diskriminacije na temelju spola, rasnog ili etničkog podrijetla, vjere ili uvjerenja, invaliditeta, dobi ili spolne orientacije.

2. Odstupajući od stavka 1., Europski parlament i Vijeće odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom mogu usvojiti temeljna načela za poticajne mjere Unije, isključujući svako usklađivanje zakona i propisa država članica, da bi poduprli djelovanje država članica u ostvarivanju ciljeva iz stavka 1.

Članak 20.

(bivši članak 17. UEZ-a)

1. Ovime se ustanavljuje građanstvo Unije. Svaka osoba koja ima državljanstvo neke države članice građanin je Unije. Građanstvo Unije dodaje se nacionalnom državljanstvu i ne zamjenjuje ga.

2. Građani Unije uživaju prava i podliježu dužnostima predviđenima Ugovorima. Oni, između ostalog, imaju:

- (a) pravo slobodno se kretati i boraviti na državnom području država članica;
- (b) pravo da glasuju i budu birani na izborima za Europski parlament i na lokalnim izborima u državi članici u kojoj imaju boravište, pod istim uvjetima kao i državljeni te države;

- (c) pravo, na državnom području treće zemlje u kojoj država članica čiji su državlјani nema svoje predstavništvo, na zaštitu od strane diplomatskih i konzularnih tijela bilo koje države članice, pod istim uvjetima kao i državlјani te države;
- (d) pravo na podnošenje peticije Europskom parlamentu, pravo na obraćanje Europskom ombudsmantu te na obraćanje institucijama i savjetodavnim tijelima Unije na bilo kojem jeziku Ugovorâ te pravo na odgovor na istom jeziku.

Ta se prava ostvaruju u skladu s uvjetima i ograničenjima utvrđenima Ugovorima i mjerama usvojenima na temelju tih Ugovora.

Članak 21.

(bivši članak 18. UEZ-a)

1. Svaki građanin Unije ima pravo slobodno se kretati i boraviti na državnom području država članica, podložno ograničenjima i uvjetima utvrđenima u Ugovorima i u mjerama usvojenima radi njihove provedbe.
2. Ako se pokaže da je potrebno djelovanje Unije za ostvarenje tog cilja, a Ugovori ne predviđaju potrebne ovlasti, Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, mogu usvojiti odredbe radi olakšavanja ostvarivanja prava iz stavka 1.
3. Radi istih ciljeva kao što su oni iz stavka 1. i ako se Ugovorima ne predviđaju potrebne ovlasti, Vijeće u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom može usvojiti mјere koje se odnose na socijalnu sigurnost ili socijalnu zaštitu. Vijeće odlučuje jednoglasno nakon savjetovanja s Europskim parlamentom.

Članak 22.

(bivši članak 19. UEZ-a)

1. Svaki građanin Unije koji boravi u nekoj državi članici čiji nije državljanin, ima u toj državi članici aktivno i pasivno biračko pravo na lokalnim izborima, pod jednakim uvjetima kao i državlјani te države. Navedeno pravo ostvaruje se podložno detaljnim aranžmanima koje Vijeće, odlučujući jednoglasno u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom, doneše; ti aranžmani mogu predviđati odstupanja ako tako nalažu problemi svojstveni određenoj državi članici.
2. Ne dovodeći u pitanje članak 223. stavak 1. i odredbe donesene radi njegove provedbe, svaki građanin Unije koji boravi u nekoj državi članici čiji nije državljanin, ima u toj državi članici aktivno i pasivno biračko pravo na izborima za Europski parlament, pod jednakim uvjetima kao i državlјani te države. Navedeno pravo ostvaruje se podložno detaljnim aranžmanima koje Vijeće, odlučujući jednoglasno u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom, doneše; ti aranžmani mogu predviđati odstupanja ako tako nalažu problemi svojstveni određenoj državi članici.

Članak 23.

(bivši članak 20. UEZ-a)

Svaki građanin Unije na državnom području treće zemlje u kojoj država članica čiji je on državljanin nema predstavništvo, ima pravo na zaštitu od strane diplomatskih ili konzularnih tijela bilo koje države članice, pod istim uvjetima kao i državljeni te države. Države članice usvajaju potrebne odredbe i započinju međunarodne pregovore potrebne za osiguranje navedene zaštite.

Vijeće, odlučujući u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom, može donijeti direktive o utvrđivanju mjera za koordiniranje i suradnju potrebnih da se ta zaštita olakša.

Članak 24.

(bivši članak 21. UEZ-a)

Europski parlament i Vijeće, uredbama, u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, usvajaju odredbe za postupke i uvjete potrebne za inicijativu građana u smislu članka 11. Ugovora o Europskoj uniji, uključujući minimalni broj država članica iz kojih ti građani moraju dolaziti.

Svaki građanin Unije ima pravo podnošenja peticije Europskom parlamentu u skladu s člankom 227.

Svaki građanin Unije može se obratiti Europskom ombudsmanu imenovanom u skladu s člankom 228.

Svaki se građanin Unije može pisanim putem obratiti bilo kojoj instituciji ili tijelu iz ovog članka ili iz članka 13. Ugovora o Europskoj uniji na jednom od jezika navedenih u članku 55. stavku 1. Ugovora o Europskoj uniji i dobiti odgovor na tom istom jeziku.

Članak 25.

(bivši članak 22. UEZ-a)

Komisija podnosi Europskom parlamentu, Vijeću i Gospodarskom i socijalnom odboru izvješće o primjeni odredaba ovog dijela svake tri godine. U tom se izvješću uzima u obzir razvoj Unije.

Na tim temeljima, ne dovodeći u pitanje ostale odredbe Ugovorâ, Vijeće, odlučujući jednoglasno u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom i uz prethodnu suglasnost Europskog parlamenta, može donijeti odredbe radi jačanja ili dopune prava navedenih u članku 20. stavku 2. Te odredbe stupaju na snagu nakon što ih sve države članice odobre u skladu sa svojim ustavnim odredbama.

DIO TREĆI

POLITIKE I UNUTARNJA DJELOVANJA UNIJE

GLAVA I.

UNUTARNJE TRŽIŠTE

Članak 26.

(bivši članak 14. UEZ-a)

1. Unija usvaja mjere s ciljem uspostave ili osiguranja funkcioniranja unutarnjeg tržišta, u skladu s odgovarajućim odredbama Ugovorâ.
2. Unutarnje tržište obuhvaća područje bez unutarnjih granica na kojem se slobodno kretanje robe, osoba, usluga i kapitala osigurava u skladu s odredbama Ugovorâ.
3. Vijeće, na prijedlog Komisije, određuje smjernice i uvjete potrebne kako bi se osigurao ravnomjeren napredak u svim odnosnim sektorima.

Članak 27.

(bivši članak 15. UEZ-a)

Prilikom sastavljanja svojih prijedloga radi ostvarivanja ciljeva određenih člankom 26., Komisija uzima u obzir koliko će napora određena gospodarstva s obzirom na razlike u stupnju razvoja morati uložiti za uspostavu unutarnjeg tržišta, te može predložiti odgovarajuće odredbe.

Ako te odredbe poprime oblik odstupanja, moraju biti privremene naravi i smiju uzrokovati tek najmanji mogući poremećaj funkcioniranja unutarnjeg tržišta.

GLAVA II.

SLOBODNO KRETANJE ROBE

Članak 28.

(bivši članak 23. UEZ-a)

1. Unija uključuje carinsku uniju koja obuhvaća cijelokupnu trgovinu robom i među državama članicama uključuje zabranu uvoznih i izvoznih carina te svih davanja s istovrsnim učinkom, kao i donošenje zajedničke carinske tarife u njihovim odnosima s trećim zemljama.

2. Odredbe iz članka 30. i poglavlja 3. ove glave primjenjuju se na proizvode podrijetlom iz država članica i na proizvode iz trećih zemalja koji su u slobodnom prometu u državama članicama.

Članak 29.

(bivši članak 24. UEZ-a)

Smatra se da su proizvodi iz treće zemlje u slobodnom prometu u nekoj državi članici ako je udovoljeno svim uvoznim formalnostima i ako su u toj državi članici naplaćene sve propisane carine ili davanja s istovrsnim učinkom te ako za takve proizvode nije iskorištena povlastica potpunog ili djelomičnog povrata takvih carina ili davanja.

POGLAVLJE 1.

CARINSKA UNIJA

Članak 30.

(bivši članak 25. UEZ-a)

Među državama članicama zabranjene su uvozne i izvozne carine te davanja s istovrsnim učinkom. Ta se zabrana odnosi i na carine fiskalne naravi.

Članak 31.

(bivši članak 26. UEZ-a)

Vijeće, na prijedlog Komisije, utvrđuje stope zajedničke carinske tarife.

Članak 32.

(bivši članak 27. UEZ-a)

U izvršavanju zadaća koje su joj povjerene na temelju ovog poglavlja, Komisija se rukovodi:

- (a) potrebom promicanja trgovine između država članica i trećih zemalja;
- (b) razvojem uvjeta tržišnog natjecanja unutar Unije, u mjeri u kojoj ono vodi do poboljšanja konkurentske sposobnosti poduzetnikâ;
- (c) zahtjevima Unije s obzirom na opskrbu sirovinama i poludovršenom robom; u tom smislu Komisija vodi brigu da se izbjegne narušavanje uvjeta tržišnog natjecanja među državama članicama u pogledu dovršene robe;
- (d) potrebom izbjegavanja ozbiljnih poremećaja u gospodarstvima država članica i osiguravanja racionalnog razvoja proizvodnje i rasta potrošnje unutar Unije.

POGLAVLJE 2.
CARINSKA SURADNJA

Članak 33.

(bivši članak 135. UEZ-a)

Odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, Europski parlament i Vijeće unutar područja primjene Ugovorā poduzimaju mjere za jačanje carinske suradnje među državama članicama te između njih i Komisije.

POGLAVLJE 3.
ZABRANA KOLIČINSKIH OGRANIČENJA MEĐU DRŽAVAMA ČLANICAMA

Članak 34.

(bivši članak 28. UEZ-a)

Količinska ograničenja uvoza i sve mjere s istovrsnim učinkom zabranjeni su među državama članicama.

Članak 35.

(bivši članak 29. UEZ-a)

Količinska ograničenja izvoza i sve mjere s istovrsnim učinkom zabranjeni su među državama članicama.

Članak 36.

(bivši članak 30. UEZ-a)

Odredbe članaka 34. i 35. ne isključuju zabrane ili ograničenja uvoza, izvoza ili provoza robe koji su opravdani razlozima javnog morala, javnog poretku ili javne sigurnosti; zaštite zdravlja i života ljudi, životinja ili biljaka; zaštite nacionalnog blaga umjetničke, povjesne ili arheološke vrijednosti; ili zaštite industrijskog i trgovačkog vlasništva. Međutim, te zabrane ili ograničenja ne smiju biti sredstvo proizvoljne diskriminacije ili prikrivenog ograničivanja trgovine među državama članicama.

Članak 37.

(bivši članak 31. UEZ-a)

1. Države članice prilagođavaju sve državne monopole komercijalne naravi kako bi se osiguralo da među državljanima država članica ne postoji diskriminacija u pogledu uvjeta nabave i prodaje robe.

Odredbe ovog članka primjenjuju se na svako tijelo putem kojeg država članica *de iure* ili *de facto*, bilo neposredno ili posredno, nadzire, određuje ili osjetno utječe na uvoz ili izvoz među državama članicama. Ove se odredbe na isti način primjenjuju i na monopole koje je država prenijela na druge.

2. Države članice suzdržavaju se od uvođenja bilo koje nove mјere koja je protivna načelima utvrđenima stavkom 1. ili koja ograničuje područje primjene članaka koji se odnose na zabranu carina i količinskih ograničenja među državama članicama.

3. Ako državni monopol komercijalne naravi sadrži neko pravilo utvrđeno kako bi se olakšala prodaja poljoprivrednih proizvoda ili ostvarivanje najboljeg prihoda od njih, pri primjeni pravila iz ovog članka potrebno je poduzeti korake radi osiguranja jednake zaštite zapošljavanja i životnog standarda dotičnih proizvođača.

GLAVA III. POLJOPRIVREDA I RIBARSTVO

Članak 38.

(bivši članak 32. UEZ-a)

1. Unija utvrđuje i provodi zajedničku poljoprivrednu i ribarstvenu politiku.

Unutarnje tržište obuhvaća poljoprivredu, ribarstvo i trgovinu poljoprivrednim proizvodima. „Poljoprivredni proizvodi“ su plodovi zemlje, proizvodi stočarstva i ribarstva te proizvodi prvog stupnja prerade neposredno vezani uz te proizvode. Kada se upućuje na zajedničku poljoprivrednu politiku ili poljoprivredu te kada se rabi izraz „poljoprivredni“, podrazumijeva se da se to odnosi i na ribarstvo, uzimajući u obzir posebne značajke tog sektora.

2. Osim ako je člancima od 39. do 44. drukčije predviđeno, pravila utvrđena radi uspostave i funkcioniranja unutarnjeg tržišta primjenjuju se i na poljoprivredne proizvode.

3. Proizvodi na koje se odnose odredbe članaka od 39. do 44. navedeni su u Prilogu I.

4. Djelovanje i razvoj unutarnjeg tržišta za poljoprivredne proizvode mora biti popraćeno utvrđivanjem zajedničke poljoprivredne politike.

Članak 39.

(bivši članak 33. UEZ-a)

1. Ciljevi su zajedničke poljoprivredne politike sljedeći:

(a) povećati poljoprivrednu produktivnost promicanjem tehničkog napretka i osiguranjem racionalnog razvoja poljoprivredne proizvodnje te optimalnog korištenja čimbenika proizvodnje, osobito radne snage;

- (b) na taj način osigurati primjeren životni standard poljoprivrednog stanovništva, osobito povećanjem osobne zarade osoba koje se bave poljoprivredom;
- (c) stabilizirati tržišta;
- (d) osigurati dostupnost opskrbe;
- (e) pobrinuti se da roba dođe do potrošača po razumnim cijenama.

2. Pri osmišljavanju zajedničke poljoprivredne politike i posebnih metoda njezine primjene, vodi se računa o:

- (a) posebnoj naravi poljoprivredne djelatnosti, koja proizlazi iz socijalne strukture poljoprivrede te iz strukturalnih i prirodnih razlika među različitim poljoprivrednim regijama;
- (b) potrebi postupnog izvršenja odgovarajućih prilagodbi;
- (c) činjenici da poljoprivreda u državama članicama predstavlja sektor koji je usko povezan s gospodarstvom u cjelini.

Članak 40.

(bivši članak 34. UEZ-a)

1. Radi ostvarivanja ciljeva određenih člankom 39. uspostavlja se zajednička organizacija poljoprivrednih tržišta.

Ovisno o vrsti proizvoda, ta organizacija poprima jedan od sljedećih oblika:

- (a) zajednička pravila o tržišnom natjecanju;
- (b) obvezna koordinacija različitih organizacija nacionalnih tržišta;
- (c) organizacija europskog tržišta.

2. Zajednička organizacija uspostavljena u skladu sa stavkom 1. može uključivati sve mјere potrebne za ostvarivanje ciljeva određenih člankom 39., osobito reguliranje cijena, potporu proizvodnji i prodaji različitih proizvoda, sustave skladištenja i prijenosa, kao i zajedničke mehanizme stabiliziranja uvoza ili izvoza.

Zajednička organizacija ograničena je na ostvarivanje ciljeva određenih člankom 39. i isključuje svaku diskriminaciju između proizvođača ili potrošača unutar Unije.

Svaka zajednička politika cijena temelji se na zajedničkim kriterijima i jedinstvenim metodama izračunavanja.

3. Kako bi se zajedničkoj organizaciji iz stavka 1. omogućilo ostvarivanje njezinih ciljeva, mogu se osnovati jedan ili više fondova za smjernice i jamstva u poljoprivredi.

Članak 41.

(bivši članak 35. UEZ-a)

Radi ostvarivanja ciljeva određenih člankom 39., u okviru zajedničke poljoprivredne politike mogu se predviđjeti sljedeće mjere:

- (a) učinkovito koordiniranje napora u područjima strukovnog sposobljavanja, istraživanja i širenja znanja o poljoprivredi; navedeno može obuhvaćati i zajedničko financiranje projekata ili institucija;
- (b) zajedničke mjere za promicanje potrošnje određenih proizvoda.

Članak 42.

(bivši članak 36. UEZ-a)

Odredbe poglavlja koje se odnosi na pravila o tržišnom natjecanju primjenjuju se na proizvodnju i trgovinu poljoprivrednim proizvodima samo u onoj mjeri koju utvrde Europski parlament i Vijeće u okviru članka 43. stavka 2. i u skladu s postupkom utvrđenim tim člankom, uzimajući u obzir ciljeve određene člankom 39.

Vijeće na prijedlog Komisije može odobriti dodjeljivanje potpore:

- (a) za zaštitu poduzetnika koji su zbog strukturalnih ili prirodnih uvjeta u nepovoljnijem položaju;
- (b) u okviru programâ gospodarskog razvoja.

Članak 43.

(bivši članak 37. UEZ-a)

1. Komisija podnosi prijedloge za razradu i provedbu zajedničke poljoprivredne politike, uključujući i prijedloge za zamjenu nacionalnih organizacija jednim od oblika zajedničke organizacije predviđenih u članku 40. stavku 1., kao i prijedloge za provedbu mjera pobliže određenih ovom glavom.

U tim se prijedlozima vodi računa o međuvisnosti poljoprivrednih pitanja navedenih u ovoj glavi.

2. Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom, uspostavljaju zajedničku organizaciju poljoprivrednih tržišta predviđenu u članku 40. stavku 1. te utvrđuju ostale odredbe potrebne za provođenje ciljeva zajedničke poljoprivredne politike i zajedničke ribarstvene politike.

3. Vijeće na prijedlog Komisije usvaja mjere o utvrđivanju cijena, nameta, potpora i količinskih ograničenja te o utvrđivanju i raspodjeli mogućnosti ribolova.

4. U skladu sa stavkom 2., nacionalne organizacije tržišta mogu se zamijeniti zajedničkom organizacijom predviđenom u članku 40. stavku 1. ako:

- (a) zajednička organizacija državama članicama koje se protive ovoj mjeri i koje imaju vlastitu organizaciju za dotičnu proizvodnju nudi jednaku zaštitu zapošljavanja i životnog standarda dotičnih proizvođača, vodeći računa o mogućim prilagodbama, kao i o specijalizaciji koja će s vremenom biti potrebna;
- (b) takva organizacija osigurava uvjete za trgovinu unutar Unije slične onima koji postoje na nacionalnom tržištu.

5. Ako se zajednička organizacija za određene sirovine uspostavi prije postojanja zajedničke organizacije za odgovarajuće prerađene proizvode, one sirovine koje se koriste za prerađene proizvode namijenjene izvozu u treće zemlje mogu se uvoziti iz zemalja izvan Unije.

Članak 44.

(bivši članak 38. UEZ-a)

Ako u nekoj državi članici određeni proizvod podliježe nacionalnoj organizaciji tržišta ili unutarnjim pravilima s istovrsnim učinkom, a koji utječe na konkurenčki položaj slične proizvodnje u nekoj drugoj državi članici, države članice primjenjuju kompenzaciski davanje na uvoz tog proizvoda koji dolazi iz države članice u kojoj takva organizacija ili pravila postoje, osim ako ta država primjenjuje kompenzaciski davanje na izvoz.

Komisija određuje iznos tih davanja u visini potrebnoj za uspostavu ravnoteže; ona može odobriti i druge mjere, čije uvjete i pojedinosti sama utvrđuje.

GLAVA IV.

SLOBODNO KRETANJE OSOBA, USLUGA I KAPITALA

POGLAVLJE 1.

RADNICI

Članak 45.

(bivši članak 39. UEZ-a)

1. Sloboda kretanja radnika osigurava se unutar Unije.

2. Ta sloboda kretanja podrazumijeva ukidanje svake diskriminacije na temelju državljanstva među radnicima iz država članica u vezi sa zapošljavanjem, primicima od rada i ostalim uvjetima rada i zapošljavanja.

3. Podložno ograničenjima koja su opravdana razlozima javnog poretku, javne sigurnosti ili javnog zdravlja, ta sloboda podrazumijeva pravo na:

- (a) prihvaćanje stvarno učinjenih ponuda za zaposlenje;
- (b) slobodno kretanje unutar državnog područja država članica u tu svrhu;
- (c) boravak u državi članici radi zapošljavanja sukladno odredbama koje uređuju zapošljavanje državljana te države utvrđenih zakonom i ostalim propisima;
- (d) ostanak na državnom području države članice nakon prestanka zaposlenja u toj državi, pod uvjetima sadržanima u uredbama koje sastavlja Komisija.

4. Odredbe ovog članka ne primjenjuju se na zapošljavanje u javnim službama.

Članak 46.

(bivši članak 40. UEZ-a)

Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom, donose direktive ili uredbe kojima se određuju mјere potrebne za ostvarivanje slobode kretanja radnika kako je utvrđeno člankom 45., a osobito:

- (a) osiguravanjem bliske suradnje među nacionalnim službama za zapošljavanje;
- (b) ukidanjem administrativnih postupaka i praksi te rokova propisanih za pristup slobodnim radnim mjestima, bilo da proizlaze iz nacionalnog zakonodavstva, bilo iz prethodno sklopljenih sporazuma među državama članicama, a čije bi zadržavanje predstavljalo prepreku liberalizaciji kretanja radnika;
- (c) ukidanjem svih propisanih rokova i drugih ograničenja predviđenih nacionalnim zakonodavstvom ili prethodno sklopljenim sporazumima među državama članicama, kojima se radnicima iz drugih država članica nameću uvjeti u vezi sa slobodnim izborom zaposlenja, a koji su različiti od uvjeta koji se postavljaju radnicima dotične države;
- (d) uspostavom odgovarajućih mehanizama za povezivanje ponuda i molba za zapošljavanje te za lakše postizanje ravnoteže između ponude i potražnje na tržištu rada, na način kojim bi se izbjeglo ozbiljno ugrožavanje životnog standarda i stupnja zaposlenosti u različitim regijama i industrijskim granama.

Članak 47.

(bivši članak 41. UEZ-a)

U okviru zajedničkog programa, države članice potiču razmjenu mladih radnika.

Članak 48.

(bivši članak 42. UEZ-a)

Europski parlament i Vijeće, u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, usvajaju mjere u području socijalne sigurnosti nužne za omogućavanje slobode kretanja radnika; u tu svrhu oni uspostavljaju sustav kojim se zaposlenim i samozaposlenim radnicima migrantima i njihovim uzdržavanicima jamči:

- (a) zbrajanje ukupnog staža koji se uzima u obzir na temelju zakona različitih zemalja radi stjecanja i zadržavanja prava na naknadu i obračun visine naknade;
- (b) isplatu naknada osobama koje imaju boravište na državnom području država članica.

Ako član Vijeća izjavlji da bi nacrt zakonodavnog akta iz prvog podstavka mogao utjecati na važne aspekte njegova sustava socijalne sigurnosti, uključujući njegovo područje primjene, troškove ili finansijsku strukturu, odnosno da bi mogao utjecati na finansijsku ravnotežu tog sustava, može zatražiti da se taj predmet uputi Europskom vijeću. U tom se slučaju redovni zakonodavni postupak suspendira. Nakon rasprave, Europsko vijeće u roku od četiri mjeseca od te suspenzije:

- (a) vraća nacrt Vijeću koje okončava suspenziju redovnog zakonodavnog postupka; ili
- (b) ne poduzima nikakve radnje ili od Komisije traži da podnese novi prijedlog u kojem se slučaju smatra da izvorni prijedlog akta nije usvojen.

POGLAVLJE 2.

PRAVO POSLOVNOG NASTANA

Članak 49.

(bivši članak 43. UEZ-a)

U okviru niže navedenih odredaba, ograničivanje slobode poslovnog nastana državljana jedne države članice na državnom području druge države članice zabranjuje se. Ta se zabrana odnosi i na ograničivanje osnivanja zastupništava, podružnica ili društava kćeri od strane državljana bilo koje države članice s poslovnim nastanom na državnom području bilo koje druge države članice.

Sloboda poslovnog nastana uključuje pravo pokretanja i obavljanja djelatnosti kao samozaposlene osobe te pravo osnivanja i upravljanja poduzećima, osobito trgovackim društvima u smislu drugog stavka članka 54., sukladno uvjetima koje pravo zemlje u kojoj se taj poslovni nastan ostvaruje utvrđuje za svoje državljane, a podložno odredbama poglavla koje se odnosi na kapital.

Članak 50.

(bivši članak 44. UEZ-a)

1. Za ostvarenje slobode poslovnog nastana s obzirom na određenu djelatnost, Europski parlament i Vijeće donose direktive u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom.
2. Europski parlament, Vijeće i Komisija izvršavaju dužnosti koje su im povjerene na temelju prethodnih odredaba, a osobito:
 - (a) načelnim davanjem prednosti djelatnostima kod kojih sloboda poslovnog nastana daje osobito vrijedan doprinos razvoju proizvodnje i trgovine;
 - (b) osiguravanjem bliske suradnje među nadležnim vlastima u državama članicama kako bi se utvrdila konkretna stanja u različitim djelatnostima unutar Unije;
 - (c) ukidanjem onih administrativnih postupaka i praksa koje bilo da proizlaze iz nacionalnog zakonodavstva, bilo iz prethodno sklopljenih sporazuma među državama članicama, a čije bi zadržavanje moglo predstavljati prepreku slobodi poslovnog nastana;
 - (d) osiguravanjem da radnici jedne države članice zaposleni na državnom području druge države članice mogu ostati na tom državnom području radi pokretanja djelatnosti kao samozaposlene osobe ako ispunjavaju pretpostavke koje bi morali ispunjavati da su u tu državu ušli u trenutku kada namjeravaju pokrenuti tu djelatnost;
 - (e) omogućavanjem državljaninu jedne države članice da stječe i koristi zemljište i građevine na državnom području druge države članice u mjeri u kojoj to nije protivno načelima utvrđenima u članku 39. stavku 2.;
 - (f) postupnim ukidanjem ograničenja slobode poslovnog nastana u svakoj razmatranoj grani djelatnosti, kako s obzirom na uvjete za osnivanje zastupništava, podružnica ili društava kćeri na državnom području države članice, tako i s obzirom na uvjete za dolazak osoblja iz matičnog poduzeća na upravljačke ili nadzorne položaje u takvim zastupništvima, podružnicama ili društvima kćerima;
 - (g) usklađivanjem, u mjeri u kojoj je to potrebno, zaštitnih mehanizama koje države članice zahtijevaju od trgovačkih društava u smislu članka 54. drugog stavka radi zaštite interesa članova i trećih, s ciljem izjednačavanja takvih zaštitnih mehanizama širom Unije;
 - (h) osiguravanjem da uvjeti poslovnog nastana ne budu narušeni potporama koje dodjeljuju države članice.

Članak 51.

(bivši članak 45. UEZ-a)

Odredbe ovog poglavlja ne primjenjuju se u određenoj državi članici na djelatnosti koje su u toj državi članici, makar i povremeno, povezane s izvršavanjem javnih ovlasti.

Europski parlament i Vijeće mogu, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, propisati da se odredbe ovog poglavlja ne primjenjuju na određene djelatnosti.

Članak 52.

(bivši članak 46. UEZ-a)

1. Odredbe ovog poglavlja i mjere poduzete na temelju njih ne dovode u pitanje primjenu odredaba utvrđenih u zakonu i ostalim propisima kojima se za strane državljanе predviđa poseban tretman koji je opravdan razlozima javnog poretkа, javne sigurnosti ili javnog zdravlјa.
2. Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, donose direktive za usklađivanje gore navedenih odredaba.

Članak 53.

(bivši članak 47. UEZ-a)

1. Radi olakšavanja pokretanja i obavljanja djelatnosti samozaposlenim osobama, Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, donose direktive za međusobno priznavanje diploma, svjedodžbi i ostalih dokaza o formalnim kvalifikacijama i za usklađivanje odredaba utvrđenih zakonom ili drugim propisima država članica o pokretanju i obavljanju djelatnosti samozaposlenih osoba.
2. U slučaju medicinskih, njima srodnih i farmaceutskih profesija, postupno ukidanje ograničenja ovisi o usklađivanju uvjeta njihovog obavljanja u različitim državama članicama.

Članak 54.

(bivši članak 48. UEZ-a)

Za potrebe ovog poglavlja, trgovачka društva osnovana sukladno pravu neke države članice, a čije se registrirano sjedište, središnja uprava ili glavno mjesto poslovanja nalazi unutar Unije, tretiraju se na isti način kao i fizičke osobe koje su državljeni država članica.

Pojam „trgovачka društva” znači trgovачka društva koja su osnovana na temelju pravila građanskog ili trgovackog prava, uključujući i zadruge te ostale pravne osobe uređene javnim ili privatnim pravom, osim onih koje su neprofitne.

Članak 55.

(bivši članak 294. UEZ-a)

U vezi sa sudjelovanjem u kapitalu trgovackih društava u smislu članka 54., države članice državljanima drugih država članica dodjeljuju isti tretman koji uživaju i njezini vlastiti državljeni, ne dovodeći u pitanje primjenu ostalih odredaba Ugovorā.

POGLAVLJE 3.

USLUGE

Članak 56.

(bivši članak 49. UEZ-a)

U okviru odredaba navedenih u nastavku, zabranjuju se ograničenja slobode pružanja usluga unutar Unije u odnosu na državljane država članica s poslovnim nastanom u državi članici koja nije država osobe kojoj su usluge namijenjene.

Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, mogu proširiti primjenu odredaba ovog poglavlja na državljane trećih zemalja koji pružaju usluge i koji imaju poslovni nastan unutar Unije.

Članak 57.

(bivši članak 50. UEZ-a)

Uslugama u smislu Ugovorâ smatraju se one „usluge” koje se uobičajeno obavljaju uz naknadu, u mjeri u kojoj nisu uređene odredbama koje se odnose na slobodu kretanja robe, kapitala i osoba.

„Usluge” osobito uključuju:

- (a) djelatnosti industrijske naravi;
- (b) djelatnosti komercijalne naravi;
- (c) obrtničke djelatnosti;
- (d) djelatnosti slobodnih zanimanja.

Ne dovodeći u pitanje odredbe poglavlja o pravu poslovnog nastana, osoba koja pruža neku uslugu može, u svrhu pružanja te usluge, privremeno obavljati svoju djelatnost u državi članici u kojoj se usluga pruža, i to prema istim uvjetima koje ta država propisuje za svoje državljane.

Članak 58.

(bivši članak 51. UEZ-a)

1. Sloboda pružanja usluga u području prometa uređena je odredbama glave koja se odnosi na promet.
2. Liberalizacija bankarskih i osiguravateljskih usluga povezanih s kretanjem kapitala provodi se istodobno s liberalizacijom kretanja kapitala.

Članak 59.

(bivši članak 52. UEZ-a)

1. Kako bi se dosegnula liberalizacija pojedine usluge, Europski parlament i Vijeće u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom donose direktive.

2. U odnosu na direktive iz stavka 1. prednost se, u pravilu, daje onim uslugama koje neposredno utječu na troškove proizvodnje ili čija liberalizacija pomaže promicanju trgovine robom.

Članak 60.

(bivši članak 53. UEZ-a)

Države članice nastoje liberalizirati usluge u većem opsegu nego što to zahtijevaju direktive donesene na temelju članka 59. stavka 1. ako im njihovo opće gospodarsko stanje i stanje u dotičnom gospodarskom sektoru to dopuštaju.

U tu svrhu Komisija daje preporuke zainteresiranim državama članicama.

Članak 61.

(bivši članak 54. UEZ-a)

Do ukidanja ograničenjâ slobode pružanja usluga, svaka država članica primjenjuje ta ograničenja na sve osobe koje pružaju usluge u smislu članka 56. prvog stavka, bez razlike s obzirom na njihovo državljanstvo ili boravište.

Članak 62.

(bivši članak 55. UEZ-a)

Odredbe članaka od 51. do 54. primjenjuju se na pitanja obuhvaćena ovim poglavljem.

POGLAVLJE 4.

KAPITAL I PLATNI PROMET

Članak 63.

(bivši članak 56. UEZ-a)

1. U okviru odredaba određenih ovim poglavljem, zabranjena su sva ograničenja kretanja kapitala među državama članicama te između država članica i trećih zemalja.

2. U okviru odredaba određenih ovim poglavljem, zabranjena su sva ograničenja u platnom prometu između država članica te između država članica i trećih zemalja.

Članak 64.

(bivši članak 57. UEZ-a)

1. Odredbe članka 63. ne dovode u pitanje primjenu onih ograničenja prema trećim zemljama koja prema nacionalnom pravu ili pravu Unije postoje na dan 31. prosinca 1993. godine, usvojenih u odnosu na kretanje kapitala u treće zemlje ili iz njih, koje obuhvaća izravna ulaganja, uključujući ulaganja u nekretnine, u odnosu na poslovni nastan, pružanje finansijskih usluga ili uvrštenje vrijednosnih papira na tržišta kapitala. U pogledu ograničenja koja postoje prema nacionalnom pravu u Bugarskoj, Estoniji i Mađarskoj, mjerodavan je datum 31. prosinca 1999. U pogledu ograničenja koja postoje prema nacionalnom pravu u Hrvatskoj mjerodavan je datum 31. prosinca 2002.
2. Pri nastojanju da ostvari cilj slobodnog kretanja kapitala između država članica i trećih zemalja u najvećoj mogućoj mjeri i ne dovodeći u pitanje ostala poglavљa Ugovorâ, Europski parlament i Vijeće mogu, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom usvojiti mjere koje se odnose na kretanje kapitala u treće zemlje ili iz njih, koje obuhvaća izravna ulaganja, uključujući ulaganja u nekretnine, mjere koje se odnose na poslovni nastan, pružanje finansijskih usluga ili uvrštenje vrijednosnih papira na tržišta kapitala.
3. Neovisno o stavku 2., samo Vijeće, odlučujući u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom može jednoglasno i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom usvojiti mjere koje u pravu Unije predstavljaju korak unatrag kada je riječ o liberalizaciji kretanja kapitala u treće zemlje ili iz njih.

Članak 65.

(bivši članak 58. UEZ-a)

1. Odredbe članka 63. ne dovode u pitanje pravo država članica:
 - (a) da primjenjuju odgovarajuće odredbe svojeg poreznog prava kojima se pravi razlika između poreznih obveznika koji nisu u istom položaju u pogledu mjesta boravišta ili mjesta ulaganja njihova kapitala;
 - (b) da poduzimaju sve nužne mjere za sprečavanje povrede nacionalnih zakona i drugih propisa, osobito u području oporezivanja i bonitetnog nadzora finansijskih institucija, odnosno da utvrđuju postupke za prijavu kretanja kapitala radi pribavljanja administrativnih ili statističkih podataka ili da poduzimaju mjere koje su opravdane razlozima javnog poretka ili javne sigurnosti.
2. Odredbe ovog poglavlja ne dovode u pitanje primjenjivost ograničenja prava poslovног nastana koja su u skladu s Ugovorima.
3. Mjere i postupci iz stavaka 1. i 2. ne smiju biti sredstvo proizvoljne diskriminacije ili prikripenog ograničenja slobodnog kretanja kapitala i platnog prometa kako je utvrđeno u članku 63.

4. U nedostatku mjera na temelju članka 64. stavka 3. Komisija ili, ako Komisija ne donese odluku u roku od tri mjeseca od podnošenja zahtjeva dolične države članice, Vijeće, može donijeti usvojiti odluku u kojoj se navodi da se smatra da su ograničujuće porezne mjere koje je država članica usvojila, a koje se odnose na jednu ili više trećih zemalja, u skladu s Ugovorima u mjeri u kojoj su opravdane jednim od ciljeva Unije te ako su u skladu s pravilnim funkcioniranjem unutarnjeg tržišta. Vijeće o zahtjevu države članice odlučuje jednoglasno.

Članak 66.

(bivši članak 59. UEZ-a)

Kada, u iznimnim okolnostima, kretanje kapitala u treće zemlje ili iz njih prouzroči ili prijeti da će prouzročiti ozbiljne poteškoće u djelovanju ekonomske i monetarne unije, Vijeće može, na prijedlog Komisije i nakon savjetovanja s Europskom središnjom bankom, uvesti zaštitne mjere u odnosu na treće zemlje i to tijekom razdoblja koje nije dulje od šest mjeseci, ako su takve mjere nužno potrebne.

GLAVA V.

PODRUČJE SLOBODE, SIGURNOSTI I PRAVDE

POGLAVLJE 1.

OPĆE ODREDBE

Članak 67.

(bivši članak 61. UEZ-a i bivši članak 29. UEU-a)

1. Unija predstavlja područje slobode, sigurnosti i pravde s poštovanjem temeljnih prava i različitih pravnih sustava i tradicija država članica.

2. Osigurava da se osobe pri prijelazu unutarnjih granica ne provjeravaju i oblikuje zajedničku politiku azila, useljavanja i kontrole vanjskih granica, koja se temelji na solidarnosti među državama članicama i koja je pravedna prema državljanima trećih zemalja. Za potrebe ove glave, prema osobama bez državljanstva postupa se kao prema državljanima trećih zemalja.

3. Unija nastoji osigurati visoku razinu sigurnosti putem mjera za sprečavanje i suzbijanje kriminaliteta, rasizma i ksenofobije te mjera za koordinaciju i suradnju policije i pravosudnih tijela te drugih nadležnih tijela, kao i uzajamnim priznavanjem presuda u kaznenim stvarima i, prema potrebi, usklađivanjem kaznenog zakonodavstva.

4. Unija olakšava pristup pravosuđu, posebice putem načela uzajamnog priznavanja sudskeh i izvansudskeh odluka u građanskim stvarima.

Članak 68.

Europsko vijeće utvrđuje strateške smjernice za zakonodavno i operativno planiranje u području slobode, sigurnosti i pravde.

Članak 69.

Nacionalni parlamenti osiguravaju da se u prijedlozima i zakonodavnim inicijativama podnesenima na temelju poglavlja 4. i 5. poštue načelo supsidijarnosti u skladu s pravilima utvrđenima Protokolom o primjeni načela supsidijarnosti i proporcionalnosti.

Članak 70.

Ne dovodeći u pitanje članke 258., 259. i 260., Vijeće može na prijedlog Komisije usvojiti mјere kojima se utvrđuju aranžmani kojima države članice, u suradnji s Komisijom, provode objektivnu i nepristranu ocjenu provedbe politika Unije iz ove glave od strane tijela država članica, posebice radi olakšavanja pune primjene načela uzajamnog priznavanja. O sadržaju i rezultatima te ocjene obavješćuje se Europski parlament i nacionalne parlamente.

Članak 71.

(bivši članak 36. UEU-a)

U okviru Vijeća osniva se stalni odbor kako bi se osiguralo da se unutar Unije promiče i jača operativna suradnja u području unutarnje sigurnosti. Ne dovodeći u pitanje članak 240. taj odbor olakšava koordinaciju djelovanja nadležnih tijela država članica. U rad tog odbora mogu biti uključeni predstavnici odnosnih tijela, ureda i agencija Unije. Europski parlament i nacionalne parlamente obavješćuje se o radu odbora.

Članak 72.

(bivši članak 64. stavak 1. UEZ-a i bivši članak 33. UEU-a)

Ova glava ne utječe na izvršavanje odgovornosti koju države članice imaju u pogledu očuvanja javnog poretka i zaštite unutarnje sigurnosti.

Članak 73.

Države članice mogu među sobom i u okviru svoje odgovornosti uspostaviti oblike suradnje i koordinacije kakve smatraju primjerima između nadležnih službi svojih uprava koji su odgovorni za zaštitu nacionalne sigurnosti.

Članak 74.

(bivši članak 66. UEZ-a)

Vijeće usvaja mjere radi osiguranja administrativne suradnje među odgovarajućim službama država članica u područjima obuhvaćenima ovom glavom te između tih službi i Komisije. Vijeće odlučuje na prijedlog Komisije, pridržavajući se članka 76., i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom.

Članak 75.

(bivši članak 60. UEZ-a)

Ako je to potrebno radi ostvarivanja ciljeva određenih člankom 67., a povezano sa sprečavanjem i suzbijanjem terorizma i srodnih aktivnosti, Europski parlament i Vijeće, uredbama, u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, utvrđuju okvir administrativnih mjer u odnosu na kretanja kapitala i platni promet, kao što su zamrzavanje sredstava, finansijske imovine ili ekonomski dobiti koja pripada ili je u vlasništvu ili posjedu fizičkih ili pravnih osoba, skupina ili nedržavnih subjekata.

Vijeće na prijedlog Komisije usvaja mjere za provedbu okvira iz prvog stavka.

Akti iz ovog članka uključuju potrebne odredbe o pravnim jamstvima.

Članak 76.

Akti iz poglavlja 4. i 5. zajedno s mjerama iz članka 74. koje osiguravaju administrativnu suradnju u područjima obuhvaćenima tim poglavljima usvajaju se:

(a) na prijedlog Komisije; ili

(b) na inicijativu jedne četvrtine država članica.

POGLAVLJE 2.

POLITIKE KOJE SE ODNOSE NA GRANIČNU KONTROLU, AZIL I USELJAVANJE

Članak 77.

(bivši članak 62. UEZ-a)

1. Unija razvija politiku čiji je cilj:

(a) osigurati da se osobe pri prijelazu unutarnjih granica bez obzira na njihovo državljanstvo ne provjeravaju;

(b) obavljati kontrolu osoba i učinkovit nadzor prijelaza vanjskih granica;

(c) postupno uvoditi integrirani sustav upravljanja vanjskim granicama.

2. Za potrebe stavka 1., Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, usvajaju mjere koje se odnose na:

(a) zajedničku viznu politiku i druge dozvole za kratkotrajni boravak;

(b) kontrolu osoba koje prelaze vanjske granice;

(c) uvjete pod kojima državljeni trećih zemalja mogu slobodno putovati unutar Unije tijekom kraćeg razdoblja;

(d) sve mjere koje su potrebne za postupnu uspostavu integriranog sustava upravljanja vanjskim granicama;

(e) ukidanje svake kontrole osoba pri prijelazu unutarnjih granica, bez obzira na njihovo državljanstvo.

3. Ako se pokaže da je potrebno djelovanje Unije kako bi se olakšalo ostvarivanje prava iz članka 20. stavka 2. točke (a) te ako Ugovorima nisu predviđene potrebne ovlasti, Vijeće, odlučujući u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom može usvojiti odredbe o putovnicama, osobnim iskaznicama, boravišnim dozvolama ili bilo kojim drugim sličnim ispravama. Vijeće odlučuje jednoglasno nakon savjetovanja s Europskim parlamentom.

4. Ovaj članak ne utječe na nadležnost država članica u pogledu zemljopisnog razgraničenja njihovih granica u skladu s međunarodnim pravom.

Članak 78.

(bivši članak 63. točke 1. i 2. te bivši članak 64. stavak 2. UEZ-a)

1. Unija razvija zajedničku politiku azila, supsidijarne zaštite i privremene zaštite čiji je cilj svakom državljaninu treće zemlje kojem je potrebna međunarodna zaštita ponuditi odgovarajući status i osigurati poštovanje načela zabrane prisilnog udaljenja ili vraćanja imigranta (*non-refoulement*). Ta politika mora biti u skladu sa Ženevskom konvencijom od 28. srpnja 1951. i Protokolom od 31. siječnja 1967. o statusu izbjeglica te s drugim odgovarajućim ugovorima.

2. Za potrebe stavka 1., Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, usvajaju mjere za zajednički europski sustav azila koji obuhvaća:

(a) jedinstveni status azila za državljanе trećih zemalja koji je na snazi u čitavoj Uniji;

(b) jedinstven status supsidijarne zaštite za državljanе trećih zemalja kojima je, bez dobivanja europskog azila, potrebna međunarodna zaštita;

- (c) zajednički sustav privremene zaštite za raseljene osobe u slučaju masovnog priljeva;
- (d) zajedničke postupke priznavanja i oduzimanja jedinstvenog statusa azila ili supsidijarne zaštite;
- (e) kriterije i mehanizme kojima se određuje koja je država članica odgovorna za razmatranje zahtjeva za azil ili supsidijarnu zaštitu;
- (f) standarde uvjeta za prihvatanje podnositelja zahtjeva za azil ili supsidijarnu zaštitu;
- (g) partnerstvo i suradnju s trećim zemljama u svrhu upravljanja priljevom osoba koje podnose zahtjev za azil odnosno supsidijarnu ili privremenu zaštitu.

3. U slučaju da se jedna ili više država članica nađe u kriznoj situaciji zbog iznenadnog priljeva državljana trećih zemalja, Vijeće, na prijedlog Komisije, može usvojiti privremene mjere u korist dotične države članice ili dotičnih država članica. Vijeće odlučuje nakon savjetovanja s Europskim parlamentom.

Članak 79.

(bivši članak 63. točke 3. i 4. UEZ-a)

1. Unija razvija zajedničku politiku useljavanja čiji je cilj u svim fazama osigurati učinkovito upravljanje migracijskim tokovima, pravedno postupanje prema državljanima trećih zemalja koji zakonito borave u državama članicama te sprečavanje nezakonitog useljavanja i trgovanja ljudima i jačanje mera za njihovo suzbijanje.

2. Za potrebe stavka 1. Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom usvajaju mjeru u sljedećim područjima:

- (a) uvjeti za ulazak i boravak te standardi država članica koji se odnose na postupak izdavanja viza za dugotrajni boravak i boravišnih dozvola, uključujući one koje se izdaju radi spajanja obitelji;
- (b) utvrđivanje prava državljana trećih zemalja koji zakonito borave u državi članici, uključujući i uvjete koji uređuju slobodu kretanja i boravka u drugim državama članicama;
- (c) nezakonito useljavanje i neovlašteni boravak, uključujući udaljavanje i repatrijaciju osoba koje neovlašteno borave;
- (d) suzbijanje trgovanja ljudima, posebice trgovanja ženama i djecom.

3. Unija može s trećim zemljama sklapati sporazume o ponovnom prihvatu državljana trećih zemalja koji ne ispunjavaju, ili koji više ne ispunjavaju, uvjete za ulazak, prisutnost ili boravak na državnom području jedne od država članica, u njihovu državu izvora ili podrijetla.

4. Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, mogu utvrditi mjere kojima se potiče i podupire djelovanje država članica s ciljem promicanja integracije državljana trećih zemalja koji zakonito borave na njihovom državnom području, pri čemu je isključeno bilo kakvo usklađivanje zakona i drugih propisa država članica.

5. Ovaj članak ne utječe na pravo država članica da odrede opseg prihvata državljana trećih zemalja koji na njihovo državno područje dolaze iz trećih zemalja radi potrage za poslom, neovisno o tomu radi li se o zaposlenim ili samozaposlenim osobama.

Članak 80.

Politike Unije određene ovim poglavljem i njihovu provedbu uređuje načelo solidarnosti i pravedne podjele odgovornosti među državama članicama, uključujući i njegove finansijske implikacije. Kada god je to potrebno, akti Unije usvojeni na temelju ovog poglavlja sadržavaju odgovarajuće mјere za primjenu tog načela.

POGLAVLJE 3.

PRAVOSUDNA SURADNJA U GRAĐANSKIM STVARIMA

Članak 81.

(bivši članak 65. UEZ-a)

1. Unija razvija pravosudnu suradnju u građanskim stvarima s prekograničnim implikacijama, na temelju načela uzajamnog priznavanja presuda i odluka u izvansudskim predmetima. Ta suradnja može uključivati usvajanje mјera za usklađivanje zakona i drugih propisa država članica.

2. Za potrebe stavka 1. Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, usvajaju mјere, osobito kada je to potrebno za pravilno funkcioniranje unutarnjeg tržišta, čiji je cilj osigurati:

- (a) uzajamno priznavanje i izvršenje presuda i odluka u izvansudskim predmetima među državama članicama;
- (b) prekograničnu dostavu sudske i izvansudske pismene;
- (c) usklađenost pravila država članica koja se primjenjuju u vezi sa sukobom zakona i sukobom nadležnosti;
- (d) suradnju pri prikupljanju dokaza;
- (e) učinkovit pristup pravosuđu;
- (f) uklanjanje prepreka za neometano odvijanje građanskih postupaka, ako je potrebno promicanjem usklađenosti propisa o građanskom postupku koji se primjenjuju u državama članicama;

- (g) razvoj alternativnih metoda rješavanja sporova;
- (h) potporu za osposobljavanje sudaca i sudskog osoblja.

3. Neovisno o stavku 2., Vijeće, odlučujući u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom, utvrđuje mјere koje se odnose na obiteljsko pravo s prekograničnim implikacijama. Vijeće odlučuje jednoglasno, nakon savjetovanja s Europskim parlamentom.

Vijeće, na prijedlog Komisije, može donijeti odluku kojom se utvrđuju oni aspekti obiteljskog prava s prekograničnim implikacijama koji mogu biti predmetom akata donesenih u redovnom zakonodavnom postupku. Vijeće odlučuje jednoglasno, nakon savjetovanja s Europskim parlamentom.

O prijedlogu iz drugog podstavka obavješćuje se nacionalne parlamente. Ako se nacionalni parlament u roku od šest mјeseci od dana takve obavijesti usprotivi, odluka se ne donosi. Ako protivljenje izostane Vijeće može donijeti odluku.

POGLAVLJE 4.

PRAVOSUDNA SURADNJA U KAZNENIM STVARIMA

Članak 82.

(bivši članak 31. UEU-a)

1. Pravosudna suradnja u kaznenim stvarima u Uniji temelji se na načelu uzajamnog priznavanja presuda i sudskih odluka te uključuje usklađivanje zakona i drugih propisa država članica u područjima iz stavka 2. i članka 83.

Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, usvajaju mјere za:

- (a) utvrđivanje pravila i postupaka kojima se osigurava priznavanje svih oblika presuda i sudskih odluka u čitavoj Uniji;
- (b) sprečavanje i rješavanje sukoba nadležnosti među državama članicama;
- (c) potporu osposobljavanju sudaca i sudskog osoblja;
- (d) olakšavanje suradnje među sudskim ili drugim odgovarajućim tijelima država članica u vezi s kaznenim postupcima i izvršenjem odluka.

2. Europski parlament i Vijeće mogu direktivama donesenima u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom utvrditi minimalna pravila potrebna za olakšavanje uzajamnog priznavanja presuda i sudskih odluka te policijske i pravosudne suradnje u kaznenim stvarima s prekograničnim elementima. U tim se pravilima uzimaju u obzir razlike pravnih tradicija i sustava država članica.

Pravila se odnose na:

- (a) uzajamno prihvaćanje dokaza među državama članicama;
- (b) prava pojedinaca u kaznenom postupku;
- (c) prava žrtava kaznenog djela;
- (d) sve druge posebne aspekte kaznenog postupka koje je Vijeće unaprijed odredilo odlukom; takvu odluku Vijeće donosi jednoglasno uz prethodnu suglasnost Europskog parlamenta.

Usvajanje minimalnih pravila iz ovog stavka ne sprečava države članice da zadrže ili uvedu višu razinu zaštite pojedinaca.

3. Ako član Vijeća smatra da bi nacrt direktive iz stavka 2. mogao utjecati na temeljne aspekte njegova kaznenopravnog sustava, može zatražiti da se nacrt te direktive uputi Europskom vijeću. U tom se slučaju redovni zakonodavni postupak suspendira. Nakon rasprave i u slučaju konsenzusa, Europsko vijeće u roku od četiri mjeseca od te suspenzije vraća nacrt Vijeću koji prekida suspenziju redovnog zakonodavnog postupka.

U istom roku, u slučaju neslaganja i ako najmanje devet država članica želi uspostaviti pojačanu suradnju na temelju nacrta dotične direktive, one u skladu s tim izvješćuju Europski parlament, Vijeće i Komisiju. U tom se slučaju smatra da je ovlaštenje za nastavak pojačane suradnje iz članaka 20. stavka 2. Ugovora o Europskoj uniji i članka 329. stavka 1. ovog Ugovora dano i primjenjuju se odredbe o pojačanoj suradnji.

Članak 83.

(bivši članak 31. UEU-a)

1. Europski parlament i Vijeće mogu direktivama donesenima u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom utvrditi minimalna pravila o definiranju kaznenih djela i sankcija u području osobito teškog kriminaliteta s prekograničnim elementima koji proizlaze iz prirode ili učinka takvih kaznenih djela ili iz posebne potrebe njihova zajedničkog suzbijanja.

Ta su područja kriminaliteta sljedeća: terorizam, trgovanje ljudima i seksualno iskorištavanje žena i djece, nezakonita trgovina drogom, nezakonita trgovina oružjem, pranje novca, korupcija, krivotvo- renje sredstava plaćanja, računalni kriminal i organizirani kriminal.

S obzirom na razvoj kriminaliteta, Vijeće može usvojiti odluku kojom se utvrđuju ostala područja kriminaliteta koja ispunjavaju kriterije definirane u ovom stavku. Vijeće odlučuje jednoglasno uz prethodnu suglasnost Europskog parlamenta.

2. Ako se pokaže da je za osiguranje učinkovite provedbe politike Unije u području koje podliježe mjerama usklađivanja nužno usklađivanje kaznenih zakona i drugih propisa država članica, direktivama se mogu utvrditi minimalna pravila za definiranje kaznenih djela i sankcija u dotičnom području. Te se direktive donose istim redovnim ili posebnim zakonodavnim postupkom koji se primjenjivao za donošenje dotičnih mjera za usklađivanje, ne dovodeći u pitanje članak 76.

3. Ako član Vijeća smatra da bi nacrt direktive iz stavka 1. ili stavka 2. mogao utjecati na temeljne aspekte njegova kaznenopravnog sustava, može zatražiti da se nacrt te direktive uputi Europskom Vijeću. U tom se slučaju redovni zakonodavni postupak suspendira. Nakon rasprave i u slučaju konsenzusa, Europsko vijeće u roku od četiri mjeseca od te suspenzije vraća nacrt Vijeću koje prekida suspenziju redovnog zakonodavnog postupka.

U istom roku, u slučaju neslaganja i ako najmanje devet država članica želi uspostaviti pojačanu suradnju na temelju nacrta dotične direktive, one u skladu s tim izvješćuju Europski parlament, Vijeće i Komisiju. U tom se slučaju smatra da je ovlaštenje za nastavak pojačane suradnje iz članka 20. stavka 2. Ugovora o Europskoj uniji i članka 329. stavka 1. ovog Ugovora dano i primjenjuju se odredbe o pojačanoj suradnji.

Članak 84.

Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, mogu utvrditi mjere za promicanje i podupiranje djelovanja država članica u području suzbijanja kriminaliteta, pri čemu je isključeno bilo kakvo usklađivanje zakona i drugih propisa država članica.

Članak 85.

(bivši članak 31. UEU-a)

1. Misija je Eurojusta poduprijeti i ojačati usklađivanje i suradnju među nacionalnim tijelima nadležnim za istragu i kazneni progon u vezi s teškim kriminalitetom koji pogađa dvije ili više država članica ili koji zahtijeva zajednički kazneni progon, na temelju provedenih radnji i informacija koje su pribavila tijela država članica i Europol.

U tom smislu Europski parlament i Vijeće uredbama donesenima u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom utvrđuju ustroj, funkcioniranje, područje djelovanja i zadaće Eurojusta. Te zadaće mogu uključivati:

- (a) pokretanje kaznenih istraga i predlaganje pokretanja kaznenog progona koji provode nadležna nacionalna tijela, ponajprije onih koja se odnose na kaznena djela protiv finansijskih interesa Unije;
- (b) koordinaciju istraga i kaznenih progona iz točke (a);
- (c) jačanje pravosudne suradnje, uključujući rješavanjem sukobâ nadležnosti i bliskom suradnjom s Europskom pravosudnom mrežom.

Tim se uredbama utvrđuju i aranžmani za uključivanje Europskog parlamenta i nacionalnih parlamenta u ocjenu aktivnosti Eurojusta.

2. U kaznenim progonima iz stavka 1. i ne dovodeći u pitanje članak 86., formalne radnje u pravosudnom postupku izvršavaju nadležni nacionalni službenici.

Članak 86.

1. Radi suzbijanja kaznenih djela koja utječu na finansijske interese Unije, Vijeće uredbama donesenima u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom može od Eurojusta osnovati Ured europskog javnog tužitelja. Vijeće odlučuje jednoglasno uz prethodnu suglasnost Europskog parlamenta.

Ako jednoglasna odluka izostane, skupina od najmanje devet država članica može zatražiti da se nacrt direktive uputi Europskom vijeću. U tom se slučaju postupak u Vijeću suspendira. Nakon rasprave i u slučaju konsenzusa, Europsko vijeće u roku od četiri mjeseca od te suspenzije vraća nacrt Vijeću na usvajanje.

U istom roku u slučaju neslaganja i ako najmanje devet država članica želi uspostaviti pojačanu suradnju na temelju nacrta dotične uredbe, one u skladu s tim izvješćuju Europski parlament, Vijeće i Komisiju. U tom se slučaju smatra da je ovlaštenje za nastavak pojačane suradnje iz članka 20. stavka 2. Ugovora o Europskoj uniji i članka 329. stavka 1. ovog Ugovora dodijeljeno i primjenjuju se odredbe o pojačanoj suradnji.

2. Ured europskog javnog tužitelja nadležan je za istragu, kazneni progon i podizanje optužnice, prema potrebi u suradnji s Europolom, protiv počinitelja i supočinitelja kaznenih djela protiv finansijskih interesa Unije, kako je to utvrđeno uredbom predviđenom stavkom 1. On svoju tužiteljsku funkciju u odnosu na takva kaznena djela obnaša pred nadležnim sudovima država članica.

3. Uredbama iz stavka 1. utvrđuju se opća pravila koja se primjenjuju na Ured europskog javnog tužitelja, uvjeti kojima se uređuje obnašanje njegovih funkcija, poslovnik koji se primjenjuje na njegove aktivnosti, kao i ona kojima se uređuje prihvaćanje dokaza te pravila koja se primjenjuju na sudsko preispitivanje postupovnih mjera koje ono poduzima pri obnašanju svojih funkcija.

4. Europsko vijeće može, istodobno ili naknadno, donijeti odluku o izmjeni stavka 1. radi proširenja ovlasti Ureda europskog javnog tužitelja kako bi se obuhvatila teška kaznena djela s prekograničnim elementima te, se u skladu s time, izmjeni stavka 2. u pogledu počinitelja i supočinitelja teških kaznenih djela koja utječu na više država članica. Europsko vijeće odlučuje jednoglasno uz prethodnu suglasnost Europskog parlamenta i nakon savjetovanja s Komisijom.

POGLAVLJE 5.

POLICIJSKA SURADNJA

Članak 87.

(bivši članak 30. UEU-a)

1. Unija uspostavlja policijsku suradnju u koju su uključena sva nadležna tijela država članica, koja uključuje policiju, carinu i druge službe zadužene za izvršavanje zakona specijalizirane u području sprečavanja, otkrivanja i istrage kaznenih djela.

2. Za potrebe stavka 1. Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, mogu utvrditi mjere koje se odnose na:

- (a) prikupljanje, pohranu, obradu, analizu i razmjenu odgovarajućih podataka;
- (b) potporu pri osposobljavanju osoblja i na suradnju u vezi s razmjenom osoblja, opremom i istraživanjem otkrivanja zločina
- (c) zajedničke istražne tehnike za otkrivanje teških oblika organiziranog kriminala.

3. Vijeće, odlučujući u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom, može utvrditi mjere koje se odnose na operativnu suradnju među tijelima iz ovog članka. Vijeće odlučuje jednoglasno nakon savjetovanja s Europskim parlamentom.

Ako jednoglasna odluka Vijeća izostane, skupina od najmanje devet država članica može zatražiti da se nacrt mjera proslijedi Europskom vijeću. U tom se slučaju postupak u Vijeću suspendira. Nakon rasprave i u slučaju konsenzusa, Europsko vijeće u roku od četiri mjeseca od te suspenzije vraća nacrt Vijeću na usvajanje.

U istom roku, u slučaju neslaganja i ako najmanje devet država članica želi uspostaviti pojačanu suradnju na temelju nacrta dotičnih mjera, one u skladu s tim izvješćuju Europski parlament, Vijeće i Komisiju. U tom se slučaju smatra da je ovlaštenje za nastavak pojačane suradnje iz članaka 20. stavka 2. Ugovora o Europskoj uniji i članka 329. stavka 1. ovog Ugovora dano i primjenjuju se odredbe o pojačanoj suradnji.

Poseban postupak predviđen drugim i trećim podstavkom ne primjenjuje se na akte koji predstavljaju razvoj schengenske pravne stečevine.

Članak 88.

(bivši članak 30. UEU-a)

1. Misija je Europolu poduprijeti i ojačati djelovanje policijskih i drugih službi zaduženih za izvršavanje zakona država članica i njihovu uzajamnu suradnju u sprečavanju i suzbijanju teškog kriminaliteta koji pogađa dvije ili više država članica, terorizma i oblika kriminaliteta koji utječu na zajednički interes obuhvaćen politikom Unije.

2. Europski parlament i Vijeće uredbama usvojenima u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom utvrđuju ustroj, funkcioniranje, područje djelovanja i zadaće Europolu. Te zadaće mogu uključivati:

- (a) prikupljanje, pohranu, obradu, analizu i razmјenu podataka, osobito onih koje su dostavila tijela država članica, trećih zemalja ili drugih subjekata;
- (b) koordinaciju, organizaciju i provedbu istražnih i operativnih radnji koje se provode zajednički s nadležnim tijelima država članica ili u okviru zajedničkih istražnih timova, prema potrebi u suradnji s Eurojustom.

Tim se uredbama utvrđuju i postupci za kontrolu djelatnosti Europolu koju provodi Europski parlament zajedno s nacionalnim parlamentima.

3. Sva se operativna djelovanja Europolu moraju provoditi u suradnji i u dogовору s tijelima države članice ili država o čijem je državnom području riječ. Primjena prisilnih mjera isključiva je odgovornost nadležnih nacionalnih tijela.

Članak 89.

(bivši članak 32. UEU-a)

Vijeće, odlučujući u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom, utvrđuje uvjete i ograničenja pod kojima nadležna tijela država članica iz članaka 82. i 87. mogu djelovati na državnom području druge države članice u suradnji i u dogоворu s tijelima te države. Vijeće odlučuje jednoglasno, nakon savjetovanja s Europskim parlamentom.

GLAVA VI.

PROMET

Članak 90.

(bivši članak 70. UEZ-a)

U pitanjima koja uređuje ova glava, ciljevi Ugovorâ ostvaruju se u okviru zajedničke prometne politike.

Članak 91.

(bivši članak 71. UEZ-a)

1. Za potrebe provedbe članka 90. i uzimajući u obzir posebna obilježja prometa, Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom te Odborom regija, utvrđuje:

- (a) zajednička pravila koja se primjenjuju na međunarodni promet prema državnom području države članice ili iz njega, odnosno, promet preko državnog područja jedne države članice ili više njih;
- (b) uvjete pod kojima prijevoznici nerezidentni u nekoj državi članici mogu pružati prometne usluge unutar te države članice;
- (c) mjere za poboljšanje sigurnosti prometa;
- (d) sve druge odgovarajuće odredbe.

2. Kada se usvajaju mjere iz stavka 1. vodi se računa o slučajevima kada bi njihova primjena mogla ozbiljno utjecati na životni standard i na razinu zaposlenosti u određenim regijama kao i na odvijanje prometa.

Članak 92.

(bivši članak 72. UEZ-a)

Do donošenja odredaba navedenih u članku 91. stavku 1., nijedna država članica ne smije, osim ako Vijeće jednoglasnom odlukom doneše mjeru kojom se odobrava odstupanje, postupiti tako da različite odredbe koje uređuju to pitanje 1. siječnja 1958. ili, za države pristupnice, na dan njihova pristupanja učini neposredno ili posredno manje povoljnima za prijevoznike ostalih država članica u odnosu na prijevoznike koji su državljeni te države članice.

Članak 93.

(bivši članak 73. UEZ-a)

Potpore su u skladu s odredbama Ugovorâ ako odgovaraju potrebama koordinacije prometa ili ako predstavljaju naknadu za ispunjavanje određenih obveza koje su svojstvene konceptu pružanja javnih usluga.

Članak 94.

(bivši članak 74. UEZ-a)

Sve mjere poduzete u okviru Ugovorâ u odnosu na prijevozne naknade i uvjete uzimaju u obzir gospodarski položaj prijevoznikâ.

Članak 95.

(bivši članak 75. UEZ-a)

1. Za prijevoz unutar Unije, zabranjuje se diskriminacija koja se iskazuje tako što prijevoznici naplaćuju različite cijene i nameću različite uvjete prijevoza iste robe preko istih prometnih pravaca na temelju zemlje podrijetla ili odredišta te robe.

2. Stavak 1. ne sprečava Europski parlament i Vijeće u donošenju ostalih mjera temeljem članka 91. stavka 1.

3. Vijeće, na prijedlog Komisije i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom i Gospodarskim i socijalnim odborom, utvrđuje pravila za provedbu odredaba stavka 1.

Vijeće osobito može utvrditi potrebne odredbe kako bi se institucijama Unije omogućilo da osiguraju poštovanje pravila utvrđenog u stavku 1. i pobrinu se da korisnici od toga imaju potpunu korist.

4. Komisija, na vlastitu inicijativu ili na prijedlog države članice istražuje sve slučajeve diskriminacije na koje se odnosi stavak 1. te, nakon savjetovanja sa svim zainteresiranim državama članicama, donosi potrebne odluke u okviru pravila utvrđenih u skladu s odredbama stavka 3.

Članak 96.

(bivši članak 76. UEZ-a)

1. Državama članicama zabranjuje se, za prijevoz obavljen unutar Unije, nametati cijene i uvjete koji sadržavaju elemente potpore ili zaštite jednog ili više poduzetnika ili industrijskih grana, osim ako to odobri Komisija.

2. Komisija, na vlastitu inicijativu ili na prijedlog države članice, ispituje cijene i uvjete iz stavka 1., pritom posebno vodeći računa, s jedne strane, o potrebama odgovarajuće regionalne ekonomske politike, potrebama nerazvijenih područja i problemima u područjima ozbiljno pogodjenima političkim prilikama te, s druge strane, o učincima koje takve cijene i uvjeti imaju na tržišno natjecanje među različitim vrstama prometa.

Nakon savjetovanja sa svim zainteresiranim državama članicama, Komisija donosi potrebne odluke.

3. Zabrana iz stavka 1. ne primjenjuje se na tarife utvrđene s ciljem odgovora na konkureniju.

Članak 97.

(bivši članak 77. UEZ-a)

Davanja ili pristojbe povezane s prelaskom granica koje prijevoznik naplaćuje uz prijevozne naknade ne premašuju razuman iznos nakon što se uzmu u obzir stvarni troškovi nastali zbog prelaska.

Države članice nastoje postupno smanjivati te troškove.

Komisija može državama članicama davati preporuke za primjenu ovog članka.

Članak 98.

(bivši članak 78. UEZ-a)

Odredbe ove glave ne sprečavaju primjenu mjera koje se poduzimaju u Saveznoj Republici Njemačkoj u onoj mjeri u kojoj su one potrebne za ublaživanje gospodarskih poteškoća u kojima su se određena područja Savezne Republike našla zbog podjele Njemačke. Pet godina nakon stupanja Ugovora iz Lisabona na snagu, Vijeće može, odlučujući na prijedlog Komisije, donijeti odluku o stavljanju ovog članka izvan snage.

Članak 99.

(bivši članak 79. UEZ-a)

Pri Komisiji se osniva savjetodavni odbor sastavljen od stručnjaka koje određuju vlade država članica. Kada god smatra da je to poželjno, Komisija se savjetuje s tim Odborom u vezi s prometnim pitanjima.

Članak 100.

(bivši članak 80. UEZ-a)

1. Odredbe ove glave odnose se na željeznički i cestovni promet te promet unutarnjim plovnim putovima.

2. Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, mogu utvrditi odgovarajuće odredbe za pomorski i zračni promet. Oni odlučuju nakon savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom i Odborom regija.

GLAVA VII.

ZAJEDNIČKA PRAVILA O TRŽIŠNOM NATJECANJU, OPOREZIVANJU I USKLAĐIVANJU ZAKONODAVSTAVA

POGLAVLJE 1.

PRAVILA O TRŽIŠNOM NATJECANJU

ODJELJAK 1.

PRAVILA KOJA SE PRIMJENJUJU NA PODUZETNIKE

Članak 101.

(bivši članak 81. UEZ-a)

1. Budući da su nespojivi s unutarnjim tržištem, zabranjuju se: svi sporazumi među poduzetnicima, odluke udruženja poduzetnika i uskladeno djelovanje koji bi mogli utjecati na trgovinu među državama članicama i koji imaju za cilj ili posljedicu sprečavanje, ograničivanje ili narušavanje tržišnog natjecanja na unutarnjem tržištu, a osobito oni kojima se:

- (a) neposredno ili posredno utvrđuju kupovne ili prodajne cijene ili drugi trgovinski uvjeti;
- (b) ograničuju ili nadziru proizvodnja, tržišta, tehnički razvoj ili ulaganja;
- (c) vrši podjela tržišta ili izvora nabave;
- (d) primjenjuju nejednaki uvjeti na istovrsne poslove s ostalim trgovinskim partnerima, čime ih se stavlja u nepovoljan položaj u odnosu na konkureniju;
- (e) sklapanje ugovora uvjetuje preuzimanjem dodatnih obveza od strane drugih stranaka koje, po svojoj naravi ili prema običajima u trgovini, nisu ni u kakvoj vezi s predmetom tih ugovora.

2. Svi sporazumi ili odluke zabranjeni na temelju ovog članka ništavi su.

3. Međutim, odredbe stavka 1. mogu se proglašiti neprimjenjivima u slučaju:

- svakog sporazuma ili vrste sporazuma među poduzetnicima,
- svake odluke ili vrste odluka udruženja poduzetnika,

— svakog usklađenog djelovanja ili vrste usklađenog djelovanja

koji doprinose poboljšanju proizvodnje ili distribucije robe ili promicanju tehničkog ili gospodarskog napretka, a istodobno potrošačima omogućuju pravedan udio u koristi koja iz njih proizlazi te koji:

- (a) tim poduzetnicima ne nameću ograničenja koja nisu nužna za postizanje ovih ciljeva;
- (b) tim poduzetnicima ne omogućuju isključivanje konkurenциje s tržišta s obzirom na znatan dio dotočnih proizvoda.

Članak 102.

(bivši članak 82. UEZ-a)

Svaka zlouporaba vladajućeg položaja od strane jednog poduzetnika ili više njih na unutarnjem tržištu ili njegovu znatnom dijelu zabranjena je kao nespojiva s unutarnjim tržištem u mjeri u kojoj bi mogla utjecati na trgovinu među državama članicama.

Takva se zlouporaba može osobito sastojati od:

- (a) neposrednog ili posrednog nametanja nepravednih kupovnih ili prodajnih cijena ili drugih nepravednih trgovinskih uvjeta;
- (b) ograničivanja proizvodnje, tržištâ ili tehničkog razvoja na štetu potrošača;
- (c) primjene nejednakih uvjeta na istovrsne poslove s ostalim trgovinskim partnerima, čime ih se stavlja u nepovoljan položaj u odnosu na konkureniju;
- (d) uvjetovanja sklapanja ugovora preuzimanjem dodatnih obveza od strane drugih stranaka koje, po svojoj naravi ili prema trgovačkoj praksi, nisu ni u kakvoj vezi s predmetom tih ugovora.

Članak 103.

(bivši članak 83. UEZ-a)

1. Vijeće, na prijedlog Komisije i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom, utvrđuje odgovarajuće uredbe ili direktive za primjenu načela određenih člancima 101. i 102.

2. Uredbe ili direktive iz stavka 1. imaju za cilj osobito:

- (a) osigurati poštovanje zabrana utvrđenih člankom 101. stavkom 1. i člankom 102. predviđanjem novčanih kazni i periodičnih penala;

- (b) utvrditi detaljna pravila za primjenu članka 101. stavka 3., vodeći računa o potrebi osiguravanja učinkovitog nadzora s jedne, te najvećeg mogućeg pojednostavljenja administracije s druge strane;
- (c) prema potrebi, utvrditi područje primjene odredaba članaka 101. i 102. u različitim gospodarskim granama;
- (d) odrediti zadatke Komisije i Suda Europske unije u primjeni odredaba utvrđenih ovim stavkom;
- (e) utvrditi odnos između nacionalnih prava i odredaba iz ovog odjeljka ili odredaba donesenih na temelju ovog članka.

Članak 104.

(bivši članak 84. UEZ-a)

Do stupanja na snagu odredaba donesenih na temelju članka 103., nadležna tijela država članica odlučuju o dopuštenosti sporazumâ, odluka i usklađenog djelovanja te o zlouporabi vladajućeg položaja na unutarnjem tržištu sukladno pravu njihove zemlje i odredbama članka 101., osobito stavka 3., te članka 102.

Članak 105.

(bivši članak 85. UEZ-a)

1. Ne dovodeći u pitanje članak 104., Komisija osigurava primjenu načela utvrđenih člancima 101. i 102. Na zahtjev države članice ili na vlastitu inicijativu, a u suradnji s nadležnim tijelima država članica koje joj pružaju pomoć, Komisija istražuje slučajeve kod kojih se sumnja na povredu tih načela. Ako ustanovi da je došlo do povrede, Komisija predlaže odgovarajuće mjere za njezino otklanjanje.

2. Ako povreda nije uklonjena, Komisija navodi postojanje te povrede načela u obrazloženoj odluci. Komisija može objaviti svoju odluku i ovlastiti države članice da poduzmu mjere za otklanjanje štetnih učinaka takvog stanja, čije uvjete i pojedinosti utvrđuje Komisija.

3. Komisija može donijeti uredbe koje se odnose na kategorije sporazumâ za koje je Vijeće donijelo uredbu ili direktivu na temelju članka 103. stavka 2. točke (b).

Članak 106.

(bivši članak 86. UEZ-a)

1. U slučaju javnih poduzeća i poduzeća kojima države članice dodjeljuju posebna ili isključiva prava, države članice ne smiju donositi ni ostaviti na snazi mjere koje su u suprotnosti s pravilima sadržanim u Ugovorima, osobito s pravilima predviđenima člankom 18. i člancima od 101. do 109.

2. Poduzeća kojima je povjereno obavljanje usluga od općega gospodarskog interesa ili koja su po svojoj naravi monopolni koji ostvaruju prihod, podliježu pravilima sadržanima u Ugovorima, a osobito pravilima o tržišnom natjecanju, i to u mjeri u kojoj primjena takvih pravila ne sprečava, *de iure* ili *de facto*, obavljanje posebnih zadaća koje su im povjerene. Na razvoj trgovine ne smije se utjecati u mjeri u kojoj bi to bilo suprotno interesima Unije.

3. Primjenu odredaba ovog članka osigurava Komisija koja, prema potrebi, upućuje odgovarajuće direktive ili odluke državama članicama.

ODJELJAK 2.

DRŽAVNE POTPORE

Članak 107.

(bivši članak 87. UEZ-a)

1. Osim ako je Ugovorima drukčije predviđeno, svaka potpora koju dodijeli država članica ili koja se dodjeljuje putem državnih sredstava u bilo kojem obliku koja narušava ili prijeti da će narušiti tržišno natjecanje stavljanjem određenih poduzetnika ili proizvodnje određene robe u povoljniji položaj, nespojiva je s unutarnjim tržištem u mjeri u kojoj utječe na trgovinu među državama članicama.

2. Sljedeće su vrste potpora spojive s unutarnjim tržištem:

- (a) potpore socijalnog karaktera koje se dodjeljuju pojedinim potrošačima ako se to čini bez diskriminacije u odnosu na podrijetlo predmetnih proizvoda;
- (b) potpore za otklanjanje štete nastale zbog prirodnih nepogoda ili drugih izvanrednih događaja;
- (c) potpore koje se dodjeljuju gospodarstvu određenih područja Savezne Republike Njemačke na koje je utjecala podjela Njemačke, u mjeri u kojoj je ta potpora potrebna kako bi se nadoknadle posljedice gospodarski nepovoljnijeg položaja prouzročenog tom podjelom. Pet godina nakon stupanja Ugovora iz Lisabona na snagu, Vijeće može, odlučujući na prijedlog Komisije, usvojiti odluku o stavljanju ove točke izvan snage.

3. Sljedeće se vrste potpora mogu smatrati spojivima s unutarnjim tržištem:

- (a) potpore za promicanje gospodarskog razvoja područja na kojima je životni standard neuobičajeno nizak ili na kojima postoji velika podzaposlenost, te regija iz članka 349. s obzirom na njihovo struktorno, gospodarsko i socijalno stanje;
- (b) potpore za promicanje provedbe važnog projekta od zajedničkog europskog interesa ili za otklanjanje ozbiljnih poremećaja u gospodarstvu neke države članice;

- (c) potpore za olakšavanje razvoja određenih gospodarskih djelatnosti ili određenih gospodarskih područja ako takve potpore ne utječu negativno na trgovinske uvjete u mjeri u kojoj bi to bilo suprotno zajedničkom interesu;
- (d) potpore za promicanje kulture i očuvanje baštine ako takve potpore ne utječu na trgovinske uvjete i tržišno natjecanje u Uniji u mjeri u kojoj bi to bilo suprotno zajedničkom interesu;
- (e) druge vrste potpora koje Vijeće odredi svojom odlukom koju donosi na prijedlog Komisije.

Članak 108.

(bivši članak 88. UEZ-a)

1. Komisija u suradnji s državama članicama neprestano nadzire sve sustave potpora koji postoje u tim državama. Komisija im predlaže sve odgovarajuće mјere koje su potrebne za postupni razvoj ili funkcioniranje unutarnjeg tržišta.

2. Ako Komisija ustanovi, nakon što je pozvala odnosne stranke da podnesu svoje primjedbe, da potpora koju je dodijelila neka država ili potpora iz državnih sredstava nije spojiva s unutarnjim tržištem s obzirom na članak 107. ili da se takva potpora koristi na način suprotan pravilima, ona donosi odluku prema kojoj dotična država mora ukinuti ili izmijeniti takvu potporu u roku koji odredi Komisija.

Ako dotična država ne postupi u skladu s tom odlukom u propisanom roku, Komisija ili bilo koja druga zainteresirana država može, odstupajući od odredaba članaka 258. i 259. neposredno uputiti predmet Sudu Europske unije.

Na zahtjev države članice, Vijeće može, odstupajući od odredaba članka 107. ili uredaba predviđenih člankom 109., jednoglasno odlučiti da se, ako iznimne okolnosti opravdavaju takvu odluku, potpora koju ta država dodjeljuje ili namjerava dodijeliti smatra spojivom s unutarnjim tržištem. Ako je Komisija u vezi s tom potporom već pokrenula postupak predviđen prvim podstavkom ovog stavka, činjenica da je dotična država uputila svoj zahtjev Vijeću prouzročit će suspenziju tog postupka dok Vijeće ne objavi svoj stav.

Međutim, ako Vijeće u roku od tri mjeseca od podnošenja tog zahtjeva ne objavi svoj stav, o predmetu odlučuje Komisija.

3. Komisija se pravodobno obavješćuje o svim planovima za dodjelu ili izmjenu potpora kako bi se o njima mogla očitovati. Ako smatra da je svaki takav plan nespojiv s unutarnjim tržištem s obzirom na članak 107., Komisija bez odgode pokreće postupak predviđen stavkom 2. Dotična država članica ne primjenjuje predložene mјere sve dok se taj postupak ne okonča konačnom odlukom.

4. Komisija može donijeti uredbe koje se odnose na kategorije državne potpore za koje je Vijeće na temelju članka 109. utvrdilo da se mogu izuzeti iz postupka predviđenog stavkom 3. ovog članka.

Članak 109.

(bivši članak 89. UEZ-a)

Vijeće može, na prijedlog Komisije i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom, donijeti sve odgovarajuće uredbe za primjenu članaka 107. i 108., pri čemu osobito može odrediti uvjete pod kojima se primjenjuje članak 108. stavak 3., kao i vrste potpore koje su izuzete iz tog postupka.

POGLAVLJE 2.

POREZNE ODREDBE

Članak 110.

(bivši članak 90. UEZ-a)

Nijedna država članica ne uvodi neposredno ili posredno nacionalne poreze bilo koje vrste na proizvode drugih država članica u većoj mjeri od onih koji su neposredno ili posredno uvedeni na slične domaće proizvode.

Nadalje, nijedna država članica ne uvodi nacionalne poreze na proizvode drugih država članica koji su takve naravi da omogućuju posrednu zaštitu drugih proizvoda.

Članak 111.

(bivši članak 91. UEZ-a)

Kada se proizvodi izvoze na državno područje neke države članice, povrat nacionalnih poreza ne smije prelaziti iznos nacionalnih poreza koji su neposredno ili posredno uvedeni za te proizvode.

Članak 112.

(bivši članak 92. UEZ-a)

U slučaju davanja različitih od poreza na promet, trošarina ili drugih oblika posrednog oporezivanja, ne mogu se odobravati smanjenja i povrati u vezi s izvozom u druge države članice, kao što se u vezi s uvozom iz država članica ne mogu naplaćivati ni kompenzacijске pristojbe, osim ako ih je Vijeće, na prijedlog Komisije, prethodno odobrilo na ograničeno vrijeme.

Članak 113.

(bivši članak 93. UEZ-a)

Vijeće, odlučujući jednoglasno u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom te Gospodarskim i socijalnim odborom, donosi odredbe za usklađivanje zakonodavstva o porezu na promet, trošarinama i ostalim oblicima posrednih poreza u mjeri u kojoj je takvo usklađivanje nužno da bi se osigurala uspostava i funkcioniranje unutarnjeg tržišta i kako bi se izbjeglo narušavanje tržišnog natjecanja.

POGLAVLJE 3.

USKLAĐIVANJE ZAKONODAVSTAVA

Članak 114.

(bivši članak 95. UEZ-a)

1. Ako drukčije nije previđeno Ugovorima, sljedeće se odredbe primjenjuju za ostvarivanje ciljeva određenih člankom 26. Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom, usvaja mjere za usklađivanje odredaba zakona ili drugih propisa u državama članicama, čiji je cilj uspostava i funkcioniranje unutarnjeg tržišta.

2. Stavak 1. ne primjenjuje se na fiskalne odredbe, na odredbe koje se odnose na slobodno kretanje osoba, ni na odredbe koje se odnose na prava i interes zaposlenih osoba.

3. Komisija će u svojim prijedlozima predviđenima u stavku 1. o zdravlju, sigurnosti, zaštiti okoliša i zaštiti potrošača polaziti od visoke razine zaštite, posebice vodeći računa o svakom novom razvoju utemeljenom na znanstvenim činjenicama. U okviru svojih ovlasti Europski parlament i Vijeće također će težiti ostvarivanju tog cilja.

4. Ako nakon što su Europski parlament i Vijeće, Vijeće ili Komisija usvojili neku mjeru za usklađivanje, država članica smatra da treba zadržati nacionalne odredbe na osnovi važnih potreba iz članka 36. ili u vezi sa zaštitom okoliša ili radnom okolinom, ona o tim odredbama i o razlozima njihova zadržavanja obavješćuje Komisiju.

5. Nadalje, ne dovodeći u pitanje stavak 4., ako neka država članica, nakon što su Europski parlament i Vijeće, Vijeće ili Komisija usvojili neku mjeru za usklađivanje, smatra potrebnim uvesti nacionalne odredbe koje se temelje na novim znanstvenim dokazima u vezi sa zaštitom okoliša ili radnom okolinom zbog problema specifičnog za tu državu članicu koji se pojavio nakon usvajanja mjeru za usklađivanje, ona o predviđenim odredbama i o razlozima za njihovo uvođenje obavješćuje Komisiju.

6. Komisija u roku od šest mjeseci od obavijesti iz stavaka 4. i 5. odobrava ili odbija nacionalne odredbe nakon što je provjerila jesu li one sredstvo proizvoljne diskriminacije ili prikrivenog ograničenja trgovine među državama članicama te stvaraju li prepreku funkcioniranju unutarnjeg tržišta.

Ako Komisija ne doneše odluku u tom roku, smatra se da su nacionalne odredbe iz stavaka 4. i 5. odobrene.

U slučaju kada je to opravdano složenošću materije, a ne postoji opasnost za zdravlje ljudi, Komisija može obavijestiti dotičnu državu članicu da se rok iz ovog stavka može produljiti za daljnje razdoblje od najviše šest mjeseci.

7. U slučaju kada je državi članici na temelju stavka 6. odobreno zadržati ili uvesti nacionalne odredbe kojima se odstupa od mjere za usklađivanje, Komisija odmah razmatra je li potrebno predložiti prilagođavanje te mjere.

8. Ako država članica upozori na određeni problem javnog zdravlja u području koje je bilo predmetom prethodnih mjera usklađivanja, obavješćuje o tome Komisiju, koja odmah ispituje hoće li Vijeću predložiti odgovarajuće mjere.

9. Odstupajući od postupka utvrđenog člancima 258. i 259. Komisija ili bilo koja država članica može predmet izravno uputiti Sudu Europske unije ako smatra da druga država članica nepropisno koristi svoje ovlasti predviđene ovim člankom.

10. Spomenute mjere za usklađivanje u odgovarajućim slučajevima uključuju zaštitnu klauzulu kojom se državama članicama odobrava da iz jednog ili više razloga navedenih u članku 36., a koji nisu gospodarske naravi, poduzmu privremene mjere koje podliježu postupku nadzora Unije.

Članak 115.

(bivši članak 94. UEZ-a)

Ne dovodeći u pitanje članak 114., Vijeće, odlučujući jednoglasno u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom te Gospodarskim i socijalnim odborom, donosi direktive za usklađivanje onih zakona ili drugih propisa država članica koji neposredno utječu na uspostavu ili funkcioniranje unutarnjeg tržišta.

Članak 116.

(bivši članak 96. UEZ-a)

Kada Komisija utvrdi da određena razlika među odredbama utvrđenima zakonom, i drugim propisima država članica narušava uvjete tržišnog natjecanja na unutarnjem tržištu te da se nastali poremećaj treba otkloniti, ona se savjetuje s dotičnim državama članicama.

Ako takvo savjetovanje ne dovede do sporazuma kojim se otklanja taj poremećaj, Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, donose potrebne direktive. Mogu se usvojiti sve druge odgovarajuće mjere predviđene Ugovorimā.

Članak 117.

(bivši članak 97. UEZ-a)

1. Ako postoji razlog za bojazan da bi donošenje ili izmjena odredaba utvrđenih zakonom i drugim propisima mogli prouzročiti narušavanje u smislu članka 116., država članica koja želi nastaviti s tim postupkom savjetuje se s Komisijom. Nakon savjetovanja s državama članicama Komisija tim državama preporučuje prikladne mjere kojima će se izbjegći takvo narušavanje.

2. Ako država koja želi donijeti ili izmijeniti svoje odredbe ne postupi sukladno preporuci koju joj je uputila Komisija, ostale države članice nisu dužne sukladno članku 116. izmijeniti svoje odredbe kako bi otklonile takav poremećaj. Ako država članica koja se ogluši na preporuku Komisije prouzroči poremećaj koji šteti isključivo njoj samoj, odredbe članka 116. ne primjenjuju se.

Članak 118.

U kontekstu uspostave i funkcioniranja unutarnjeg tržišta, Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, uspostavljaju mjere za stvaranje europskih prava intelektualnog vlasništva kako bi osigurali ujednačenu zaštitu prava intelektualnog vlasništva u čitavoj Uniji te za uspostavu centraliziranih aranžmana na razini Unije u području ovlaštenja, koordinacije i nadzora.

Vijeće, odlučujući u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom, uredbama utvrđuje jezične aranžmane za europska prava intelektualnog vlasništva. Vijeće odlučuje jednoglasno, nakon savjetovanja s Europskim parlamentom.

GLAVA VIII.

EKONOMSKA I MONETARNA POLITIKA

Članak 119.

(bivši članak 4. UEZ-a)

1. Za potrebe određene u članku 3. Ugovora o Europskoj Uniji, aktivnosti država članica i Unije, u skladu s Ugovorima, obuhvaćaju utvrđivanje ekonomske politike koja se temelji na bliskoj koordinaciji ekonomskih politika država članica, na unutarnjem tržištu i na određivanju zajedničkih ciljeva, a koja se provodi sukladno načelu otvorenog tržišnog gospodarstva sa slobodnim tržišnim natjecanjem.

2. Istodobno s gore navedenim i kako je predviđeno Ugovorimâ i njima predviđenim postupcima, te aktivnosti uključuju jedinstvenu valutu, euro, određivanje i vođenje jedinstvene monetarne politike i politike deviznog tečaja, čiji je glavni cilj održavanje stabilnosti cijena te, ne dovodeći u pitanje taj cilj, podržavanje općih ekonomskih politika u Uniji, u skladu s načelom otvorenog tržišnog gospodarstva sa slobodnim tržišnim natjecanjem.

3. Navedene aktivnosti država članica i Unije podrazumijevaju poštovanje sljedećih općih načela: stabilnih cijena, zdravih javnih financija i monetarnih uvjeta te održive platne bilance.

POGLAVLJE 1.

EKONOMSKA POLITIKA

Članak 120.

(bivši članak 98. UEZ-a)

Države članice vode svoje ekonomske politike tako da doprinose ostvarivanju ciljeva Unije kako su utvrđeni člankom 3. Ugovora o Europskoj uniji i u kontekstu općih smjernica iz članka 121. stavka 2. Države članice i Unija djeluju u skladu s načelom otvorenog tržišnog gospodarstva sa slobodnim tržišnim natjecanjem, dajući pritom prednost učinkovitoj raspodjeli resursa, te u skladu s načelima određenima člankom 119.

Članak 121.

(bivši članak 99. UEZ-a)

1. Države članice smatraju svoje ekonomske politike pitanjem od zajedničkog interesa i koordiniraju ih u okviru Vijeća u skladu s odredbama članka 120.

2. Vijeće, na preporuku Komisije, oblikuje nacrt općih smjernica ekonomskih politika država članica i Unije te o svojim nalazima izvješćuje Europsko vijeće.

Na temelju izvješća Vijeća, Europsko vijeće raspravlja o zaključku o općim smjernicama ekonomskih politika država članica i Unije.

Na temelju tog zaključka, Vijeće donosi preporuku kojom se određuju te opće smjernice. Vijeće o svojoj preporuci obavješćuje Europski parlament.

3. Kako bi se osigurala tješnja koordinacija ekonomskih politika i održive konvergencije gospodarskih rezultata država članica, Vijeće na temelju izvješća koja mu podnosi Komisija nadzire gospodarski razvoj u svakoj od država članica i u Uniji, kao i usklađenost ekonomskih politika s općim smjernicama iz stavka 2. te redovito provodi sveobuhvatnu procjenu.

Za potrebe ovog multilateralnog nadzora države članice dostavljaju Komisiji obavijesti o važnim mjerama koje su poduzele u području svoje ekonomske politike te ostale obavijesti koje smatraju potrebnima.

4. Ako se na temelju postupka iz stavka 3. utvrdi da ekonomske politike neke države članice nisu u skladu s općim smjernicama iz stavka 2. ili da bi moglo ugroziti ispravno funkcioniranje ekonomske i monetarne unije, Komisija može dotičnim državama članicama uputiti upozorenje. Vijeće, na preporuku Komisije, može dotičnoj državi članici uputiti potrebne preporuke. Vijeće može, na prijedlog Komisije, odlučiti objaviti svoje preporuke.

U okviru ovog stavka, Vijeće odlučuje ne uzimajući u obzir glas člana Vijeća koji predstavlja dotičnu državu članicu.

Kvalificirana većina ostalih članica Vijeća utvrđuje se u skladu s člankom 238. stavkom 3. točkom (a).

5. Predsjednik Vijeća i Komisija izvješćuju Europski parlament o rezultatima multilateralnog nadzora. Ako Vijeće objavi svoje preporuke, predsjednik Vijeća može biti pozvan da se pojavi pred nadležnim odborom Europskog parlamenta.

6. Europski parlament i Vijeće, odlučujući uredbama u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, mogu usvojiti detaljna pravila za postupak multilateralnog nadzora iz stavaka 3. i 4.

Članak 122.

(bivši članak 100. UEZ-a)

1. Ne dovodeći u pitanje bilo koji drugi postupak predviđen Ugovorimâ, Vijeće, na prijedlog Komisije može u duhu solidarnosti među državama članicama odlučiti o mjerama primjenjerenima gospodarskim prilikama, osobito ako se pojave ozbiljne poteškoće u opskrbi određenim proizvodima, poglavito u području energetike.

2. Kada se neka država članica nađe u poteškoćama ili joj prijete ozbiljne poteškoće zbog prirodnih katastrofa ili izvanrednih okolnosti koje su izvan njezine kontrole, Vijeće može, na prijedlog Komisije, pod određenim uvjetima toj državi članici odobriti financijsku pomoć. O donesenoj odluci predsjednik Vijeća obavješćuje Europski parlament.

Članak 123.

(bivši članak 101. UEZ-a)

1. Zabranjena su prekoračenja po računu i sve druge vrste kredita kod Europske središnje banke ili kod središnjih banaka država članica (dalje u tekstu: „nacionalne središnje banke“) u korist institucija, tijela, ureda ili agencija Unije, središnjih vlasti, regionalnih, lokalnih ili drugih tijela javne vlasti, ostalih javnopravnih tijela ili javnih poduzeća država članica, kao što je i Europskoj središnjoj banci i nacionalnim središnjim bankama zabranjena kupnja dužničkih instrumenata neposredno od tih subjekata.

2. Stavak 1. ne primjenjuje se na kreditne institucije u javnom vlasništvu prema kojima, u pogledu ponude pričuva središnjih banaka, nacionalne središnje banke i Europska središnja banka postupaju jednakom kao i prema privatnim kreditnim institucijama.

Članak 124.

(bivši članak 102. UEZ-a)

Zabranjena je svaka mjera koja se ne temelji na načelima stabilnog i sigurnog poslovanja, kojom se institucijama ili tijelima Unije, središnjim vlastima, regionalnim, lokalnim ili drugim tijelima javne vlasti, ostalim javnopravnim tijelima ili javnim poduzećima država članica omogućuje povlašteni pristup financijskim institucijama.

Članak 125.

(bivši članak 103. UEZ-a)

1. Ne dovodeći u pitanje uzajamna financijska jamstva za zajedničku provedbu određenog projekta, Unija ne snosi nikakvu odgovornost niti preuzima obveze središnjih vlasti, regionalnih, lokalnih ili drugih tijela javne vlasti, ostalih javnopravnih tijela ili javnih poduzeća bilo koje države članice. Ne dovodeći u pitanje uzajamna financijska jamstva za zajedničku provedbu određenog projekta, niti jedna država članica ne snosi odgovornost niti preuzima obveze središnjih vlasti, regionalnih, lokalnih ili drugih tijela javnih vlasti, ostalih javnopravnih tijela ili javnih poduzeća druge države članice.

2. Vijeće, na prijedlog Komisije i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom, može, prema potrebi, odrediti definicije za primjenu zabrana iz članaka 123. i 124. i iz ovog članka.

Članak 126.

(bivši članak 104. UEZ-a)

1. Države članice izbjegavaju prekomjerni državni deficit.

2. Komisija nadzire razvoj stanja proračuna i državnog duga u državama članicama radi otkrivanja teških pogrešaka. Osobito provjerava poštovanje proračunske discipline na temelju sljedećih dvaju kriterija:

- (a) prelazi li omjer između planiranog ili stvarnog državnog deficitia i bruto domaćeg proizvoda referentnu vrijednost, osim:
 - ako omjer znatno i postojano opada te je dosegnuo razinu koja je blizu referentne vrijednosti,
 - ili, ako je premašivanje referentne vrijednosti samo iznimno i privremeno, a omjer ostaje blizu referentne vrijednosti;
- (b) prelazi li omjer između državnog duga i bruto domaćeg proizvoda referentnu vrijednost, osim ako se taj omjer smanjuje u dovoljnoj mjeri i približava referentnoj vrijednosti zadovoljavajućim tempom.

Referentne su vrijednosti utvrđene Protokolom o postupku u slučaju prekomjernog deficitia koji je priložen Ugovorima.

3. Ako država članica ne ispunjava zahtjeve na temelju jednog ili oba navedena kriterija, Komisija priprema izvješće. U svojem izvješću Komisija vodi računa o tome je li državni deficit veći od državnih investicijskih izdataka i uzima u obzir sve ostale odgovarajuće čimbenike, uključujući srednjoročni gospodarski i proračunski položaj države članice.

Komisija također može pripremiti izvješće ako smatra da, neovisno o ispunjavanju zahtjeva na temelju kriterija, u nekoj državi članici postoji opasnost od prekomjernog deficitia.

4. Gospodarski i finansijski odbor daje svoje mišljenje o izvješću Komisije.

5. Ako Komisija smatra da u nekoj državi članici postoji ili bi se mogao pojaviti prekomjerni deficit, ona dotičnoj državi članici upućuje svoje mišljenje i o tome izvješće Vijeće.

6. Vijeće, na prijedlog Komisije i uz prethodno razmatranje svih primjedaba koje dotična država članica želi dati te nakon sveobuhvatne procjene, odlučuje postoji li prekomjerni deficit.

7. Kada Vijeće u skladu sa stavkom 6. odluči da postoji prekomjerni deficit, ono, bez nepotrebnog odlaganja, na preporuku Komisije usvaja preporuke i upućuje ih dotičnoj državi članici s ciljem okončavanja nastalog stanja u određenom roku. Pridržavajući se odredaba stavka 8., te se preporuke ne objavljuju.

8. Vijeće može objaviti svoje preporuke ako utvrdi da na njegovu preporuku nije u zadanom roku odgovoreno nikakvim djelotvornim radnjama.

9. Ako država članica ustraje u neprovodenju preporuka Vijeća, Vijeće može odlučiti pozvati tu državu članicu da u određenom roku poduzme mjere za smanjenje deficit-a koje Vijeće smatra potrebnim za ispravljanje nastalog stanja.

U tom slučaju Vijeće može od dotične države članice zatražiti podnošenje izvješćâ u skladu s određenim rokovima kako bi se ispitali napor-i koje ta država ulaže u prilagodbu.

10. Pravo na pokretanje postupka predviđeno člancima 258. i 259. ne može se ostvarivati u okviru stavaka od 1. do 9. ovog članka.

11. Sve dok država članica ne postupi prema odluci donesenoj u skladu sa stavkom 9., Vijeće može odlučiti primijeniti ili, ovisno o slučaju, pojačati jednu ili više sljedećih mjer-a:

- tražiti od te države članice da prije izdavanja obveznica i vrijednosnih papira objavi dodatne podatke koje određuje Vijeće,
- pozvati Europsku investicijsku banku da preispita svoju kreditnu politiku prema dotičnoj državi članici,
- tražiti od te države članice da kod Unije položi beskamatni polog u odgovarajućem iznosu dok prekomjerni deficit, prema stavu Vijeća, ne bude ispravljen,
- izreći novčane kazne u odgovarajućem iznosu,

Predsjednik Vijeća obavješćuje Europski parlament o donesenim odlukama.

12. Vijeće stavlja izvan snage neke ili sve svoje odluke ili preporuke iz stavaka od 6. do 9. i stavka 11. u mjeri u kojoj je prekomjerni deficit u odnosnoj državi članici, prema stavu Vijeća, ispravljen. Ako je Vijeće prethodno objavilo preporuke, ono odmah nakon stavljanja izvan snage odluke na temelju stavka 8. objavljuje izjavu da više ne postoji prekomjerni deficit u dotičnoj državi članici.

13. Kada donosi odluke ili preporuke iz stavaka 8., 9., 11. i 12., Vijeće odlučuje na preporuku Komisije.

Kada Vijeće usvaja mjer-e iz stavaka od 6. do 9., 11. i 12., ono odlučuje ne uzimajući u obzir glas člana Vijeća koji predstavlja dotičnu državu članicu.

Kvalificirana većina ostalih članova Vijeća utvrđuje se u skladu s člankom 238. stavkom 3. točkom (a).

14. Daljnje odredbe koje se odnose na provedbu postupka opisanog u ovom članku određene su u Protokolu o postupku u slučaju prekomjernog deficit-a koji je priložen Ugovorima.

Vijeće, odlučujući jednoglasno u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom i Europskom središnjom bankom, donosi odgovarajuće odredbe kojima se zamjenjuje navedeni Protokol.

Podložno ostalim odredbama ovog stavka Vijeće, na prijedlog Komisije i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom, utvrđuje detaljna pravila i definicije za primjenu odredaba navedenog Protokola.

POGLAVLJE 2.

MONETARNA POLITIKA

Članak 127.

(bivši članak 105. UEZ-a)

1. Glavni je cilj Europskog sustava središnjih banaka (dalje u tekstu „ESSB”) održati stabilnost cijena. Ne dovodeći u pitanje cilj stabilnosti cijena, ESSB podržava opće ekonomske politike u Uniji kako bi doprinio ostvarivanju ciljeva Unije utvrđenih člankom 3. Ugovora o Europskoj uniji. ESSB djeluje u skladu s načelom otvorenog tržišnog gospodarstva sa slobodnim tržišnim natjecanjem, dajući prednost učinkovitoj raspodjeli resursa te u skladu s načelima određenima člankom 119.

2. Osnovni su zadaci ESSB-a:

- utvrđivanje i provođenje monetarne politike Unije,
- obavljanje deviznih poslova u skladu s odredbama članka 219.,
- držanje i upravljanje službenim deviznim pričuvama država članica,
- promicanje nesmetanog funkcioniranja platnih sustava.

3. Stavak 2. alineja treća ne dovodi u pitanje držanje i upravljanje operativnim deviznim sredstvima od strane vlada država članica.

4. Savjetovanje s Europskom središnjom bankom potrebno je:

- u slučaju svakog predloženog akta Unije iz nadležnosti Europske središnje banke,
- od strane nacionalnih tijela, u vezi sa svakim prijedlogom propisa iz područja nadležnosti Europske središnje banke, ali u granicama i pod uvjetima koje odredi Vijeće u skladu s postupkom utvrđenim u članku 129. stavku 4.

O pitanjima iz područja svoje nadležnosti Europska središnja banka može podnosići mišljenja odgovarajućim institucijama, tijelima, uredima ili agencijama Unije ili nacionalnim tijelima.

5. ESSB doprinosi nesmetanom vođenju politika nadležnih tijela koje se odnose na bonitetni nadzor nad kreditnim institucijama i na stabilnost finansijskog sustava.

6. Vijeće, uredbama, u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom, može jednoglasno, nakon savjetovanja s Europskim parlamentom i Europskom središnjom bankom, dodijeliti Europskoj središnjoj banci određene zadatke koji se odnose na politike o bonitetnom nadzoru nad kreditnim i drugim finansijskim institucijama, s iznimkom osiguravajućih poduzeća.

Članak 128.

(bivši članak 106. UEZ-a)

1. Europska središnja banka ima isključivo pravo odobriti izdavanje euronovčanica u Uniji. Te novčanice mogu izdavati Europska središnja banka i nacionalne središnje banke. Novčanice koje izdaju Europska središnja banka i nacionalne središnje banke jedine su koje imaju status zakonskog sredstva plaćanja unutar Unije.

2. Države članice mogu izdavati eurokovanice uz odobrenje Europske središnje banke u pogledu opsega izdanja. Vijeće na prijedlog Komisije i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom i Europskom središnjom bankom može usvojiti mjere za usklađivanje apoena i tehničkih specifikacija svih kovanica koje se namjeravaju staviti u optjecaj u mjeri koja omogućuje njihovo nesmetano koljanje unutar Unije.

Članak 129.

(bivši članak 107. UEZ-a)

1. ESSB-om upravljaju tijela Europske središnje banke nadležna za odlučivanje, odnosno Upravno vijeće i Izvršni odbor.

2. Statut Europskog sustava središnjih banaka i Europske središnje banke, (dalje u tekstu „Statut ESSB-a i ESB-a”) utvrđen je Protokolom koji je priložen Ugovorima.

3. Europski parlament i Vijeće mogu izmijeniti članak 5. stavke 5.1., 5.2. i 5.3., članke 17. i 18., članak 19. stavak 19.1., članke 22., 23., 24. i 26., članak 32. stavke 32.2., 32.3., 32.4. i 32.6., članak 33. stavak 33.1. točku (a) i članak 36. Statuta ESSB-a i ESB-a odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom. Oni odlučuju ili na preporuku Europske središnje banke i nakon savjetovanja s Komisijom ili na prijedlog Komisije i nakon savjetovanja s Europskom središnjom bankom.

4. Vijeće, na prijedlog Komisije i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom i Europskom središnjom bankom ili na preporuku Europske središnje banke i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom i Komisijom, donosi odredbe iz članka 4., članka 5. stavka 5.4., članka 19. stavka 19.2., članka 20., članka 28. stavka 28.1., članka 29. stavka 29.2., članka 30. stavka 30.4. i članka 34. stavka 34.3. Statuta ESSB-a i ESB-a.

Članak 130.

(bivši članak 108. UEZ-a)

Pri izvršavanju ovlasti i obavljanju zadaća i dužnosti koje su im dodijeljene Ugovorima i Statutom ESSB-a i ESB-a, ni Europska središnja banka ni nacionalne središnje banke kao niti članovi njihovih tijela nadležnih za odlučivanje ne traže i ne primaju naputke od institucija, tijela, ureda ili agencija Unije, bilo koje vlade država članica ili bilo kojeg drugog tijela. Institucije, tijela, uredi ili agencije Unije i vlade država članica obvezuju se da će poštovati ovo načelo i da neće nastojati utjecati na članove tijela nadležnih za odlučivanje u Europskoj središnjoj banci ili u nacionalnim središnjim bankama u obavljanju njihovih zadaća.

Članak 131.

(bivši članak 109. UEZ-a)

Svaka država članica osigurava da njezino nacionalno zakonodavstvo, uključujući i statut njezine nacionalne središnje banke, bude usklađeno s Ugovorima i Statutom ESSB-a i ESB-a.

Članak 132.

(bivši članak 110. UEZ-a)

1. Radi izvršavanja zadaća povjerenih ESSB-u, Europska središnja banka, sukladno odredbama Ugovorâ i pod uvjetima utvrđenima u Statutu ESSB-a i ESB-a:

— donosi uredbe u opsegu u kojem su potrebne za provedbu zadaća utvrđenih u članku 3. stavku 3.1. prvoj alineji, članku 19. stavku 19.1., članku 22. i članku 25. stavku 25.2. Statuta ESSB-a i ESB-a te u slučajevima koji se utvrđuju aktima Vijeća iz članka 129. stavka 4.,

— donosi odluke potrebne za izvršavanje zadaća koje su ESSB-u povjerene temeljem Ugovorâ i Statuta ESSB-a i ESB-a,

— daje preporuke i mišljenja.

2. Europska središnja banka može odlučiti objaviti svoje odluke, preporuke i mišljenja.

3. U granicama i pod uvjetima koje Vijeće utvrdi u skladu s postupkom utvrđenim člankom 129. stavkom 4., Europska središnja banka ovlaštena je određivati novčane kazne ili periodične penale poduzetnicima koji ne ispunjavaju obveze na temelju njegovih uredbi i odluka.

Članak 133.

Ne dovodeći u pitanje ovlasti Europske središnje banke, Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, utvrđuju mjere potrebne za uporabu eura kao jedinstvene valute. Te se mjere donose nakon savjetovanja s Europskom središnjom bankom.

POGLAVLJE 3. INSTITUCIONALNE ODREDBE

Članak 134.

(bivši članak 114. UEZ-a)

1. Radi promicanja koordinacije politika država članica u punoj mjeri potrebnoj za funkcioniranje unutarnjeg tržišta ovime se osniva Gospodarski i finansijski odbor.

2. Gospodarski i finansijski odbor ima sljedeće zadaće:

- davanje mišljenja na zahtjev Vijeća ili Komisije ili na vlastitu inicijativu radi njihova podnošenja tim institucijama
- praćenje gospodarskog i finansijskog stanja u državama članicama i u Uniji te redovito izvještavanje Vijeća i Komisije o tome, a osobito o finansijskim odnosima s trećim zemljama i međunarodnim institucijama,
- ne dovodeći u pitanje članak 240., sudjelovanje u pripremi rada Vijeća iz članaka 66., 75., članka 121. stavka 2., 3., 4. i 6., članka 122., 124., 125., 126., članka 127. stavka 6., članka 128. stavka 2., članka 129. stavaka 3. i 4., članka 138., članka 140. stavaka 2. i 3., članka 143., članka 144. stavaka 2. i 3. i članka 219. te izvršava ostale savjetodavne i pripremne zadaće koje mu dodijeli Vijeće,
- najmanje jednom godišnje, ispitivanje stanja u odnosu na kretanje kapitala i slobodu platnog prometa, kako to proizlazi iz primjene Ugovorâ i mjera koje usvoji Vijeće; ispitivanje obuhvaća i sve mjere u vezi s kretanjem kapitala i platnim prometom; o rezultatima tog ispitivanja Odbor podnosi izvješće Komisiji i Vijeću.

Države članice, Komisija i Europska središnja banka imenuju najviše po dva člana ovog Odbora.

3. Vijeće, na prijedlog Komisije i nakon savjetovanja s Europskom središnjom bankom i Odborom iz ovog članka, utvrđuje detaljne odredbe o sastavu Gospodarskog i finansijskog odbora. O toj odluci predsjednik Vijeća obavješćuje Europski parlament.

4. Ako postoje, i sve dok postoje, države članice s odstupanjem iz članka 139., Odbor uz zadaće određene stavkom 2. neprestano prati monetarno i finansijsko stanje te opći sustav platnog prometa tih država članica i o tome redovito izvještava Vijeće i Komisiju.

Članak 135.

(bivši članak 115. UEZ-a)

U vezi s pitanjima iz članka 121. stavka 4., članka 126., osim stavka 14., članka 138., članka 140. stavka 1., članka 140. stavka 2. prvog podstavka, članka 140. stavka 3. i članka 219., Vijeće ili država članica mogu od Komisije, prema potrebi, zatražiti da sastavi preporuku ili prijedlog. Komisija razmatra takav zahtjev i svoje zaključke bez odgode podnosi Vijeću.

POGLAVLJE 4.

POSEBNE ODREDBE ZA DRŽAVE ČLANICE ČIJA JE VALUTA EURO

Članak 136.

1. Kako bi se osiguralo pravilno funkcioniranje ekonomске i monetarne unije, a u skladu s odgovarajućim odredbama Ugovorâ, Vijeće u skladu s odgovarajućim postupkom, od onih navedenih u člancima 121. i 126., uz iznimku postupka određenog člankom 126. stavkom 14., usvaja posebne mjere za države članice čija je valuta euro, radi:

(a) jačanja koordinacije i nadzora nad njihovom proračunskom disciplinom;

(b) utvrđivanja smjernica njihove ekonomске politike, pri čemu se osigurava da su u skladu sa smjernicama koje su usvojene za cijelu Uniju, te da se nad njima vrši nadzor.

2. U odnosu na mjere određene u stavku 1., u glasovanju sudjeluju samo članovi Vijeća koji predstavljaju države članice čija je valuta euro.

Kvalificirana većina navedenih članova utvrđuje se u skladu s člankom 238. stavkom 3. točkom (a).

3. Države članice čija je valuta euro mogu uspostaviti stabilizacijski mehanizam koji će se aktivirati ako je to nužno za zaštitu stabilnosti europodručja u cjelini. Dodjeljivanje finansijske pomoći u okviru mehanizma podlijegat će strogim uvjetima.

Članak 137.

Aranžmani za sastanke ministara država članica čija je valuta euro utvrđeni su Protokolom o Euro-skupini.

Članak 138.

(bivši članak 111. stavak 4. UEZ-a)

1. Kako bi se osigurao položaj eura u međunarodnom monetarnom sustavu, Vijeće na prijedlog Komisije donosi odluku o utvrđivanju zajedničkih stajališta o pitanjima od osobitog interesa za ekonomsku i monetarnu uniju u okviru nadležnih međunarodnih finansijskih institucija i konferencija. Vijeće odlučuje nakon savjetovanja s Europskom središnjom bankom.

2. Vijeće, na prijedlog Komisije, može usvojiti odgovarajuće mjere za osiguranje jedinstvene zastupljenosti u okviru međunarodnih finansijskih institucija i konferencija. Vijeće odlučuje nakon savjetovanja s Europskom središnjom bankom.

3. U odnosu na mjere iz stavaka 1. i 2., u glasovanju sudjeluju samo članovi Vijeća koji predstavljaju države članice čija je valuta euro.

Kvalificirana većina navedenih članova utvrđuje se u skladu s člankom 238. stavkom 3. točkom (a).

POGLAVLJE 5.

PRIJELAZNE ODREDBE

Članak 139.

1. Države članice za koje Vijeće još nije odlučilo da ispunjavaju uvjete potrebne za usvajanje eura u dalnjem se tekstu navode kao „države članice s odstupanjem”.

2. Sljedeće se odredbe Ugovorâ ne primjenjuju na države članice s odstupanjem:

- (a) usvajanje dijelova općih smjernica ekonomske politike koje se općenito odnose na europodručje (članak 121. stavak 2.);
- (b) prisilna sredstva za rješavanje prekomjernih deficitâ (članak 126. stavci 9. i 11.);
- (c) cijevi i zadaci ESSB-a (članak 127. stavci 1., 2., 3. i 5.);
- (d) izdanje eura (članak 128.);
- (e) akti Europske središnje banke (članak 132.);

- (f) mjere kojima se uređuje uporaba eura (članak 133.);
- (g) monetarni sporazumi i druge mjere koje se odnose na tečajnu politiku (članak 219.);
- (h) imenovanje članova Izvršnog odbora Europske središnje banke (članak 283. stavak 2.);
- (i) odluke o utvrđivanju zajedničkih stajališta o pitanjima osobito važnima za ekonomsku i monetarnu uniju u okviru nadležnih međunarodnih finansijskih institucija i konferencija (članak 138. stavak 1.);
- (j) mjere za osiguranje jedinstvene zastupljenosti u okviru međunarodnih finansijskih institucija i konferencija (članak 138. stavak 2.).

U člancima navedenima u iz točkama od (a) do (j) „države članice“ stoga znači države članice čija je valuta euro.

3. Na temelju poglavlja IX. Statuta ESSB-a i ESB-a, države članice s odstupanjem i njihove nacionalne središnje banke izuzimaju se od prava i obveza u okviru ESSB-a.

4. Glasačka prava članova Vijeća koji predstavljaju države članice s odstupanjem suspendiraju se kada Vijeće usvaja mjere iz članaka navedenih u stavku 2. i u sljedećim slučajevima:

- (a) za preporuke upućene državama članicama čija je valuta euro u okviru multilateralnog nadzora, uključujući nadzor nad programima stabilnosti i upozorenja (članak 121. stavak 4.);
- (b) za mjere koje se odnose na prekomjerne deficite koje se odnose na države članice čija je valuta euro (članak 126. stavci 6., 7., 8., 12. i 13.).

Kvalificirana većina ostalih članova Vijeća utvrđuje se u skladu s člankom 238. stavkom 3. točkom (a).

Članak 140.

(bivši članak 121. stavak 1., bivši članak 122. stavak 2. druga rečenica te bivši članak 123. stavak 5. UEZ-a)

1. Najmanje jedanput svake dvije godine ili na zahtjev države članice s odstupanjem, Komisija i Europska središnja banka izvješćuju Vijeće o napretku koji su države članice s odstupanjem ostvarile u ispunjavanju svojih obveza u odnosu na ostvarenje ekonomske i monetarne unije. Ta izvješća

obuhvaćaju provjeravanje usklađenosti nacionalnog zakonodavstva svake od tih država članica, uključujući statute njezine nacionalne središnje banke, s člancima 130. i 131. i Statutom ESSB-a i ESB-a. U izvješćima se razmatra i postizanje visokog stupnja održive konvergencije s obzirom na ispunjavanje sljedećih kriterija od strane svake države članice:

- postizanje visokog stupnja stabilnosti cijena; to će biti vidljivo iz stope inflacije koja je blizu stope zabilježene u najviše trima državama članicama koje su najuspješnije u smislu stabilnosti cijena,
- održivost stanja javnih financija; to će biti vidljivo iz proračuna države u kojem neće biti prekomjernog deficitia kako je određen u skladu s člankom 126. stavkom 6.,
- pridržavanje uobičajenih granica fluktuacije predviđenih mehanizmom deviznog tečaja Europskog monetarnog sustava tijekom najmanje dvije godine, bez devalvacije u odnosu na euro,
- trajnost konvergencije koju je ostvarila država članica s odstupanjem te njezina sudjelovanja u mehanizmu deviznog tečaja koje se odražava u razinama dugoročnih kamatnih stopa.

Četiri kriterija navedena u ovom stavku te odgovarajuća razdoblja tijekom kojih se moraju poštovati, dodatno su razrađena u Protokolu koji je priložen Ugovorima. U svojim izvješćima Komisija i Europska središnja banka vode računa i o rezultatima integracije tržištâ, stanju i razvoju tekućeg računa platnih bilanči, te ispitivanju razvoja jedinične cijene rada i ostalih indeksa cijena.

2. Nakon savjetovanja s Europskim parlamentom i nakon rasprave u Europskom vijeću, Vijeće, na prijedlog Komisije, odlučuje koje države članice s odstupanjem ispunjavaju potrebne uvjete na temelju kriterija određenih stavkom 1. te odlučuje o prestanku odstupanja dotičnih država članica.

Vijeće odlučuje nakon što dobije preporuku kvalificirane većine onih članova Vijeća koji predstavljaju države članice čija je valuta euro. Ti članovi odlučuju u roku od šest mjeseci nakon što Vijeće primi prijedlog Komisije.

Kvalificirana većina navedenih članova iz drugog podstavka utvrđuje se u skladu s člankom 238. stavkom 3. točkom (a).

3. Ako je u skladu s postupkom određenim u stavku 2. odlučeno o prestanku odstupanja, Vijeće, jednoglasnom odlukom država članica čija je valuta euro i dotične države članice, na prijedlog

Komisije i nakon savjetovanja s Europskom središnjom bankom, neopozivo utvrđuje tečaj prema kojem će euro zamijeniti valutu dotične države članice i poduzima druge mjere potrebne za uvođenje eura kao jedinstvene valute u dotičnoj državi članici.

Članak 141.

(bivši članak 123. stavak 3. te bivši članak 117. stavak 2. prvih pet alineja UEZ-a)

1. Ne dovodeći u pitanje članak 129. stavak 1., ako ima i sve dok ima država članica s odstupanjem, osniva se Opće vijeće Europske središnje banke iz članka 44. Statuta ESSB-a i ESB-a kao treće tijelo odlučivanja Europske središnje banke.

2. Ako ima i sve dok ima država članica s odstupanjem, Europska središnja banka u vezi s tim državama članicama:

- jača suradnju među nacionalnim središnjim bankama,
- jača koordinaciju monetarnih politika država članica kako bi se osigurala stabilnost cijena,
- nadzire funkcioniranje tečajnog mehanizma,
- održava savjetovanja u vezi s pitanjima koja su u nadležnosti nacionalnih središnjih banaka i koja utječu na stabilnost finansijskih institucija i tržišta,
- obavlja zadaće koje je prije obavljao Europski fond za monetarnu suradnju, a kasnije preuzeo Europski monetarni institut

Članak 142.

(bivši članak 124. stavak 1. UEZ-a)

Svaka država članica s odstupanjem smatra svoju tečajnu politiku pitanjem od zajedničkog interesa. Države članice pritom vode računa o iskustvu stečenom suradnjom u okviru tečajnog mehanizma.

Članak 143.

(bivši članak 119. UEZ-a)

1. Ako je država članica s odstupanjem suočena s poteškoćama ili ako joj ozbiljno prijete poteškoće u odnosu na njezinu platnu bilancu, kao rezultat cjelokupne neravnoteže njezine platne bilance ili vrste valute kojom raspolaze te osobito ako takve poteškoće mogu ugroziti funkcioniranje unutarnjeg tržišta ili provedbu zajedničke trgovinske politike, Komisija odmah istražuje stanje dotične države članice i radnje koje je, koristeći se svim njoj dostupnim sredstvima, ta država poduzela ili može poduzeti u skladu s odredbama Ugovorâ. Komisija utvrđuje mjere koje preporučuje dotičnoj državi da poduzme.

Ako se radnje države članice s odstupanjem i mjere koje je preporučila Komisija pokažu nedovoljnim za prevladavanje poteškoća koje su se pojavile ili koje prijete, Komisija, nakon savjetovanja s Gospodarskim i finansijskim odborom, preporučuje Vijeću odobrenje međusobne pomoći te prikladne metode za njezino pružanje.

Komisija redovito obavješćuje Vijeće o stanju i kako se ono razvija.

2. Vijeće odobrava takvu međusobnu pomoć; donosi direktive ili odluke kojima se utvrđuju uvjeti i pojedinosti takve pomoći, čiji oblici mogu biti sljedeći:

- (a) usklađeno djelovanje u odnosu na ili u okviru bilo koje druge međunarodne organizacije kojoj se države članice s odstupanjem mogu obratiti;
- (b) mjere potrebne za izbjegavanje skretanja trgovinskih tokova, ako država članica s odstupanjem koja je suočena s poteškoćama održava ili ponovno uvodi količinska ograničenja u odnosu na treće zemlje;
- (c) odobravanje zajmova u ograničenom opsegu od strane drugih država članica, podložno njihovoj suglasnosti.

3. Ako Vijeće ne odobri međusobnu pomoć koju je preporučila Komisija ili ako su odobrena međusobna pomoć i poduzete mjere nedostatne, Komisija odobrava državi s odstupanjem koja je suočena s poteškoćama poduzimanje zaštitnih mjeru, čije uvjete i pojedinosti utvrđuje Komisija.

Vijeće može opozvati takvo odobrenje te izmijeniti uvjete i pojedinosti primjene takvih mjeru.

Članak 144.

(bivši članak 120. UEZ-a)

1. Kada nastupi nepredviđena kriza platne bilance, a odluka u smislu članka 143. stavka 2. nije odmah donesena, država članica s odstupanjem može preventivno poduzeti potrebne zaštitne mjeru. Takve mjeru moraju prouzročiti najmanji mogući poremećaj funkciranja unutarnjeg tržišta te opsegom ne smiju prelaziti okvir koji je nužno potreban za rješavanje nepredviđeno nastalih poteškoća.

2. Komisiju i ostale države članice obavješćuje se o takvim zaštitnim mjerama najkasnije do njihova stupanja na snagu. Komisija može preporučiti Vijeću odobravanje međusobne pomoći na temelju članka 143.

3. Nakon što Komisija doneše preporuku te nakon savjetovanja s Gospodarskim i finansijskim odborom, Vijeće može odlučiti da dotična država članica izmjeni, suspendira ili ukine gore navedene zaštitne mjeru.

GLAVA IX. ZAPOŠLJAVANJE

Članak 145.

(bivši članak 125. UEZ-a)

Države članice i Unija, u skladu s ovom glavom, rade na razvoju usklađene strategije zapošljavanja te, posebice, na promicanju kvalificirane, obrazovane i prilagodljive radne snage i tržištâ rada koja se mogu prilagoditi gospodarskim promjenama u svrhu ostvarenja ciljeva utvrđenih u članku 3. Ugovora o Europskoj uniji.

Članak 146.

(bivši članak 126. UEZ-a)

1. Države članice svojim politikama zapošljavanja doprinose ostvarivanju ciljeva iz članka 145. na način koji je u skladu s općim smjernicama ekonomskih politika država članica i Unije, usvojenih na temelju članka 121. stavka 2.
2. Države članice, uzimajući u obzir nacionalne prakse s obzirom na odgovornost socijalnih partnera, smatraju poticanje zapošljavanja predmetom od zajedničkog interesa te u Vijeću usklađuju svoje djelovanje u tom pogledu u skladu odredbama članka 148.

Članak 147.

(bivši članak 127. UEZ-a)

1. Unija doprinosi visokom stupnju zaposlenosti tako što potiče suradnju među državama članicama, podupire njihovo djelovanje i, ako je potrebno, dopunjaje ga. Pritom se poštuju nadležnosti država članica.
2. Cilj postizanja visokog stupnja zaposlenosti uzima se u obzir pri oblikovanju i provedbi politika i aktivnosti Unije.

Članak 148.

(bivši članak 128. UEZ-a)

1. Europsko vijeće svake godine razmatra stanje u području zapošljavanja u Uniji i o tom pitanju usvaja zaključke na temelju zajedničkog godišnjeg izvješća Vijeća i Komisije.
2. Na temelju zaključaka Europskog vijeća Vijeće svake godine, na prijedlog Komisije i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom, Gospodarskim i socijalnim odborom, Odborom regija i Odborom za zapošljavanje iz članka 150. utvrđuje smjernice koje države članice uzimaju u obzir u svojim politikama zapošljavanja. Te smjernice moraju biti u skladu s općim smjernicama usvojenima na temelju članka 121. stavka 2.

3. Svaka država članica dostavlja Vijeću i Komisiji godišnje izvješće o najvažnijim mjerama koje je poduzela u provedbi svoje politike zapošljavanja u svjetlu smjernica za zapošljavanje iz stavka 2.

4. Vijeće svake godine na temelju izvješća iz stavka 3. i po primitku stajališta Odbora za zapošljavanje provodi ispitivanje provedbe politika zapošljavanja država članica u svjetlu smjernica za zapošljavanje. Vijeće može, na preporuku Komisije, uputiti državama članicama preporuke ako to smatra primjerenim s obzirom na rezultate tog ispitivanja.

5. Na temelju rezultata tog ispitivanja Vijeće i Komisija sastavljaju zajedničko godišnje izvješće za Europsko vijeće o stanju u području zapošljavanja u Uniji i o provedbi smjernica za zapošljavanje.

Članak 149.

(bivši članak 129. UEZ-a)

Europski parlament i Vijeće mogu, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom te Odborom regija, donijeti mjere namijenjene poticanju suradnje među državama članicama i podupiranju njihovog djelovanja u području zapošljavanja inicijativama koje su usmjerene na razvijanje razmjena podataka i najboljih praksi, pružanje usporednih analiza i savjeta te promicanje inovativnih pristupa i ocjenu iskustava, a posebice korištenjem pilot-projekata.

Ove mjere ne uključuju usklađivanje zakona i propisa država članica.

Članak 150.

(bivši članak 130. UEZ-a)

Vijeće, odlučujući običnom većinom, nakon savjetovanja s Europskim parlamentom osniva Odbor za zapošljavanje koji ima savjetodavnu ulogu za promicanje koordinacije među državama članicama u pogledu politika zapošljavanja i tržišta rada. Zadaće su Odbora:

- pratiti stanje zapošljavanja i politike zapošljavanja u državama članicama i u Uniji,
- ne dovodeći u pitanje članak 240., na zahtjev Vijeća ili Komisije ili na vlastitu inicijativu oblikovati mišljenja te doprinositi pripremi rasprava Vijeća iz članka 148.

U ispunjavanju svojih zaduženja Odbor se savjetuje sa socijalnim partnerima.

Svaka država članica i Komisija imenuju po dva člana Odbora.

GLAVA X.

SOCIJALNA POLITIKA

Članak 151.

(bivši članak 136. UEZ-a)

Imajući na umu temeljna socijalna prava poput onih određenih u Europskoj socijalnoj povelji potpisanoj 18. listopada 1961. u Torinu te onih iz Povelje Zajednice o temeljnim socijalnim pravima radnika iz 1989., Unija i države članice imaju za cilj promicanje zapošljavanja, poboljšanje životnih i radnih uvjeta, kako bi se na putu napretka omogućilo njihovo usklađivanje, odgovarajuću socijalnu zaštitu, socijalni dijalog, razvoj ljudskih potencijala u smislu trajne visoke stope zaposlenosti i borbe protiv isključenosti.

U tu svrhu Unija i države članice provode mjere koje uzimaju u obzir različite oblike nacionalnih praksi, posebno u području ugovornih odnosa, te potrebu održanja konkurentnosti gospodarstva Unije.

One vjeruju da će do takvog razvoja doći ne samo zbog funkcioniranja unutarnjeg tržišta, koje će pogodovati usklađivanju socijalnih sustava, nego i zbog postupaka predviđenih Ugovorima te zbog ujednačavanja odredaba utvrđenih zakonom i ostalim propisima.

Članak 152.

Unija prepoznaje i promiče ulogu socijalnih partnera na svojoj razini, uzimajući u obzir raznolikost nacionalnih sustava. Ona olakšava dijalog među socijalnim partnerima poštujući njihovu autonomiju.

Trostrani socijalni samit za rast i zapošljavanje doprinosi socijalnom dijalogu.

Članak 153.

(bivši članak 137. UEZ-a)

1. Radi postizanja ciljeva iz članka 151., Unija podupire i dopunjuje aktivnosti država članica u sljedećim područjima:

- (a) poboljšavanju posebice radne okoline radi zaštite zdravlja i sigurnosti radnika;
- (b) radnim uvjetima;
- (c) socijalnoj sigurnosti i socijalnoj zaštiti radnika;
- (d) zaštiti radnika po prestanku njihova ugovora o radu;
- (e) obavlješćivanju radnika i savjetovanju s njima;

- (f) zastupanju i kolektivnoj obrani interesa radnika i poslodavaca, uključujući suodlučivanje, pridržavajući se stavka 5.;
- (g) uvjetima zapošljavanja za državljane trećih zemalja koji zakonito borave na području Unije;
- (h) integriranju osoba isključenih s tržišta rada, ne dovodeći u pitanje članak 166.;
- (i) jednakosti muškaraca i žena u pogledu mogućnosti na tržištu rada i postupanja na radnom mjestu;
- (j) borbi protiv društvene isključenosti;
- (k) modernizaciji sustava socijalne zaštite, ne dovodeći u pitanje točku (c).

2. U tu svrhu Europski parlament i Vijeće mogu:

- (a) usvojiti mjere koje su namijenjene poticanju suradnje među državama članicama putem inicijativa čiji je cilj poboljšanje znanja, razvijanje razmjene podataka i najboljih praksi, promicanje inovativnih pristupa i vrednovanje iskustava, pri čemu je isključeno bilo kakvo usklađivanje zakona i propisa država članica;
- (b) poštujući uvjete i tehnička pravila koja postoje u pojedinim državama članicama u područjima iz stavka 1. točkama od (a) do (i) posredstvom direktiva usvojiti minimalne uvjete koji se postupno primjenjuju. Takve direktive neće sadržavati upravna, finansijska ili pravna ograničenja kojima bi se otežavalo osnivanje i razvoj malih i srednjih poduzeća.

Europski parlament i Vijeće odlučuju u skladu redovnim zakonodavnim postupkom nakon savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom i Odborom regija.

U područjima iz stavka 1. točkama (c), (d), (f) i (g) Vijeće odlučuje jednoglasno, u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom i navedenim odborima.

Vijeće može jednoglasno na prijedlog Komisije i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom odlučiti da se na stavak 1. točke (d), (f) i (g) primijeni redovni zakonodavni postupak.

3. Država članica može povjeriti socijalnim partnerima na njihov zajednički zahtjev provedbu direktiva donesenih na temelju stavka 2. ili, kada je to potrebno, provedbu odluke Vijeća usvojene u skladu s člankom 155.

U tom je slučaju dužna osigurati da socijalni partneri, najkasnije do dana do kojeg direktiva ili odluka mora biti prenesena ili provedena dogovorno donesu potrebne mjere, pri čemu dotična država članica mora poduzeti sve potrebne mjere kako bi mogla u svako doba jamčiti postignuće ciljeva određenih tom direktivom ili tom odlukom.

4. Odredbe donesene temeljem ovog članka:

- ne utječu na pravo država članica da utvrde temeljna načela svojih sustava socijalne sigurnosti i ne smiju značajnije utjecati na finansijsku ravnotežu tog sustava,
- ne sprečavaju ni jednu državu članicu da zadrži ili uvede strože zaštitne mjere koje su u skladu s Ugovorima.

5. Odredbe ovog članka ne primjenjuju se na plaću, pravo na udruživanje, pravo na štrajk ili na pravo uvođenja mjera isključenja s rada.

Članak 154.

(bivši članak 138. UEZ-a)

1. Komisija ima zadaću promicati savjetovanje među socijalnim partnerima na razini Unije te poduzimati odgovarajuće mjere za olakšavanje njihova dijaloga pri čemu partnerima osigurava ravnomernu potporu.

2. U tu svrhu, prije podnošenja prijedloga u području socijalne politike, Komisija se savjetuje sa socijalnim partnerima o mogućem smjeru djelovanja Unije.

3. Ako nakon takva savjetovanja Komisija smatra da je djelovanje Unije preporučljivo, savjetuje se sa socijalnim partnerima o sadržaju predviđenog prijedloga. Socijalni partneri dostavljaju Komisiji svoje mišljenje ili, ako je primjereno, preporuku.

4. Socijalni partneri mogu tijekom savjetovanja iz stavaka 2. i 3. obavijestiti Komisiju o želji da pokrenu proces predviđen člankom 155. Taj proces ne smije trajati dulje od devet mjeseci, osim ako ga socijalni partneri i Komisija zajednički odluče prodljiti.

Članak 155.

(bivši članak 139. UEZ-a)

1. Ako socijalni partneri to žele, njihov dijalog na razini Unije može dovesti do uspostave ugovornih odnosa, uključujući sklapanje sporazuma.

2. Sporazumi sklopljeni na razini Unije provode se ili u skladu s postupcima i praksom socijalnih partnera i država članica ili, u područjima obuhvaćenima člankom 153., na zajednički zahtjev stranaka potpisnica, odlukom Vijeća, donesenom na prijedlog Komisije. O tome se izvješćuje Europski parlament.

Vijeće odlučuje jednoglasno ako predmetni sporazum sadržava jednu ili više odredaba koje se odnose na jedno od područja za koje se zahtijeva jednoglasnost na temelju članka 153. stavka 2.

Članak 156.

(bivši članak 140. UEZ-a)

Radi ostvarivanja ciljeva iz članka 151., ne dovodeći pritom u pitanje ostale odredbe Ugovorâ, Komisija potiče suradnju među državama članicama i olakšava koordinaciju njihova djelovanja u svim područjima socijalne politike iz ovog poglavlja, posebice u pitanjima koja se odnose na:

- zapošljavanje,
- radno pravo i uvjete rada,
- osnovno i napredno strukovno osposobljavanje,
- socijalnu sigurnost,
- sprečavanje nesreća na radu i profesionalnih bolesti,
- higijenu na radu,
- pravo na udruživanje i kolektivno pregovaranje između poslodavaca i radnika.

U tu svrhu Komisija blisko surađuje s državama članicama izrađivanjem studija, davanjem mišljenja i provođenjem savjetovanja, kako o problemima koji se javljaju na nacionalnoj razini, tako i o onima koji su od interesa za međunarodne organizacije, osobito inicijativama kojima je cilj utvrđivanje smjernica i pokazatelja, organizacija razmjene najbolje prakse i priprema potrebnih elemenata za periodičko praćenje i ocjenu. O tome se u cijelosti izvješćuje Europski parlament.

Prije davanja mišljenja predviđenog ovim člankom, Komisija se savjetuje s Gospodarskim i socijalnim odborom.

Članak 157.

(bivši članak 141. UEZ-a)

1. Svaka država članica osigurava primjenu načela o jednakim plaćama muškaraca i žena za jednak rad ili za rad jednake vrijednosti.

2. Za potrebe ovog članka „plaća“ je redovita osnovna ili minimalna nadnica ili plaća te svako drugo primanje, bilo u gotovini ili u naravi, koju radnik prima neposredno ili posredno od svojeg poslodavca, a u vezi sa zaposlenjem.

Jednakost plaće bez diskriminacije na temelju spola znači:

- (a) da se plaća za jednak rad plaćen po učinku obračunava na temelju jednake mjerne jedinice;

(b) da je plaća za rad plaćen po vremenskoj jedinici jednak za jednak posao.

3. Odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom, Europski parlament i Vijeće donose mjere za osiguranje primjene načela jednakih mogućnosti i jednakog postupanja prema muškarcima i ženama u pitanjima zapošljavanja i rada, uključujući načelo jednakih plaća za jednak rad ili za rad jednakih vrijednosti.

4. Radi osiguranja u praksi potpune jednakosti između muškaraca i žena u radnom okruženju, načelo jednakog postupanja ne sprečava nijednu državu članicu da provodi ili doneše mјere koje osiguravaju posebne prednosti kako bi se nedovoljno zastupljenom spolu olakšalo bavljenje stručnom djelatnošću ili spriječio odnosno nadoknadio nepovoljan položaj u njihovoј profesionalnoj karijeri.

Članak 158.

(bivši članak 142. UEZ-a)

Države članice nastoje održati postojeću jednakost između sustava plaćenih neradnih dana.

Članak 159.

(bivši članak 143. UEZ-a)

Komisija svake godine izrađuje izvješće o postignutom napretku u ostvarivanju ciljeva iz članka 151., uključujući demografsko stanje u Uniji. Izvješće dostavlja Europskom parlamentu, Vijeću te Gospodarskom i socijalnom odboru.

Članak 160.

(bivši članak 144. UEZ-a)

Vijeće, odlučujući običnom većinom, nakon savjetovanja s Europskim parlamentom osniva Odbor za socijalnu zaštitu sa savjetodavnim ulogom kako bi se promicala suradnja u području politika socijalne zaštite među državama članicama i s Komisijom. Zadaće su Odbora:

- pratiti socijalnu situaciju i razvoj politika socijalne zaštite u državama članicama i u Uniji,
- poticati razmjenu podataka, iskustava i dobre prakse među državama članicama i s Komisijom
- ne dovodeći u pitanje članak 240., u svojem području nadležnosti pripremati izvješća, davati mišljenja ili obavljati druge poslove na zahtjev Vijeća ili Komisije ili na vlastitu inicijativu.

U ispunjavanju svojih zaduženja Odbor uspostavlja odgovarajuće kontakte sa socijalnim partnerima.

Svaka država članica i Komisija imenuju po dva člana Odbora.

Članak 161.

(bivši članak 145. UEZ-a)

U svoje godišnje izvješće Europskom parlamentu Komisija uključuje posebno poglavlje o socijalnom razvoju unutar Unije.

Europski parlament može pozvati Komisiju da izradi izvješće o bilo kojim posebnim problemima vezanima uz socijalne uvjete.

GLAVA XI.

EUROPSKI SOCIJALNI FOND

Članak 162.

(bivši članak 146. UEZ-a)

Radi povećanja mogućnosti zapošljavanja radnika na unutarnjem tržištu i time doprinošenja poboljšanju životnog standarda, osniva se Europski socijalni fond u skladu s niže navedenim odredbama; njegov je cilj olakšati zapošljavanje radnika i povećati njihovu zemljopisnu i profesionalnu mobilnost unutar Unije te olakšati njihovu prilagodbu industrijskim promjenama i promjenama u proizvodnim sustavima, osobito kroz strukovno osposobljavanje i prekvalifikaciju.

Članak 163.

(bivši članak 147. UEZ-a)

Fondom upravlja Komisija.

U izvršavanju ove zadaće Komisiji pomaže Odbor sastavljen od predstavnika vlada, sindikata i udruga poslodavaca, kojim predsjeda član Komisije.

Članak 164.

(bivši članak 148. UEZ-a)

Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom te Odborom regija, donose provedbene uredbe koje se odnose na Europski socijalni fond.

GLAVA XII.

OBRAZOVANJE, STRUKOVNO OSPOSOBLJAVANJE, MLADI I SPORT**Članak 165.**

(bivši članak 149. UEZ-a)

1. Unija doprinosi razvoju kvalitetnog obrazovanja poticanjem suradnje među državama članicama te, ako je to potrebno, podupiranjem i dopunjavanjem njihovih aktivnosti, pri čemu u potpunosti poštuje odgovornost država članica za nastavni sadržaj i ustroj obrazovnih sustava te njihovu kulturnu i jezičnu raznolikost.

Unija doprinosi promidžbi europskog sporta, vodeći pritom računa o specifičnoj prirodi sporta, njegovim strukturama koje se temelje na dobrovoljnim aktivnostima te njegovoј društvenoj i obrazovnoј ulozi.

2. Ciljevi su djelovanja Unije:

- razvoj europske dimenzije u obrazovanju, osobito nastavom i popularizacijom jezika država članica,
- poticanje mobilnosti studenata i nastavnika, između ostalog, poticanjem akademskog priznavanja istovrijednosti diploma i trajanja studija,
- promicanje suradnje između obrazovnih ustanova,
- razvoj razmjene informacija i iskustava u vezi s pitanjima koja su zajednička obrazovnim sustavima država članica,
- poticanje razvoja razmjene mladih i razmjene društveno-pedagoških radnika te poticanje sudjelovanja mladih u demokratskom životu Europe,
- poticanje razvoja obrazovanja na daljinu,
- razvijanje europske dimenzije u sportu promicanjem pravednosti i otvorenosti na sportskim natjecanjima i suradnje među tijelima odgovornima za sport te zaštitom tjelesnog i moralnog integriteta sportaša i sportašica, osobito najmlađih sportaša i sportašica.

3. Unija i države članice podupiru suradnju s trećim zemljama i međunarodnim organizacijama nadležnim u području obrazovanja i sporta, osobito s Vijećem Europe.

4. Radi doprinosa ostvarivanju ciljeva iz ovog članka:

- Europski parlament i Vijeće, odlučujući sukladno redovnom zakonodavnom postupku i nakon savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom te Odborom regija, donosi poticajne mјere, pri čemu je isključeno bilo kakvo usklađivanje zakona i drugih propisa država članica,

- Vijeće na prijedlog Komisije donosi preporuke.

Članak 166.

(bivši članak 150. UEZ-a)

1. Unija provodi politiku strukovnog osposobljavanja koja podupire i dopunjuje djelovanje država članica, pri čemu u cijelosti poštuje odgovornost država članica za sadržaj i ustroj strukovnog osposobljavanja.

2. Ciljevi su djelovanja Unije:

- olakšati prilagodbu industrijskim promjenama, osobito strukovnim osposobljavanjem i prekvalifikacijom,
- unaprijediti početno i trajno strukovno osposobljavanje kako bi se olakšala strukovna integracija i reintegracija na tržište rada,
- olakšati pristup strukovnom osposobljavanju i poticati mobilnost nastavnika i polaznika, a osobito mladih ljudi,
- poticati suradnju u području osposobljavanja između ustanova za obrazovanje ili osposobljavanje i poduzećâ,
- razviti razmjene informacija i iskustava u vezi s pitanjima koja su zajednička sustavima osposobljavanja u državama članicama.

3. Unija i države članice podupiru suradnju s trećim zemljama i međunarodnim organizacijama nadležnim u području strukovnog osposobljavanja.

4. Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom te Odborom regija, donose mјere kako bi doprinijeli ostvarivanju ciljeva iz ovog članka, pri čemu je isključeno bilo kakvo usklađivanje zakona i drugih propisa država članica, a Vijeće, na prijedlog Komisije, usvaja preporuke.

GLAVA XIII.

KULTURA

Članak 167.

(bivši članak 151. UEZ-a)

1. Unija doprinosi procвату kultura država članica, poštujući pritom njihovu nacionalnu i regionalnu raznolikost i stavljajući istodobno u prvi plan njihovo zajedničko kulturno nasljeđe.

2. Djelovanje Unije usmjereni je prema poticanju suradnje između država članica te, prema potrebi, podupiranju i dopunjavanju njihovog djelovanja u sljedećim područjima:

- poboljšanju poznavanja i popularizacije kulture i povijesti europskih naroda,
- očuvanju i zaštita kulturne baštine od europske važnosti,
- nekomercijalnoj kulturnoj razmjeni,
- umjetničkom i književnom stvaralaštvu, uključujući i stvaralaštvo u audio-vizualnom sektoru.

3. Unija i države članice podupiru suradnju s trećim zemljama i međunarodnim organizacijama nadležnim u području kulture, osobito s Vijećem Europe.

4. U svojem djelovanju na temelju drugih odredaba Ugovorâ Unija vodi računa o kulturnim aspektima, posebno radi poštovanja i promicanja raznolikosti svojih kultura.

5. Radi doprinosa ostvarivanju ciljeva iz ovog članka:

- Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Odborom regija, donosi poticajne mјere, pri čemu je isključeno bilo kakvo usklađivanje zakona i drugih propisa država članica,
- Vijeće na prijedlog Komisije donosi preporuke.

GLAVA XIV.

JAVNO ZDRAVSTVO

Članak 168.

(bivši članak 152. UEZ-a)

1. U utvrđivanju i provedbi svih politika i aktivnosti Unije, osigurava se visok stupanj zaštite zdravlja ljudi.

Djelovanje Unije koje nadopunjuje nacionalne politike usmjereni je prema poboljšanju javnog zdravlja, sprečavanju tjelesnih i duševnih bolesti i oboljenja te uklanjanju izvora opasnosti za zdravje ljudi. Takvo djelovanje obuhvaća borbu protiv velikih zdravstvenih pošasti promicanjem istraživanja njihovih uzroka, prenošenja i prevencije te zdravstvenim obavješćivanjem i obrazovanjem i praćenjem, ranim upozoravanjem i suzbijanjem ozbiljnih prekograničnih zdravstvenih prijetnji.

Unija nadopunjuje djelovanje država članica na smanjenju oštećenja zdravila povezanog sa zloupotrebom droga, uključujući obavješćivanje i prevenciju.

2. Unija potiče suradnju među državama članicama u područjima iz ovog članka te, prema potrebi, pruža potporu njihovom djelovanju. Osobito potiče suradnju među državama članicama kako bi se poboljšala komplementarnost njihovih zdravstvenih službi u prekograničnim područjima.

Povezane s Komisijom države članice međusobno koordiniraju svoje politike i programe u područjima iz stavka 1. U bliskoj suradnji s državama članicama Komisija može pokrenuti svaku inicijativu korisnu za promicanje takve koordinacije osobito inicijative kojima je cilj utvrđivanje smjernica i pokazatelja, organizacija razmjene najbolje prakse i priprema potrebnih elemenata za periodičko praćenje i ocjenu. O tome se u cijelosti izvješćuje Europski parlament.

3. Unija i države članice podupiru suradnju s trećim zemljama i međunarodnim organizacijama nadležnim u području javnog zdravstva.

4. Odstupajući od članka 2. stavka 5. i članka 6. točke (a) i u skladu s člankom 4. stavkom 2. točkom (k), Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom te Odborom regija, doprinose ostvarivanju ciljeva iz ovog članka, usvajanjem u svrhu rješavanja zajedničkih sigurnosnih problema:

- (a) mjera kojima se utvrđuju visoki standardi kvalitete i sigurnosti organa i tvari ljudskog podrijetla, krvi i proizvoda od krvi; navedene mjere ne sprečavaju nijednu državu članicu da zadrži ili uvede strože zaštitne mjere;
- (b) mjera u veterinarskom i fitosanitarnom području, kojima je neposredni cilj zaštita javnog zdravlja;
- (c) mjere kojima se utvrđuju visoki standardi kvalitete i sigurnosti uporabe lijekova i medicinskih proizvoda.

5. Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom te Odborom regija, mogu usvajati i poticajne mjere čiji je cilj štititi i poboljšati zdravlje ljudi, posebno suzbijati teške bolesti koje se šire preko granica, mjere povezane s nadzorom ozbiljne prekogranične ugroženosti zdravlja i ranim izvješćivanjem o toj ugroženosti te mjere čiji je izravni cilj zaštita javnog zdravlja u odnosu na duhan i zlouporabu alkohola, pri čemu je isključeno bilo kakvo usklađivanje zakona i drugih propisa država članica.

6. Vijeće, na prijedlog Komisije, može donositi i preporuke u svrhe određene ovim člankom.

7. Pri djelovanju Unije poštuje se odgovornost država članica za utvrđivanje njihove zdravstvene politike i organizaciju i pružanje zdravstvenih usluga i zdravstvene zaštite. Odgovornosti država

članica uključuju upravljanje zdravstvenim uslugama i zdravstvenom zaštitom te raspodjelu dodijeljenih im sredstava. Mjere iz stavka 4. točke (a) ne utječu na nacionalne odredbe o doniranju ili medicinskoj uporabi organa i krvi.

GLAVA XV. ZAŠTITA POTROŠAČA

Članak 169.

(bivši članak 153. UEZ-a)

1. Radi promicanja interesa potrošača i osiguranja visokog stupnja zaštite potrošača, Unija doprinosi zaštiti zdravlja, sigurnosti i ekonomskih interesa potrošača, kao i promicanju njihova prava na obaviještenost, obrazovanje i organiziranje u svrhu zaštite njihovih interesa.
2. Unija doprinosi ostvarivanju ciljeva iz stavka 1.:
 - (a) mjerama usvojenima na temelju članka 114. u kontekstu ostvarivanja unutarnjeg tržišta;
 - (b) mjerama kojima se podupire, dopunjaje i nadzire politika koju vode države članice.
3. Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom, usvajaju mjere iz stavka 2. točke (b).
4. Mjere usvojene na temelju stavka 3. ne sprečavaju ni jednu državu članicu da zadrži ili uvede strože zaštitne mjere. Te mjere moraju biti u skladu s Ugovorima. O tim se mjerama obavješćuje Komisiju.

GLAVA XVI. TRANSEUROPSKE MREŽE

Članak 170.

(bivši članak 154. UEZ-a)

1. Kako bi pomogla ostvarivanju ciljeva iz članka 26. i 174. te kako bi građanima Unije, gospodarskim subjektima te regionalnim i lokalnim zajednicama omogućila da ostvare punu korist iz uspostave područja bez unutarnjih granica, Unija doprinosi uspostavi i razvoju transeuropskih mreža na području prometa, telekomunikacija i energetske infrastrukture.

2. U okviru sustava otvorenih i konkurentnih tržišta, djelovanje Unije ima za cilj promicati međupovezanost i međudjelovanje mreža pojedinih država članica te njihovu dostupnost. Unija osobito vodi računa o potrebi povezivanja otočnih regija, regija bez izlaza na more i rubnih regija sa središnjim regijama Unije.

Članak 171.

(bivši članak 155. UEZ-a)

1. Radi ostvarivanja ciljeva iz članka 170. Unija:

- utvrđuje niz smjernica koje obuhvaćaju ciljeve, prioritete i osnovne crte mjera predviđenih u području transeuropskih mreža; tim se smjernicama određuju projekti od zajedničkog interesa,
- provodi sve mjere koje se eventualno pokažu potrebnima za omogućavanje međudjelovanja mreža, osobito u području tehničke standardizacije,
- može podupirati projekte od zajedničkog interesa koje podupiru države članice, a koji su utvrđeni u okviru smjernica iz prve alineje, osobito putem studija izvedivosti, kreditnih jamstava ili subvencioniranja kamatnih stopa; Komisija može i putem Kohezijskog fonda osnovanog u skladu s člankom 177., doprinijeti financiranju određenih projekata u državama članicama u području prometne infrastrukture.

U svojem djelovanju Unija uzima u obzir potencijalnu ekonomsku održivost projekata.

2. Države članice u suradnji s Komisijom međusobno koordiniraju politike koje se provode na nacionalnoj razini, a koje bi mogle bitno utjecati na ostvarivanje ciljeva iz članka 170. U bliskoj suradnji s državama članicama Komisija može poduzeti bilo koju inicijativu korisnu za promicanje takve koordinacije.

3. Unija može odlučiti o suradnji s trećim zemljama na promicanju projekata od zajedničkog interesa i o osiguravanju međudjelovanja mreža.

Članak 172.

(bivši članak 156. UEZ-a)

Smjernice i ostale mjere iz članka 171. stavka 1. Europski parlament i Vijeće usvajaju odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom te Odborom regija.

Za smjernice i projekte u zajedničkom interesu koji se odnose na državno područje neke države članice potrebno je odobrenje dotične države članice.

GLAVA XVII.

INDUSTRIJA

Članak 173.

(bivši članak 157. UEZ-a)

1. Unija i države članice osiguravaju potrebne uvjete za konkurentnost industrije Unije.

U tu svrhu, u skladu sa sustavom otvorenih i konkurentnih tržišta, njihovo je djelovanje usmjereno prema:

- ubrzanju prilagodbe industrije strukturnim promjenama,
- poticanju okruženja pogodnog za inicijativu i razvoj poduzetnika, osobito malih i srednjih poduzetnika, širom Unije,
- poticanju okruženja pogodnog za suradnju među poduzetnicima,
- podupiranju boljeg iskorištavanja industrijskog potencijala politika inovacije, istraživanja i tehnološkog razvoja.

2. Države se članice u suradnji s Komisijom međusobno savjetuju te, prema potrebi, koordiniraju svoje djelovanje. Komisija može poduzeti bilo koju inicijativu korisnu za promicanje takve koordinacije osobito inicijative kojima je cilj utvrđivanje smjernica i pokazatelja, organizacija razmjene najbolje prakse i priprema potrebnih elemenata za periodičko praćenje i ocjenu. O tome se u cijelosti izvješćuje Europski parlament.

3. Unija doprinosi ostvarivanju ciljeva određenih stavkom 1. kroz politike i aktivnosti koje provodi na temelju ostalih odredaba Ugovorâ. Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom, mogu odlučiti o posebnim mjerama koje podupiru djelovanje poduzeto u državama članicama radi ostvarivanja ciljeva određenih stavkom 1. pri čemu je isključeno bilo kakvo usklađivanje zakona i drugih propisa država članica.

Ova glava ne predstavlja temelj za uvođenje bilo kakve mjere od strane Unije, koja bi mogla dovesti do narušavanja tržišnog natjecanja ili koja sadrži porezne odredbe ili odredbe koje se odnose na prava i interes zaposlenih osoba.

GLAVA XVIII.

EKONOMSKA, SOCIJALNA I TERITORIJALNA KOHEZIJA

Članak 174.

(bivši članak 158. UEZ-a)

Radi promicanja svojeg sveukupnog skladnog razvoja Unija razvija i provodi aktivnosti koje vode jačanju njezine ekonomske, socijalne i teritorijalne kohezije.

Unija osobito nastoji smanjiti razlike u stupnju razvijenosti među različitim regijama i zaostalom regija u najnepovoljnijem položaju.

Među dotičnim regijama posebna se pozornost poklanja ruralnim područjima, područjima zahvaćenima industrijskom tranzicijom i regijama koje su izložene ozbiljnim i trajnim prirodnim ili demografskim poteškoćama, kao što su najsjevernije regije s vrlo niskom gustoćom naseljenosti te otoci, pogranične i planinske regije.

Članak 175.

(bivši članak 159. UEZ-a)

Države članice provode svoje ekonomske politike i koordiniraju ih tako da ostvaruju i ciljeve određene člankom 174. Oblikovanje i provedba politika i djelovanja Unije i provedba unutarnjeg tržišta vode računa o ciljevima određenima u članku 174. i doprinose njihovom ostvarenju. Jednako tako Unija podupire ostvarivanje tih ciljeva svojim djelovanjem kroz strukturne fondove (Europski fond za smjernice i jamstva u poljoprivredi, Komponenta za smjernice; Europski socijalni fond, Europski fond za regionalni razvoj), Europsku investicijsku banku i ostale postojeće finansijske instrumente.

Svake tri godine Komisija podnosi Europskom parlamentu, Vijeću, Gospodarskom i socijalnom odboru te Odboru regija izvješće o napretku postignutom u ostvarivanju ekonomske, socijalne i teritorijalne kohezije te o načinu na koji su tomu doprinijela različita sredstva predviđena ovim člankom. To je izvješće, prema potrebi, popraćeno odgovarajućim prijedlozima.

Ako se pokaže potreba za određenim posebnim djelovanjima izvan okvira fondova, Vijeće može jednoglasno, na prijedlog Komisije i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom, Gospodarskim i socijalnim odborom te Odborom regija, odlučiti o takvim djelovanjima, ne dovodeći pritom u pitanje mjere donesene u okviru drugih politika Unije.

Članak 176.

(bivši članak 160. UEZ-a)

Europski fond za regionalni razvoj namijenjen je pomoći pri otklanjanju glavnih regionalnih neuravnoteženosti u Uniji sudjelovanjem u razvoju i strukturnoj prilagodbi razvojno zaostalih regija te u preobrazbi industrijskih područja u nazadovanju.

Članak 177.

(bivši članak 161. UEZ-a)

Ne dovodeći u pitanje članak 178., Europski parlament i Vijeće, uredbama, u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom te Odborom regija, pobliže određuju zadaće, prioritetne ciljeve i ustroj strukturnih fondova, što može uključivati i udruživanje fondova. Opća pravila koja se primjenjuju na fondove i odredbe potrebne kako bi se osigurala njihova učinkovitost i međusobna usklađenost te usklađenost s drugim postojećim financijskim instrumentima također se utvrđuju istim postupkom.

Kohezijski fond koji se osniva u skladu s istim postupkom, osigurava finansijski doprinos za projekte povezane s okolišem i transeuropskim mrežama u području prometne infrastrukture.

Članak 178.

(bivši članak 162. UEZ-a)

Provvedbene uredbe koje se odnose na Europski fond za regionalni razvoj donose Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom te Odborom regija.

Članci 43. i 164. i dalje se primjenjuju na Europski fond za smjernice i jamstva u poljoprivredi, Komponentu za smjernice, i na Europski socijalni fond.

GLAVA XIX.

ISTRAŽIVANJE I TEHNOLOŠKI RAZVOJ TE SVEMIR

Članak 179.

(bivši članak 163. UEZ-a)

1. Cilj je Unije jačati svoje znanstvene i tehnološke temelje ostvarivanjem europskog istraživačkog prostora u kojem će istraživači, znanstvene spoznaje i tehnologija slobodno cirkulirati, i poticati je kako bi postala konkurentnija, uključujući u svojoj industriji, te istodobno promicati sve istraživačke djelatnosti koje se na temelju ostalih poglavljja Ugovorâ smatraju potrebnima.

2. U tu svrhu Unija potiče poduzetnike širom Unije, uključujući male i srednje poduzetnike, istraživačke centre i sveučilišta, u njihovim visokokvalitetnim istraživačkim i tehnološko-razvojnim djelatnostima; podupire njihove napore koje ulažu u međusobnu suradnju i to poglavito kako bi istraživačima omogućila da slobodno surađuju s istraživačima iz drugih zemalja, a poduzećima da u cijelosti iskoriste potencijal unutarnjeg tržišta, osobito otvaranjem nacionalnih javnih nabava, utvrđivanjem zajedničkih standarda i uklanjanjem pravnih i poreznih prepreka toj suradnji.

3. O svim se aktivnostima Unije koje su predviđene Ugovorima u području istraživanja i tehnološkog razvoja, uključujući demonstracijske projekte, te o njihovoј provedbi, odlučuje u skladu s odredbama ove glave.

Članak 180.

(bivši članak 164. UEZ-a)

Radi ostvarivanja tih ciljeva Unija provodi sljedeće aktivnosti kojima nadopunjuje aktivnosti koje se provode u državama članicama:

- (a) provedba istraživačkih, tehnološko-razvojnih i demonstracijskih programa promicanjem suradnje s poduzetnicima, istraživačkim centrima i sveučilištima te njihove međusobne suradnje;
- (b) poticanje suradnje s trećim zemljama i međunarodnim organizacijama u istraživačkom, tehnološko-razvojnom i demonstracijskom području Unije;
- (c) širenje i vrednovanje rezultata u istraživačkim, tehnološko-razvojnim i demonstracijskim aktivnostima Unije;
- (d) poticanje usavršavanja i mobilnosti istraživača u Uniji.

Članak 181.

(bivši članak 165. UEZ-a)

1. Unija i države članice koordiniraju svoje aktivnosti istraživanja i tehnološkog razvoja kako bi se osigurala koherentnost politika pojedinih država i politike Unije.

2. U bliskoj suradnji s državama članicama, Komisija može poduzeti svaku korisnu inicijativu radi promicanja koordinacije iz stavka 1., a osobito inicijative kojima je cilj utvrđivanje smjernica i pokazatelja, organizacija razmjene najbolje prakse i priprema potrebnih elemenata za periodičko praćenje i ocjenu. O tome se u cijelosti izvješćuje Europski parlament.

Članak 182.

(bivši članak 166. UEZ-a)

1. Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom, usvajaju višegodišnji okvirni program kojim se određuju sve aktivnosti Unije.

Tim se okvirnim programom:

- određuju znanstveni i tehnološki ciljevi koje treba postići kroz aktivnosti predviđene člankom 180. te se utvrđuju odgovarajući prioriteti,

- opisuju te aktivnosti u općim crtama,
- utvrđuje najviši ukupni iznos i detaljna pravila finansijskog sudjelovanja Unije u okvirnom programu te odgovarajuće udjele u svakoj predviđenoj aktivnosti.

2. Okvirni se program prilagođava ili dopunjuje kako se stanje mijenja.

3. Okvirni se program provodi putem posebnih programa razrađenih u okviru svake aktivnosti. Svakim se posebnim programom utvrđuju detaljna pravila za njegovu provedbu, određuje se njegovo trajanje te se predviđaju sredstva koja se smatraju potrebnima. Zbroj iznosa koji se smatraju nužnim, utvrđenih u okviru posebnih programa, ne može biti veći od sveukupnog najvišeg iznosa utvrđenog za okvirni program i svaku pojedinu aktivnost.

4. Vijeće, odlučujući u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom, i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom i Gospodarskim i socijalnim odborom, usvaja posebne programe.

5. Kao dopuna aktivnostima planiranim u višegodišnjem okvirnom programu, Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom, utvrđuju mјere koje su potrebne za provedbu europskog istraživačkog prostora.

Članak 183.

(bivši članak 167. UEZ-a)

Radi provedbe višegodišnjeg okvirnog programa Unija utvrđuje:

- pravila za sudjelovanje poduzetnika, istraživačkih centara i sveučilišta,
- pravila kojima se uređuje širenje rezultata istraživanja.

Članak 184.

(bivši članak 168. UEZ-a)

Tijekom provedbe višegodišnjeg okvirnog programa može se odlučiti o dodatnim programima koji predviđaju sudjelovanje samo određenih država članica, koje će ih financirati uz moguće sudjelovanje Unije.

Unija utvrđuje pravila koja se primjenjuju na dodatne programe, osobito u pogledu širenja znanja i pristupa ostalih država članica.

Članak 185.

(bivši članak 169. UEZ-a)

Tijekom provedbe višegodišnjeg okvirnog programa Unija u dogovoru s dotičnim državama članicama može predvidjeti sudjelovanje u programima za istraživanje i razvoj koje poduzima više država članica, uključujući i sudjelovanje u strukturama stvorenim za provedbu tih programa.

Članak 186.

(bivši članak 170. UEZ-a)

Tijekom provedbe višegodišnjeg okvirnog programa, Unija može u polju svojih istraživačkih, tehnološko-razvojnih i demonstracijskih aktivnosti predvidjeti suradnju s trećim zemljama ili međunarodnim organizacijama.

Pojedinosti te suradnje mogu biti predmetom sporazuma između Unije i dotičnih trećih strana.

Članak 187.

(bivši članak 171. UEZ-a)

Unija može osnovati zajednička poduzeća ili bilo koju drugu strukturu potrebnu za učinkovito provođenje svojih istraživačkih, tehnološko-razvojnih i demonstracijskih programa.

Članak 188.

(bivši članak 172. UEZ-a)

Vijeće, na prijedlog Komisije i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom i Gospodarskim i socijalnim odborom, donosi odredbe iz članka 187.

Odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom, Europski parlament i Vijeće donose odredbe iz članka 183., 184. i 185. Za usvajanje dodatnih programa zahtijeva se suglasnost dotičnih država članica.

Članak 189.

1. Za promicanje znanstvenog i tehničkog napretka, industrijske konkurentnosti i provedbe svojih politika, Unija oblikuje europsku svemirsku politiku. U tu svrhu, ona može promicati zajedničke inicijative, podupirati istraživanja i tehnološki razvoj te koordinirati napore potrebne za istraživanje i iskorištavanje svemira.

2. Kako bi doprinijeli ostvarenju ciljeva iz stavka 1., Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, utvrđuju potrebne mjere koje mogu biti u obliku europskog svemirskog programa, pri čemu je isključeno bilo kakvo usklađivanje zakona i drugih propisa država članica.

3. Unija uspostavlja sve odgovarajuće odnose s Europskom svemirskom agencijom.

4. Ovim se člankom ne dovode u pitanje ostale odredbe ove glave.

Članak 190.

(bivši članak 173. UEZ-a)

Početkom svake godine, Komisija dostavlja izvješće Europskom parlamentu i Vijeću. Izvješće sadržava podatke o aktivnostima istraživanja i tehnološkog razvoja i o širenju rezultata tih aktivnosti u prethodnoj godini te program rada za tekuću godinu.

GLAVA XX.

OKOLIŠ

Članak 191.

(bivši članak 174. UEZ-a)

1. Politika Unije u području okoliša doprinosi ostvarivanju sljedećih ciljeva:

- očuvanju, zaštiti i poboljšanju kvalitete okoliša,
- zaštiti ljudskog zdravlja,
- razboritom i racionalnom korištenju prirodnih bogatstava,
- promicanju mjera na međunarodnoj razini za rješavanje regionalnih, odnosno svjetskih problema okoliša, a osobito borbi protiv klimatskih promjena.

2. Politika Unije u području okoliša usmjerena je prema postizanju visokog stupnja zaštite, uzimajući u obzir različitost prilika u različitim regijama Unije. Temelji se na načelu opreznosti te na načelu preventivnog djelovanja, načelu da se šteta nanesena okolišu popravlja ponajprije na samom izvoru te na načelu da onečišćivač plaća.

S tim u vezi mjere usklađivanja kojima se odgovara na zahtjeve zaštite okoliša uključuju, kada je to primjereni, zaštitnu klauzulu kojom se državama članicama omogućuje da iz neekonomskih razloga zaštite okoliša poduzmu privremene mjere koje podliježu inspekcijskom postupku Unije.

3. Pri oblikovanju politike u području okoliša Unija uzima u obzir:

- dostupne znanstvene i tehničke podatke,
- uvjete okoliša u različitim regijama Unije,
- moguće koristi i troškove djelovanja odnosno nedjelovanja,
- gospodarski i socijalni razvoj Unije u cjelini i uravnotežen razvoj njezinih regija.

4. Unija i države članice surađuju s trećim zemljama i nadležnim međunarodnim organizacijama, svaka u okviru svojih nadležnosti. Pojedinosti suradnje Unije mogu biti predmetom sporazuma između Unije i dotičnih trećih strana.

Prethodnim podstavkom ne dovodi se u pitanje nadležnost država članica za vođenje pregovora u okviru međunarodnih tijela i sklapanje međunarodnih sporazuma.

Članak 192.

(bivši članak 175. UEZ-a)

1. Europski parlament i Vijeće, u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom te Odborom regija, odlučuju o aktivnostima koje Unija poduzima radi ostvarivanja ciljeva iz članka 191.

2. Odstupajući od postupka odlučivanja predviđenog stavkom 1. i ne dovodeći u pitanje članak 114., Vijeće, odlučujući jednoglasno u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom i Gospodarskim i socijalnim odborom te Odborom regija, usvaja:

(a) odredbe prvenstveno fiskalne prirode;

(b) mjere koje utječu na:

- prostorno planiranje,
- kvantitativno gospodarenje vodnim resursima ili, neposredno ili posredno, na dostupnost tih resursa,
- uporabu zemljišta, osim gospodarenja otpadom;

(c) mjere koje znatno utječu na izbor države članice između različitih energetskih izvora i opće strukture njezine opskrbe energijom.

Vijeće, odlučujući jednoglasno na prijedlog Komisije i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom, Gospodarskim i socijalnim odborom te Odborom regija, može odlučiti da se na pitanja iz prvog podstavka primjenjuje redovni zakonodavni postupak.

3. Europski parlament i Vijeće usvajaju opće programe djelovanja kojima se određuju prioritetni ciljevi, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom te Odborom regija.

Mjere potrebne za provedbu tih programa usvajaju se pod uvjetima iz stavka 1. ili 2., ovisno o slučaju.

4. Ne dovodeći u pitanje pojedine mjere koje je usvojila Unija, države članice financiraju i provode politiku zaštite okoliša.

5. Ne dovodeći u pitanje načelo da onečišćivač plaća, ako mjera koja se temelji na odredbama stavka 1. uključuje nerazmjerne visoke troškove za tijela javne vlasti neke države članice, takvom se mjerom utvrđuju odgovarajuće odredbe u obliku:

- privremenih odstupanja i/ili
- finansijske potpore iz Kohezijskog fonda osnovanog u skladu s člankom 177.

Članak 193.

(bivši članak 176. UEZ-a)

Zaštitne mjere usvojene u skladu s člankom 192. ne sprečavaju ni jednu državu članicu da zadrži ili uvede strože zaštitne mjere. Te mjere moraju biti u skladu s Ugovorima. Komisiju se obavještuje o tim mjerama.

GLAVA XXI.

ENERGIJA

Članak 194.

1. U kontekstu uspostavljanja i funkcioniranja unutarnjeg tržišta i u pogledu potrebe za očuvanjem i unapređenjem okoliša, cilj je energetske politike Unije u duhu solidarnosti među državama članicama:

- (a) osigurati funkcioniranje energetskog tržišta;
- (b) osigurati sigurnost opskrbe energijom u Uniji;
- (c) promicati energetsku učinkovitost i uštedu energije te razvoj novih i obnovljivih oblika energije; te
- (d) promicati međupovezanost energetskih mreža.

2. Ne dovodeći u pitanje primjenu ostalih odredaba Ugovorâ, Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, utvrđuju mjere potrebne za ostvarenje ciljeva iz stavka 1. Te se mjere usvajaju nakon savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom i Odborom regija.

Te mjere ne utječu na pravo države članice da utvrđuje uvjete za iskorištavanje svojih energetskih resursa, svoj izbor među različitim izvorima energije i opću strukturu svoje opskrbe energijom, ne dovodeći u pitanje članak 192. stavak 2. točku (c).

3. Odstupajući od stavka 2., Vijeće, odlučujući u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom, jednoglasno, nakon savjetovanja s Europskim parlamentom, utvrđuje mjere navedene u njemu ako su one prvenstveno fiskalne naravi.

GLAVA XXII. TURIZAM

Članak 195.

1. Unija dopunjuje djelovanje država članica u sektoru turizma, osobito promicanjem konkurentnosti poduzeća Unije u tom sektoru.

U tu svrhu djelovanje Unije ima za cilj:

- (a) poticati stvaranje okruženja koje pogoduje razvoju poduzetnika u tom sektoru;
- (b) promicati suradnju među državama članicama, ponajprije razmjenom dobre prakse.

2. Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, utvrđuju posebne mjere za dopunjavanje djelovanja unutar država članica radi postizanja ciljeva iz ovog članka, pri čemu je isključeno bilo kakvo usklađivanje zakona i drugih propisa država članica.

GLAVA XXIII. CIVILNA ZAŠTITA

Članak 196.

1. Unija potiče suradnju među državama članicama kako bi poboljšala učinkovitost sustavâ za sprečavanje prirodnih nepogoda i nesreća izazvanih ljudskim djelovanjem i zaštitu od njih.

Djelovanje Unije ima za cilj:

- (a) poduprijeti i dopuniti djelovanje država članica na nacionalnoj, regionalnoj i lokalnoj razini u pogledu sprečavanja rizika, pripremom osoblja civilne zaštite i reagiranjem na prirodne nepogode i nesreće izazvane ljudskim djelovanjem unutar Unije;
- (b) promicati brzu i učinkovitu operativnu suradnju unutar Unije među nacionalnim službama za civilnu zaštitu;
- (c) promicati dosljednost djelovanja civilne zaštite na međunarodnoj razini.

2. Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, utvrđuju potrebne mjere kako bi pomogli u ostvarivanju ciljeva iz stavka 1., pri čemu je isključeno bilo kakvo usklađivanje zakona i drugih propisa država članica.

GLAVA XXIV. ADMINISTRATIVNA SURADNJA

Članak 197.

1. Učinkovita provedba prava Unije od strane država članica, koja je bitna za pravilno funkciranje Unije, smatra se pitanjem od zajedničkog interesa.

2. Unija može poduprijeti napore koje države članice ulažu kako bi poboljšale svoju administrativnu sposobnost za provedbu prava Unije. Takvo djelovanje može uključivati olakšavanje razmjene informacija i javnih službenika kao i podupiranje programa ospozobljavanja. Nijedna država članica nije obvezna koristiti se tom potporom. Europski parlament i Vijeće, odlučujući uredbama u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, u tu svrhu utvrđuju potrebne mjere, pri čemu je isključeno bilo kakvo usklađivanje zakona i drugih propisa država članica.

3. Ovim se člankom ne dovode u pitanje obveze država članica da provode pravo Unije ili nadležnosti i dužnosti Komisije. Njime se ne dovode u pitanje ni ostale odredbe Ugovorâ kojima se predviđa administrativna suradnja među državama članicama te između njih i Unije.

DIO ČETVRTI
PRIDRUŽIVANJE PREKOMORSKIH ZEMALJA I PODRUČJA

Članak 198.

(bivši članak 182. UEZ-a)

Države članice suglasne su da se Uniji pridruže neeuropske zemlje i područja koja imaju posebne odnose s Danskom, Francuskom, Nizozemskom i Ujedinjenom Kraljevinom. Te zemlje i područja (dalje u tekstu: „zemlje i područja“) navedeni su u Prilogu II.

Svrha pridruživanja jest promicanje gospodarskog i socijalnog razvoja tih zemalja i područja te uspostava bliskih gospodarskih odnosa između njih i Unije u cjelini.

Sukladno načelima određenima u preambuli ovog Ugovora, pridruživanje u prvom redu služi promicanju interesa i napretka stanovnika tih zemalja i područja, kako bi ih se povelo ka gospodarskoj, socijalnoj i kulturnoj razvijenosti kojoj teže.

Članak 199.

(bivši članak 183. UEZ-a)

Pridruživanje ima sljedeće ciljeve:

1. Države članice na trgovinu s tim zemljama i područjima primjenjuju isti tretman koji na temelju Ugovora odobravaju jedna drugoj.
2. Svaka zemlja ili područje primjenjuje na trgovinu s državama članicama i s ostalim zemljama i područjima isti tretman koji primjenjuje i prema europskoj državi s kojom ima posebne odnose.
3. Države članice sudjeluju u ulaganjima potrebnima za postupni razvoj tih zemalja i područja.
4. Sve fizičke i pravne osobe koje su državljeni države članice ili jedne od zemalja i područja mogu ravnopravno sudjelovati u javnim nadmetanjima i nabavama za ulaganja koja financira Unija.
5. U međusobnim odnosima država članica i zemalja i područja pravo poslovnog nastana državljanata te trgovačkih društava uređuje se sukladno odredbama i postupcima utvrđenima u poglavljju koje se odnosi na pravo poslovnog nastana, i to na nediskriminirajućoj osnovi i podložno posebnim odredbama utvrđenima na temelju članka 203.

Članak 200.

(bivši članak 184. UEZ-a)

1. Carine na uvoz robe podrijetlom iz tih zemalja i područja u države članice zabranjene su sukladno zabrani carina među državama članicama, u skladu s odredbama Ugovorâ.

2. Carine na uvoz u svaku zemlju ili područje iz država članica ili iz drugih zemalja ili područja zabranjene su u skladu s odredbama članka 30.

3. Međutim, te zemlje i područja mogu uvesti carine koje su potrebne za njihov razvoj i industralizaciju ili za financiranje njihovog proračuna.

Carine iz prethodnog podstavka ne smiju premašiti razinu onih koje su uvedene za uvoz proizvoda iz države članice s kojom svaka zemlja ili područje ima posebne odnose.

4. Stavak 2. ne primjenjuje se na zemlje i područja koja zbog svojih posebnih međunarodnih obveza već primjenjuju nediskriminirajuću carinsku tarifu.

5. Uvođenje ili bilo kakva promjena carina na robu uvezenu u zemlje i područja ne dovodi ni *de iure* niti *de facto* do bilo kakve neposredne ili posredne diskriminacije među uvozima iz različitih država članica.

Članak 201.

(bivši članak 185. UEZ-a)

Ako bi visina carina koje se na robu iz treće zemlje primjenjuju pri ulasku u neku zemlju ili područje mogla nakon primjene odredaba članka 200. stavka 1. prouzročiti preusmjeravanje trgovinskih tokova na štetu bilo koje države članice, ta država članica može zahtijevati od Komisije da ostalim državama članicama predloži mjere potrebne za popravljanje stanja.

Članak 202.

(bivši članak 186. UEZ-a)

Pridržavajući se odredba koje se odnose na javno zdravstvo, javnu sigurnost ili javni poredak, sloboda kretanja radnika iz zemalja i područja unutar država članica, kao i radnika iz država članica unutar zemalja i područja, uređuje se aktima usvojenima u skladu s člankom 203.

Članak 203.

(bivši članak 187. UEZ-a)

Vijeće, odlučujući jednoglasno, na prijedlog Komisije, na temelju iskustva stečenog povezivanjem zemalja i područja sa Unijom i na temelju načela određenih Ugovorima, donosi odredbe koje sadrže detaljna pravila i postupak za povezivanje zemalja i područja sa Unijom. Kada Vijeće u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom usvaja dotične odredbe, ono odlučuje jednoglasno na prijedlog Komisije i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom.

Članak 204.

(bivši članak 188. UEZ-a)

Odredbe članaka od 198. do 203. primjenjuju se na Grenland, podložno posebnim odredbama za Grenland utvrđenima u Protokolu o posebnim aranžmanima za Grenland koji je priložen Ugovorima.

DIO PETI VANJSKO DJELOVANJE UNIJE

GLAVA I. OPĆE ODREDBE O VANJSKOM DJELOVANJU UNIJE

Članak 205.

Djelovanje Unije na međunarodnoj sceni na temelju ovog dijela vodi se načelima, ostvaruje ciljeve i provodi se u skladu s općim odredbama utvrđenima u poglavlju 1. glave V. Ugovora o Europskoj uniji.

GLAVA II. ZAJEDNIČKA TRGOVINSKA POLITIKA

Članak 206.

(bivši članak 131. UEZ-a)

Uspostavom carinske unije u skladu s člancima od 28. do 32., Unija u zajedničkom interesu doprinosi skladnom razvoju svjetske trgovine, postupnom ukidanju ograničenja međunarodne trgovine i izravnih stranih ulaganja te smanjenju carinskih i ostalih prepreka.

Članak 207.

(bivši članak 133. UEZ-a)

1. Zajednička trgovinska politika temelji se na jedinstvenim načelima, osobito u odnosu na promjene carinskih stopa, sklapanje carinskih i trgovinskih sporazuma o trgovini robom i uslugama te komercijalne aspekte intelektualnog vlasništva, izravna strana ulaganja i postizanje ujednačenosti mjera liberalizacije, izvoznu politiku i mjere za zaštitu trgovine poput onih koje se poduzimaju u slučaju dampinga ili subvencija. Zajednička trgovinska politika vodi se u kontekstu načela i ciljeva vanjskog djelovanja Unije.

2. Europski parlament i Vijeće, odlučujući uredbama u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, usvajaju mjere kojima se utvrđuje okvir za provedbu zajedničke trgovinske politike.

3. Kada je potrebno pregovarati o sporazumima s jednom ili više trećih zemalja ili međunarodnih organizacija i te sporazume sklapati primjenjuje se članak 218., pridržavajući se posebnih odredaba ovog članka.

Komisija daje preporuke Vijeću, koje ju ovlašćuje da započne potrebne pregovore. Vijeće i Komisija odgovorni su za osiguravanje usklađenosti sporazuma o kojima se pregovara s unutarnjim politikama i pravilima Unije.

Te pregovore vodi Komisija uz savjetovanje s posebnim odborom koji imenuje Vijeće i koji pomaže Komisiji u obavljanju te zadaće te u okviru direktiva koje joj može uputiti Vijeće. O tijeku pregovora Komisija redovito izvješćuje posebni odbor i Europski parlament.

4. U pogledu pregovora i sklapanja sporazumâ iz stavka 3. Vijeće odlučuje kvalificiranom većinom.

U pogledu pregovora i sklapanja sporazumâ u područjima trgovine uslugama i komercijalnih aspekata intelektualnog vlasništva kao i izravnih stranih ulaganja, Vijeće odlučuje jednoglasno ako ti sporazumi sadržavaju odredbe za koje je potrebna jednoglasnost pri donošenju unutarnjih pravila.

Vijeće odlučuje jednoglasno i u pogledu pregovora i sklapanja sporazumâ:

- (a) u području trgovine kulturnim i audiovizualnim uslugama ako postoji opasnost da bi ti sporazumi mogli dovesti u pitanje kulturnu i jezičnu raznolikost Unije;
- (b) u području trgovine socijalnim, obrazovnim i zdravstvenim uslugama ako postoji opasnost da bi ti sporazumi mogli ozbiljno narušiti nacionalno uređenje tih usluga i dovesti u pitanje odgovornost država članica za njihovo pružanje.

5. Pregovori i sklapanje međunarodnih sporazuma u području prometa podliježu glavi VI. dijela trećeg i članku 218.

6. Izvršavanje nadležnosti dodijeljenih ovim člankom u području zajedničke trgovinske politike ne utječe na razgraničenje nadležnosti između Unije i država članica te ne dovodi do usklađivanja zakonskih i drugih odredaba država članica ako je Ugovorima isključeno takvo usklađivanje.

GLAVA III.

SURADNJA S TREĆIM ZEMLJAMA I HUMANITARNA POMOĆ

POGLAVLJE 1.

RAZVOJNA SURADNJA

Članak 208.

(bivši članak 177. UEZ-a)

1. Politika Unije u području razvojne suradnje provodi se u okviru načela i ciljeva vanjskog djelovanja Unije. Politika razvojne suradnje Unije i politike razvojne suradnje država članica međusobno se dopunjaju i jačaju.

Glavni cilj politike razvojne suradnje Unije je smanjenje i dugoročno iskorjenjivanje siromaštva. Unija uzima u obzir ciljeve razvojne suradnje u politikama koje provodi, a koje bi mogle utjecati na zemlje u razvoju.

2. Unija i države članice poštuju preuzete obveze i vode računa o ciljevima koje su odobrile u okviru Ujedinjenih naroda i ostalih nadležnih međunarodnih organizacija.

Članak 209.

(bivši članak 179. UEZ-a)

1. Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, usvajaju mjere potrebne za provedbu politike razvojne suradnje, koje se mogu odnositi na višegodišnje programe suradnje sa zemljama u razvoju ili na tematski usmjerene programe.

2. Unija može s trećim zemljama i nadležnim međunarodnim organizacijama sklopiti bilo kakav sporazum kojim se pomaže postizanje ciljeva iz članka 21. Ugovora o Europskoj uniji i članka 208. ovog Ugovora.

Prvim podstavkom ne dovodi se u pitanje nadležnost država članica za vođenje pregovora u okviru međunarodnih tijela i sklapanje sporazumâ.

3. Europska investicijska banka doprinosi provedbi mjera iz stavka 1., sukladno pravilima utvrđenima njezinim Statutom.

Članak 210.

(bivši članak 180. UEZ-a)

1. Radi promicanja komplementarnosti i učinkovitosti njihova djelovanja, Unija i države članice koordiniraju svoje politike razvojne suradnje i međusobno se savjetuju, uključujući i u okviru međunarodnih organizacija i međunarodnih konferencija, o svojim programima pomoći. One mogu poduzeti zajedničke aktivnosti. Države članice doprinose, ako je to potrebno, provedbi programa pomoći Unije.

2. Komisija može pokrenuti svaku korisnu inicijativu radi promicanja koordinacije iz stavka 1.

Članak 211.

(bivši članak 181. UEZ-a)

U okviru svojih nadležnosti Unija i države članice surađuju s trećim zemljama i nadležnim međunarodnim organizacijama.

POGLAVLJE 2.

GOSPODARSKA, FINANCIJSKA I TEHNIČKA SURADNJA S TREĆIM ZEMLJAMA

Članak 212.

(bivši članak 181.a UEZ-a)

1. Ne dovodeći u pitanje ostale odredbe Ugovorâ, osobito članke od 208. do 211., Unija provodi mjere gospodarske, finansijske i tehničke suradnje, uključujući pružanje pomoći, osobito finansijske pomoći, trećim zemljama koje nisu zemlje u razvoju. Te su mjere u skladu s razvojnom politikom Unije i provode se u okviru načela i ciljeva njezinog vanjskog djelovanja. Djelovanja Unije i država članica međusobno se dopunjaju i jačaju.

2. Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, usvajaju mjere potrebne za provedbu stavka 1.

3. Unija i države članice surađuju s trećim zemljama i nadležnim međunarodnim organizacijama, svaka u okviru svojih nadležnosti. Pojedinosti suradnje Unije mogu biti predmetom sporazuma između Unije i dотičnih trećih strana.

Prethodnim podstavkom ne dovodi se u pitanje nadležnost država članica za vođenje pregovora u okviru međunarodnih tijela i sklapanje međunarodnih sporazuma.

Članak 213.

Kada situacija u nekoj trećoj zemlji zahtijeva žurnu finansijsku pomoć Unije, Vijeće, na prijedlog Komisije, usvaja potrebne odluke.

POGLAVLJE 3.

HUMANITARNA POMOĆ

Članak 214.

1. Aktivnosti Unije u području humanitarne pomoći provode se u okviru načela i ciljeva vanjskog djelovanja Unije. Te su aktivnosti namijenjene pružanju *ad hoc* pomoći i potpore i zaštite ljudima u trećim zemljama koji su žrtve prirodnih nepogoda i nesreća izazvanih ljudskim djelovanjem, radi ispunjavanja humanitarnih potreba koje proizlaze iz tih različitih situacija. Mjere Unije i država članica međusobno se dopunjaju i jačaju.

2. Aktivnosti humanitarne pomoći provode se u skladu s načelima međunarodnog prava i načelima nepristranosti, neutralnosti i zabrane diskriminacije.

3. Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, utvrđuju mјere kojima se određuje okvir u kojem se provode aktivnosti humanitarne pomoći Unije.

4. Unija može s trećim zemljama i nadležnim međunarodnim organizacijama sklopiti bilo kakav sporazum kojim se pomaže postizanje ciljeva iz stavka 1. i članka 21. Ugovora o Europskoj uniji.

Prvim podstavkom ne dovodi se u pitanje nadležnost država članica za vođenje pregovora u okviru međunarodnih tijela i sklapanje sporazuma.

5. Radi uspostave okvira za zajedničke doprinose mladih Euroljana aktivnostima humanitarne pomoći Unije osniva se Europsko volontersko tijelo za humanitarnu pomoć. Europski parlament i Vijeće, uredbama donesenima u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, utvrđuju pravila i postupke za djelovanje Tijela.

6. Komisija može pokrenuti svaku inicijativu korisnu za promicanje koordinacije između djelovanja Unije i djelovanja država članica kako bi povećala učinkovitost i komplementarnost mјera humanitarne pomoći na razini Unije i na nacionalnoj razini.

7. Unija osigurava da su njezine aktivnosti humanitarne pomoći koordinirane i usklađene s aktivnostima međunarodnih organizacija i tijela, osobito onih koji su sastavni dio sustava Ujedinjenih naroda.

GLAVA IV.

MJERE OGRANIČAVANJA

Članak 215.

(bivši članak 301. UEZ-a)

1. Kada se odlukom usvojenom u skladu s poglavljem 2. glave V. Ugovora o Europskoj uniji predviđa prekid ili djelomično ili potpuno smanjenje gospodarskih i finansijskih odnosa s jednom ili više trećih zemalja, Vijeće, odlučujući kvalificiranom većinom na zajednički prijedlog Visokog predstavnika Unije za vanjske poslove i sigurnosnu politiku i Komisije, usvaja potrebne mjere. O tome izvješćuje Europski parlament.
2. Kada je to predviđeno odlukom donesenom u skladu s poglavljem 2. glave V. Ugovora o Europskoj uniji, Vijeće može usvojiti mjere ograničavanja na temelju postupka iz stavka 1. protiv fizičkih ili pravnih osoba i skupina ili nedržavnih subjekata.
3. Akti iz ovog članka uključuju potrebne odredbe o pravnim jamstvima.

GLAVA V.

MEĐUNARODNI SPORAZUMI

Članak 216.

1. Unija može sklopiti sporazum s jednom ili više trećih zemalja ili međunarodnih organizacija ako se tako predviđa Ugovorima ili ako je sklapanje sporazuma potrebno radi postizanja nekog od ciljeva iz Ugovorâ, u okviru politika Unije, ili ako je to predviđeno nekim pravno obvezujućim aktom Unije ili bi moglo utjecati na zajednička pravila ili promijeniti njihovo područje primjene.
2. Sporazumi koje sklapa Unija obvezujući su za institucije Unije i za njezine države članice.

Članak 217.

(bivši članak 310. UEZ-a)

Unija može s jednom ili više trećih zemalja ili međunarodnih organizacija sklapati sporazume o pridruživanju koji uključuju uzajamna prava i obveze, zajedničko djelovanje i posebne postupke.

Članak 218.

(bivši članak 300. UEZ-a)

1. Ne dovodeći u pitanje posebne odredbe utvrđene u članku 207., pregovori o sporazumima između Unije i trećih zemalja ili međunarodnih organizacija i njihovo sklapanje provode se u skladu sa sljedećim postupkom.

2. Vijeće odobrava otvaranje pregovora, donosi pregovaračke smjernice, odobrava potpisivanje sporazuma i sklapa ih.

3. Komisija ili Visoki predstavnik Unije za vanjske poslove i sigurnosnu politiku, kada se predviđeni sporazum odnosi isključivo ili poglavito na zajedničku vanjsku i sigurnosnu politiku, daje preporuke Vijeću koje donosi odluku kojom se odobrava otvaranje pregovora i kojom se, ovisno o predmetu predviđenog sporazuma, imenuje pregovarač Unije ili voditelj pregovaračkog tima Unije.

4. Vijeće može pregovaraču uputiti smjernice i odrediti poseban odbor u savjetovanju s kojim se pregovori moraju voditi.

5. Vijeće na prijedlog pregovarača donosi odluku kojom se odobrava potpisivanje sporazuma i, prema potrebi, njegova privremena primjena prije stupanja na snagu.

6. Vijeće na prijedlog pregovarača donosi odluku o sklapanju sporazuma.

Osim kada se sporazumi odnose isključivo na zajedničku vanjsku i sigurnosnu politiku, Vijeće donosi odluku o sklapanju sporazuma:

(a) uz prethodnu suglasnost Europskog parlamenta u sljedećim slučajevima:

i. sporazumâ o pridruživanju;

ii. sporazuma o pristupanju Unije Europskoj konvenciji za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda;

iii. sporazumâ kojima se utvrđivanjem postupaka suradnje uspostavlja poseban institucionalni okvir;

iv. sporazumâ sa znatnim proračunskim implikacijama za Uniju;

v. sporazumâ kojima se pokrivaju područja na koja se primjenjuje ili redovni zakonodavni postupak ili posebni zakonodavni postupak kada je potrebna suglasnost Europskog parlamenta.

Europski parlament i Vijeće mogu se u hitnim slučajevima dogovoriti o roku za davanje suglasnosti;

(b) nakon savjetovanja s Europskim parlamentom u ostalim slučajevima. Europski parlament daje svoje mišljenje u roku koji Vijeće može odrediti s obzirom na žurnost predmeta. Ako Europski parlament u tom roku ne da mišljenje, Vijeće može odlučivati.

7. Pri sklapanju sporazuma Vijeće može, odstupajući od stavaka 5., 6. i 9., ovlastiti pregovarača da odobri izmjene sporazuma u ime Unije ako je njime predviđeno da se one usvajaju pojednostavnjениm postupkom ili ako ih usvaja tijelo osnovano sporazumom. Vijeće za takvo ovlaštenje može postaviti posebne uvjete.

8. Vijeće tijekom čitavog postupka odlučuje kvalificiranom većinom.

Međutim, Vijeće odlučuje jednoglasno kada se sporazum odnosi na područje za koje je za donošenje akta Unije potrebna jednoglasna odluka kao i za sporazume o pridruživanju i sporazume iz članka 212. s državama koje su kandidatkinje za pristupanje. Vijeće odlučuje jednoglasno i u pogledu sporazuma o pristupanju Unije Europskoj konvenciji za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda; odluka o sklapanju tog sporazuma stupa na snagu nakon što je odobre države članice u skladu sa svojim odgovarajućim ustavnim odredbama.

9. Vijeće na prijedlog Komisije ili Visokog predstavnika Unije za vanjske poslove i sigurnosnu politiku donosi odluku kojom se suspendira primjena sporazuma i utvrđuju stajališta koja u ime Unije treba donijeti tijelo osnovano na temelju sporazuma kada je to tijelo pozvano donositi akte koji proizvode pravne učinke, uz iznimku akata kojima se dopunjuje ili mijenja institucionalni okvir sporazuma.

10. Europski se parlament odmah i u potpunosti izvješćuje o svim fazama tog postupka.

11. Država članica, Europski parlament, Vijeće ili Komisija mogu pribaviti mišljenje Suda o tome je li predviđeni sporazum u skladu s Ugovorima. Ako je mišljenje Suda negativno, predviđeni sporazum može stupiti na snagu samo ako se izmjeni ili ako se revidiraju Ugovori.

Članak 219.

(bivši članak 111. stavci od 1. do 3. te stavak 5. UEZ-a)

1. Odstupajući od članka 218., Vijeće može, ili na preporuku Europske središnje banke ili na preporuku Komisije i nakon savjetovanja s Europskom središnjom bankom, u nastojanju da postigne konsenzus u skladu s ciljem očuvanja stabilnosti cijena, sklopiti formalne sporazume o deviznom tečaju eura u odnosu na valute trećih država. Vijeće odlučuje jednoglasno nakon savjetovanja s Europskim parlamentom i u skladu s postupkom predviđenim u stavku 3.

Vijeće može ili na preporuku Europske središnje banke ili na preporuku Komisije i nakon savjetovanja s Europskom središnjom bankom, u nastojanju da postigne konsenzus sukladno cilju očuvanja stabilnosti cijena uvesti, prilagoditi ili odustati od središnjih tečajeva eura unutar sustava deviznog tečaja. Predsjednik Vijeća obavješćuje Europski parlament o uvođenju, prilagodbi ili odustajanju od središnjih tečajeva eura.

2. U nedostatku sustava deviznog tečaja u odnosu na jednu ili više valuta trećih zemalja iz stavka 1., Vijeće, na preporuku Komisije i nakon savjetovanja s Europskom središnjom bankom ili na preporuku Europske središnje banke, može oblikovati opća usmjerenja za tečajnu politiku u odnosu na te valute. Ta opća usmjerenja ne dovode u pitanje glavni cilj ESSB-a, očuvanje stabilnosti cijena.

3. Odstupajući od članka 218., kada Unija treba s jednom trećom državom ili međunarodnom organizacijom ili s više njih pregovarati o sporazumima koji se odnose na pitanja povezana s pitanjima monetarnog ili deviznog režima, Vijeće, na preporuku Komisije i nakon savjetovanja s Europskom središnjom bankom, odlučuje o modalitetima za vođenje pregovora i sklapanje takvih sporazuma. Tim se modalitetima osigurava jedinstveno stajalište Unije. Komisija je u potpunosti uključena u pregovore.

4. Države članice mogu voditi pregovore u okviru međunarodnih tijela i sklapati međunarodne sporazume, ne dovodeći pritom u pitanje nadležnost i sporazume Unije u odnosu na ekonomsku i monetarnu uniju.

GLAVA VI.

ODNOSI UNIJE S MEĐUNARODnim ORGANIZACIJAMA I TREĆIM ZEMLJAMA TE DELEGACIJE UNIJE

Članak 220.

(bivši članci od 302. do 304. UEZ-a)

1. Unija uspostavlja odgovarajuće oblike suradnje s tijelima Ujedinjenih naroda i njihovim specijaliziranim agencijama, Vijećem Europe, Organizacijom za sigurnost i suradnju u Europi i Organizacijom za gospodarsku suradnju i razvoj.

Unija također, ako je to primjereno, održava takve odnose s drugim međunarodnim organizacijama.

2. Visoki predstavnik Unije za vanjske poslove i sigurnosnu politiku i Komisija provode ovaj članak.

Članak 221.

1. Uniju u trećim zemljama i pri međunarodnim organizacijama zastupaju delegacije Unije.

2. Delegacije Unije pod vodstvom su Visokog predstavnika Unije za vanjske poslove i sigurnosnu politiku. One djeluju u bliskoj suradnji s diplomatskim i konzularnim misijama država članica.

GLAVA VII.

KLAUZULA SOLIDARNOSTI

Članak 222.

1. Unija i njezine države članice zajednički djeluju u duhu solidarnosti ako je neka država članica meta terorističkog napada, žrtva prirodne nepogode ili nesreće izazvane ljudskim djelovanjem. Unija pokreće sve instrumente s kojima raspolaže, uključujući vojna sredstva koja su joj na raspolaganje stavile države članice, kako bi:

- (a) — spriječila terorističku prijetnju na državnom području država članica,
 - zaštitila demokratske institucije i civilno stanovništvo od bilo kakvog terorističkog napada,
 - pomogla nekoj državi članici na njezinu državnom području, na zahtjev njezinih političkih tijela, u slučaju terorističkog napada;
-
- (b) pomogla nekoj državi članici na njezinu državnom području, na zahtjev njezinih političkih tijela, u slučaju prirodne nepogode ili nesreće izazvane ljudskim djelovanjem.

2. Ako neka država članica postane metom terorističkog napada ili žrtvom prirodne nepogode ili nesreće izazvane ljudskim djelovanjem, ostale joj države članice pomažu na zahtjev njezinih političkih tijela. U tu se svrhu države članice međusobno koordiniraju u Vijeću.

3. Aranžmani Unije za provedbu klauzule solidarnosti utvrđuju se odlukom koju donosi Vijeće odlučujući na zajednički prijedlog Komisije i Visokog predstavnika Unije za vanjske poslove i sigurnosnu politiku. Vijeće odlučuje u skladu s člankom 31. stavkom 1. Ugovora o Europskoj uniji kada se ta odluka odnosi na obrambena pitanja. O tome se obavješćuje Europski parlament.

Za potrebe ovog stavka i ne dovodeći u pitanje članak 240., Vijeću pomaže Politički i sigurnosni odbor uz potporu struktura oblikovanih u kontekstu zajedničke sigurnosne i obrambene politike te Odbor iz članka 71.; ta dva odbora prema potrebi dostavljaju zajednička mišljenja.

4. Europsko vijeće redovito ocjenjuje prijetnje s kojima se suočava Unija kako bi Uniji i njezinim državama članicama omogućilo učinkovito djelovanje.

DIO ŠESTI
INSTITUCIONALNE I FINANCIJSKE ODREDBE

GLAVA I.
ODREDBE O INSTITUCIJAMA

POGLAVLJE 1.

INSTITUCIJE

ODJELJAK 1.

EUROPSKI PARLAMENT

Članak 223.

(bivši članak 190. stavci 4. i 5. UEZ-a)

1. Europski parlament izrađuje prijedlog za utvrđivanje odredaba potrebnih za izbor svojih članova općim neposrednim izborima prema jedinstvenom postupku u svim državama članicama ili u skladu s načelima koja su zajednička svim državama članicama.

Vijeće, odlučujući jednoglasno u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom i uz prethodnu suglasnost Europskog parlamenta koji odlučuje većinom svojih članova, utvrđuje potrebne odredbe. Te odredbe stupaju na snagu nakon što ih sve države članice odobre u skladu sa svojim ustavnim odredbama.

2. Nakon što zatraži mišljenje Komisije i uz odobrenje Vijeća, Europski parlament uredbama, na vlastitu inicijativu u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom, utvrđuje pravila i opće uvjete kojima se uređuje obavljanje dužnosti njegovih članova. Sva pravila i uvjete koji se odnose na oporezivanje članova ili bivših članova Vijeće utvrđuje jednoglasno.

Članak 224.

(bivši članak 191. drugi podstavak UEZ-a)

Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, uredbama utvrđuju propise koji uređuju političke stranke na europskoj razini iz članka 10. stavka 4. Ugovora o Europskoj uniji, a posebice pravila o njihovu financiranju.

Članak 225.

(bivši članak 192. drugi podstavak UEZ-a)

Odlukom većine svojih članova Europski parlament može od Komisije zatražiti podnošenje odgovarajućeg prijedloga o pitanjima za koje smatra da ih je, radi provedbe Ugovorâ, potrebno urediti aktom Unije. Ako Komisija ne podnese prijedlog, o razlozima obavješćuje Europski parlament.

Članak 226.

(bivši članak 193. UEZ-a)

Pri obavljanju svojih dužnosti Europski parlament može, na prijedlog jedne četvrtine svojih članova, osnovati privremeni Istražni odbor koji, ne dovodeći u pitanje ovlasti koje su Ugovorima dodijeljene ostalim institucijama ili tijelima, istražuje navodne povrede ili nepravilnosti u provedbi prava Unije, osim ako se navodne činjenice razmatraju u postupku pred sudom koji još nije okončan.

Privremeni Istražni odbor podnošenjem izvješća prestaje postojati.

Europski parlament uredbama, na vlastitu inicijativu, u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom i uz prethodnu suglasnost Vijeća i Komisije, utvrđuje detaljne odredbe o ostvarivanju prava na istragu.

Članak 227.

(bivši članak 194. UEZ-a)

Svaki građanin Unije i svaka fizička ili pravna osoba s boravištem odnosno registriranim sjedištem u jednoj državi članici ima pravo, pojedinačno ili zajedno s drugim građanima ili osobama, podnijeti peticiju Europskom parlamentu u vezi s pitanjem koje ulazi u područje djelovanja Unije te koje neposredno utječe na podnositelja.

Članak 228.

(bivši članak 195. UEZ-a)

1. Europski ombudsman kojeg bira Europski parlament ovlašten je primati pritužbe od svakog građanina Unije ili svake fizičke ili pravne osobe s boravištem odnosno registriranim sjedištem u državi članici, a u vezi s nepravilnostima u djelovanju institucija, tijela, ureda ili agencija Unije, s iznimkom Suda Europske unije u izvršavanju njegovih pravosudnih ovlasti. On ili ona ispituje pritužbe i izvješćuje o njima.

U skladu sa svojim dužnostima Europski ombudsman, po službenoj dužnosti ili na temelju pritužaba koje su mu podnesene neposredno ili preko člana Europskog parlamenta, provodi istrage za koje ustanovi da su osnovane, osim ako su navodne činjenice predmetom pravnog postupka ili su to bile. Ako Europski ombudsman utvrdi nepravilnosti u djelovanju, upućuje predmet instituciji, tijelu, uredu ili agenciji na koju se istraga odnosi, koja ga u roku od tri mjeseca obavješćuje o svojim stavovima. Tada Europski ombudsman prosljeđuje izvješće Europskom parlamentu i instituciji, tijelu, uredu ili agenciji na koju se istraga odnosi. Osobu koja je podnijela pritužbu obavješćuje se o ishodu takvih istraga.

Europski ombudsman podnosi Europskom parlamentu godišnje izvješće o ishodu svojih istraga.

2. Europski ombudsman bira se nakon svakih izbora za Europski parlament na razdoblje mandata parlamenta. Europski ombudsman može biti ponovno izabran.

Ako Europski ombudsman više ne ispunjava uvjete potrebne za obavljanje svojih dužnosti ili počini teži propust u radu, Sud ga može, na zahtjev Europskog parlamenta, smijeniti s dužnosti.

3. Europski ombudsman potpuno je neovisan u obavljanju svojih dužnosti. U obavljanju tih dužnosti on ne smije tražiti ni primati naputke ni od koje vlade, institucije, tijela, ureda ili subjekta. Za trajanja mandata Europski ombudsman ne može se baviti ni jednim drugim zanimanjem, plaćenim ili neplaćenim.

4. Nakon što zatraži mišljenje Komisije i uz odobrenje Vijeća, Europski parlament uredbama, na vlastitu inicijativu, u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom utvrđuje pravila i opće uvjete kojima se uređuje obavljanje dužnosti Europskog ombudsmana.

Članak 229.

(bivši članak 196. UEZ-a)

Europski parlament održava godišnje zasjedanje. Sastaje se drugog utorka u ožujku bez potrebe za sazivanjem.

Europski parlament može se na zahtjev većine svojih članova, ili na zahtjev Vijeća ili Komisije, sastati na izvanrednoj sjednici.

Članak 230.

(bivši članak 197. drugi, treći i četvrti stavak UEZ-a)

Komisija može prisustrovati svim sjednicama i na vlastiti zahtjev govoriti.

Na pitanja koja joj postavi Europski parlament ili njezini članovi, Komisija odgovara usmeno ili u pisanim obliku.

Europsko vijeće i Vijeće govore pred Europskim parlamentom u skladu s uvjetima utvrđenima u poslovniku Europskog vijeća i poslovniku Vijeća.

Članak 231.

(bivši članak 198. UEZ-a)

Osim ako je Ugovorima drukčije predviđeno, Europski parlament odlučuje većinom danih glasova.

Kvorum se utvrđuje poslovnikom.

Članak 232.

(bivši članak 199. UEZ-a)

Europski parlament donosi svoj poslovnik odlukom većine svojih članova.

Zapisnici sa sjednica Europskog parlamenta objavljaju se na način utvrđen u Ugovorima i u poslovniku.

Članak 233.

(bivši članak 200. UEZ-a)

Europski parlament o općem godišnjem izvješću koje joj podnosi Komisija raspravlja na javnoj sjednici.

Članak 234.

(bivši članak 201. UEZ-a)

Ako se Europskom parlamentu u vezi s aktivnostima Komisije podnese prijedlog za izglasavanje nepovjerenja Komisiji, ona o tom prijedlogu ne može glasovati prije nego što proteknu tri dana od podnošenja prijedloga, i to samo javnim glasovanjem.

Ako se taj prijedlog za izglasavanje nepovjerenja prihvati dvotrećinskom većinom danih glasova, koja predstavlja većinu članova Europskog parlamenta, članovi Komisije kolektivno podnose ostavku, a Visoki predstavnik Unije za vanjske poslove i sigurnosnu politiku podnosi ostavku na funkciju koje on ili ona obnaša u Komisiji. Oni ostaju na dužnosti i nastavljaju obavljati tekuće poslove dok ih se ne zamijeni u skladu s člankom 17. Ugovora o Europskoj uniji. U tom slučaju mandat članova Komisije koji su imenovani kao njihova zamjena, prestaje danom prestanka mandata članova Komisije koji su morali kolektivno podnijeti ostavku.

ODJELJAK 2.

EUROPSKO VIJEĆE

Članak 235.

1. Pri glasovanju, svaki član Europskog vijeća može glasovati najviše u ime još jednog člana.

Članak 16. stavak 4. Ugovora o Europskoj uniji i članak 238. stavak 2. ovog Ugovora primjenjuju se na Europsko vijeće kada odlučuje kvalificiranom većinom. Kada Europsko vijeće odlučuje glasovanjem, njegov predsjednik i predsjednik Komisije ne sudjeluju u glasovanju.

Suzdržani glasovi nazočnih ili zastupanih članova ne sprečavaju usvajanje akata Europskog vijeća za koje je potrebna jednoglasnost.

2. Predsjednik Europskog parlamenta može biti pozvan da govori pred Europskim vijećem.
3. Europsko vijeće odlučuje običnom većinom u pogledu postupovnih pitanja i usvajanja svog poslovnika.
4. Europskom vijeću pomaže Glavno tajništvo Vijeća.

Članak 236.

Europsko vijeće kvalificiranim većinom usvaja:

- (a) odluku o utvrđivanju popisa različitih sastava Vijeća, osim sastavâ Vijeća za opće poslove i Vijeća za vanjske poslove, u skladu s člankom 16. stavkom 6. Ugovora o Europskoj uniji;
- (b) odluku o predsjedništvu različitih sastava Vijeća, osim sastava Vijeća za vanjske poslove, u skladu s člankom 16. stavkom 9. Ugovora o Europskoj uniji.

ODJELJAK 3.

VIJEĆE

Članak 237.

(bivši članak 204. UEZ-a)

Vijeće se sastaje kada ga sazove predsjednik na vlastitu inicijativu ili na zahtjev jednog od njegovih članova ili Komisije.

Članak 238.

(bivši članak 205. stavci 1. i 2. UEZ-a)

1. Kada je potrebno da Vijeće odlučuje običnom većinom, ono odlučuje većinom svojih članova.
2. Odstupajući od članka 16. stavka 4. Ugovora o Europskoj uniji od 1. studenoga 2014. i pridržavajući se odredaba utvrđenih u Protokolu o prijelaznim odredbama, kada Vijeće ne odlučuje

na prijedlog Komisije ili Visokog predstavnika Unije za vanjske poslove i sigurnosnu politiku, kvalificirana se većina utvrđuje kao najmanje 72 % članova Vijeća koji predstavljaju države članice koje zajedno čine najmanje 65 % stanovništva Unije.

3. Od 1. studenoga 2014. i pridržavajući se odredaba utvrđenih u Protokolu o prijelaznim odredbama, u slučajevima kada na temelju Ugovorâ svi članovi Vijeća ne sudjeluju u glasovanju, kvalificirana se većina utvrđuje kako slijedi:

- (a) Kvalificirana većina utvrđuje se kao najmanje 55 % članova Vijeća koji predstavljaju države članice sudionice koje zajedno čine najmanje 65 % stanovništva tih država.

Blokirajuća manjina mora sadržavati barem minimalni broj članova Vijeća koji predstavljaju više od 35 % stanovništva država članica sudionica i jednog dodatnog člana, a u protivnom se smatra da je ostvarena kvalificirana većina.

- (b) Odstupajući od članka točke (a), kada Vijeće ne odlučuje na prijedlog Komisije ili Visokog predstavnika Unije za vanjske poslove i sigurnosnu politiku, kvalificirana se većina utvrđuje kao najmanje 72 % članova Vijeća koji predstavljaju države članice sudionice koje zajedno čine najmanje 65 % stanovništva tih država.

4. Suzdržani glasovi nazočnih ili zastupanih članova ne sprečavaju donošenje akata Vijeća za koje je potrebna jednoglasnost.

Članak 239.

(bivši članak 206. UEZ-a)

Pri glasovanju svaki član Vijeća može također djelovati u ime najviše još jednog člana.

Članak 240.

(bivši članak 207. UEZ-a)

1. Odbor koji se sastoji od stalnih predstavnika vlada država članica odgovoran je za pripremu rada Vijeća i za obavljanje zadataka koje mu Vijeće povjeri. Odbor može donositi postupovne odluke u slučajevima predviđenima u poslovniku Vijeća.

2. Vijeću u radu pomaže Glavno tajništvo za koje je odgovoran glavni tajnik kojeg imenuje Vijeće.

O ustroju Glavnog tajništva odlučuje Vijeće običnom većinom.

3. Vijeće odlučuje običnom većinom u pogledu postupovnih pitanja i o usvajanju svog poslovnika.

Članak 241.

(bivši članak 208. UEZ-a)

Vijeće, odlučujući običnom većinom, može zatražiti od Komisije da izradi sve studije koje Vijeće smatra poželjnima za postizanje zajedničkih ciljeva te da mu dostavi sve odgovarajuće prijedloge. Ako Komisija ne podnese prijedlog, o razlozima obavješćuje Vijeće.

Članak 242.

(bivši članak 209. UEZ-a)

Nakon savjetovanja s Komisijom Vijeće, odlučujući običnom većinom, utvrđuje pravila koja se primjenjuju na odbore predviđene Ugovorima.

Članak 243.

(bivši članak 210. UEZ-a)

Vijeće utvrđuje plaće, naknade i mirovine predsjednika Europskog vijeća, predsjednika Komisije, Visokog predstavnika Unije za vanjske poslove i sigurnosnu politiku, članova Komisije, predsjednikâ, članova i tajnikâ Suda Europske unije i glavnog tajnika Vijeća. Vijeće utvrđuje i svaku isplatu koja se daje umjesto primitka od rada.

ODJELJAK 4.

KOMISIJA

Članak 244.

U skladu s člankom 17. stavkom 5. Ugovora o Europskoj uniji, članovi Komisije biraju se na temelju sustava rotacije koji je jednoglasno utvrdilo Europsko vijeće na temelju sljedećih načela:

- (a) države članice uživaju u potpunosti ravnopravan tretman glede određivanja redoslijeda i trajanja mandata njihovih državljana kao članova Komisije; slijedom toga, razlika među ukupnim brojem mandata koje imaju državljeni bilo kojih dviju država članica ne smije nikada biti veća od jedan;
- (b) pridržavajući se točke (a) svaka je uzastopna Komisija sastavljena tako da na zadovoljavajući način odražava demografski i zemljopisni spektar svih država članica.

Članak 245.

(bivši članak 213. UEZ-a)

Članovi Komisije suzdržavaju se od svakog djelovanja koje je nespojivo s njihovim dužnostima. Države članice poštuju njihovu neovisnost i ne pokušavaju na njih utjecati dok obavljaju svoje zadaće.

Za trajanja svog mandata članovi Komisije ne smiju se baviti ni jednim drugim zanimanjem, ni plaćenim ni neplaćenim. Pri preuzimanju dužnosti svečano prisežu da će za trajanja i nakon isteka mandata poštovati obveze koje iz njega proizlaze, a osobito svoju dužnost časnog i suzdržanog ponašanja u pogledu prihvaćanja određenih imenovanja ili povlastica nakon što prestanu obavljati tu dužnost. U slučaju povrede tih obveza Sud može, u postupku pokrenutom od strane Vijeća ili Komisije, odlučiti da se dotični član, ovisno o okolnostima, ili razriješi dužnosti sukladno odredbama članka 247., ili da mu se uskrati pravo na mirovinu ili druge zamjenske povlastice.

Članak 246.

(bivši članak 215. UEZ-a)

Osim redovitom zamjenom ili smrću, dužnosti člana Komisije prestaju i njegovom ostavkom ili razrješenjem dužnosti.

Slobodno mjesto zbog ostavke, razrješenja dužnosti ili smrti, do kraja mandata tog člana zauzima novi član istog državljanstva kojeg imenuje Vijeće uz zajedničku suglasnost s predsjednikom Komisije, nakon savjetovanja s Europskim parlamentom i u skladu s kriterijima određenima u drugom podstavku članka 17. stavka 3. Ugovora o Europskoj uniji.

Vijeće može, odlučujući jednoglasno na prijedlog predsjednika Komisije, odlučiti da slobodno mjesto nije potrebno popunjavati, osobito ako je preostali dio mandata člana kratak.

U slučaju ostavke, razrješenja dužnosti ili smrti, predsjednik se zamjenjuje za preostalo vrijeme njegova mandata. Pri zamjeni predsjednika primjenjuje se postupak utvrđen člankom 17. stavkom 7. Ugovora o Europskoj uniji.

U slučaju ostavke, razrješenja dužnosti ili smrti, Visoki predstavnik Unije za vanjske poslove i sigurnosnu politiku zamjenjuje se za preostalo vrijeme njegova mandata u skladu s člankom 18. stavkom 1. Ugovora o Europskoj uniji.

U slučaju ostavke svih članova Komisije, oni do kraja mandata ostaju na dužnosti i nastavljaju obavljati tekuće poslove dok ih se ne zamjeni, u skladu s člankom 17. Ugovora o Europskoj uniji.

Članak 247.

(bivši članak 216. UEZ-a)

Ako neki član Komisije više ne ispunjava uvjete koji su potrebni za obavljanje dužnosti ili ako je počinio teži propust u radu, Sud ga na zahtjev Vijeća, koje u tom slučaju odlučuje običnom većinom, ili Komisije može razriješiti dužnosti.

Članak 248.

(bivši članak 217. stavak 2. UEZ-a)

Ne dovodeći u pitanje članak 18. stavak 4. Ugovora o Europskoj uniji, predsjednik Komisije raspoređuje odgovornosti Komisije i dodjeljuje ih njezinim članovima u skladu s člankom 17. stavkom 6. tog Ugovora. Tijekom mandata Komisije predsjednik može promjeniti tu podjelu odgovornosti. Članovi Komisije izvršavaju zadaće koje im je dodijelio predsjednik pod njegovim vodstvom.

Članak 249.

(bivši članak 218. stavak 2. te bivši članak 212. UEZ-a)

1. Komisija donosi svoj poslovnik kako bi osigurala da ona i njezine službe djeluju. Komisija osigurava objavljivanje poslovnika.

2. Svake godine, najkasnije mjesec dana prije početka zasjedanja Europskog parlamenta, Komisija objavljuje opće izvješće o aktivnostima Unije.

Članak 250.

(bivši članak 219. UEZ-a)

Komisija odlučuje većinom glasova svojih članova

Kvorum se utvrđuje njezinim poslovnikom.

ODJELJAK 5.

SUD EUROPSKE UNIJE

Članak 251.

(bivši članak 221. UEZ-a)

Sud zasjeda u sudskim vijećima ili u velikom vijeću u skladu s pravilima koja su u tu svrhu utvrđena u Statutu Suda Europske unije.

Kada je to u skladu sa Statutom, Sud može zasjedati i u punom sastavu.

Članak 252.

(bivši članak 222. UEZ-a)

Sudu pomaže osam nezavisnih odvjetnika. Na zahtjev Suda Vijeće može, odlučujući jednoglasno, povećati broj nezavisnih odvjetnika.

Dužnost je nezavisnog odvjetnika, djelujući posve nepristrano i neovisno, javno iznositi obrazložene prijedloge odluka u predmetima u kojima se u skladu sa Statutom Suda Europske unije zahtijeva njegovo sudjelovanje.

Članak 253.

(bivši članak 223. UEZ-a)

Suci i nezavisni odvjetnici Suda biraju se iz redova osoba čija je neovisnost neupitna i koji ispunjavaju uvjete koji se u njihovim zemljama zahtijevaju za obavljanje najviših sudačkih dužnosti ili koji su priznati pravni stručnjaci; imenuju ih vlade država članica zajedničkom suglasnošću na razdoblje od šest godina nakon savjetovanja s odborom predviđenim u članku 255.

Svake tri godine provodi se djelomična zamjena sudaca i nezavisnih odvjetnika u skladu s uvjetima utvrđenima u Statutu Suda Europske unije.

Suci iz vlastitih redova biraju predsjednika Suda na razdoblje od tri godine. On može biti ponovno izabran.

Suci i nezavisni odvjetnici kojima je istekla dužnost mogu biti ponovno imenovani.

Sud imenuje svojeg tajnika i utvrđuje pravila kojima se uređuje njegov položaj.

Sud utvrđuje svoj poslovnik. Poslovnik se daje na potvrdu Vijeću.

Članak 254.

(bivši članak 224. UEZ-a)

Broj sudaca Općeg suda određuje se u Statutu Suda Europske unije. U Statutu može biti predviđeno da Općem суду pomažu nezavisni odvjetnici.

Članovi Općeg suda biraju se iz redova osoba čija je neovisnost neupitna i koji imaju sposobnost potrebnu za obavljanje visoke sudačke dužnosti. Imenuju ih vlade država članica zajedničkom suglasnošću na razdoblje od šest godina nakon savjetovanja s odborom predviđenim u članku 255. Članstvo se djelomično obnavlja svake tri godine. Članovi kojima dužnost istječe mogu biti ponovno imenovani.

Suci iz vlastitih redova biraju predsjednika Općeg suda na razdoblje od tri godine. On može biti ponovno izabran.

Opći sud imenuje svojeg tajnika i utvrđuje pravila kojima se uređuje njegov položaj.

Opći sud utvrđuje svoj poslovnik u dogовору са Судом. Poslovnik se daje на потврду Вijećу.

Osim ako je Statutom Suda Europske unije predviđeno drugčije, odredbe Ugovorâ koje se odnose на Sud primjenjuju se на Opći sud.

Članak 255.

Prije nego što vlade država članica imenuju kandidate из članaka 253. и 254. osniva se odbor zadužen за давanje mišljenja о prikladnosti kandidatâ за обнаšanje dužnosti suca и nezavisnog odvjetnika Suda и Općeg suda.

Odbor se sastoji од sedam osoba izabranih из redova bivših članova Suda и Općeg suda, članova nacionalnih vrhovnih sudova и priznatih pravnika, од kojih jednoga predlaže Europski parlament. Vijeće donosi odluku о utvrđivanju pravilâ rada odbora и odluku о imenovanju njegovih članova. Ono odlučuje на inicijativu predsjednika Suda.

Članak 256.

(bivši članak 225. UEZ-a)

1. Opći sud nadležan je за provođenje postupka и odlučivanje u prvom stupnju u slučaju predmeta и postupaka из članaka 263., 265., 268., 270. и 272., osim u onima koji su dodijeljeni specijaliziranom суду osnovanom на temelju članka 257. ili su na temelju Statuta pridržani Sudu. Statut može predvidjeti nadležnost Općeg suda za druge vrste predmeta и postupaka.

Protiv odluka Općeg suda temeljem ovog stavka postoji pravo žalbe Sudu isključivo o pitanjima prava te у granicama utvrđenima Statutom

2. Opći sud nadležan je за provođenje postupka и odlučivanje u slučaju predmeta и postupaka pokrenutih protiv odluka specijaliziranih sudova.

Sud može iznimno ispitati odluke Općeg suda donesene на temelju ovog stavka u skladu s uvjetima и ograničenjima utvrđenima у Statutu kada postoji ozbiljna opasnost utjecaja na jedinstvo ili dosljednost prava Unije.

3. Opći sud nadležan je за provođenje postupka и odlučivanje о prethodnim pitanjima temeljem članka 267. u posebnim područjima utvrđenima Statutom.

Kada Opći sud smatra da je u predmetu potrebno donijeti odluku od načelnog značenja, koja bi mogla utjecati na jedinstvo ili dosljednost prava Unije, može predmet uputiti Sudu na odlučivanje.

Odluke Općeg suda o prethodnim pitanjima može iznimno ispitati Sud u skladu s uvjetima i ograničenjima utvrđenima u Statutu kada postoji ozbiljna opasnost ugrožavanja jedinstva ili dosljednosti prava Unije.

Članak 257.

(bivši članak 225.a UEZ-a)

Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, mogu osnivati specijalizirane sudove koji se pridružuju Općem судu radi provođenja postupka i odlučivanja u prvom stupnju u određenim vrstama predmeta ili postupaka koji se odnose na posebna područja. Europski parlament i Vijeće odlučuju uredbama ili na prijedlog Komisije nakon savjetovanja sa Sudom ili na zahtjev Suda nakon savjetovanja s Komisijom.

Uredbom o osnivanju specijaliziranog suda utvrđuju se pravila o ustroju suda i o opsegu nadležnosti koja mu je dodijeljena.

Protiv odluka specijaliziranih sudova postoji pravo žalbe Općem судu samo o pitanjima prava ili, ako je to predviđeno uredbom o osnivanju specijaliziranog suda, pravo žalbe koja se odnosi i na činjenično stanje.

Članovi specijaliziranih sudova biraju se iz redova osoba čija je neovisnost neupitna i koji posjeduju sposobnosti koje se zahtijevaju za obavljanje sudačke dužnosti. Imenuje ih Vijeće koje u tu svrhu odlučuje jednoglasno.

Specijalizirani sudovi utvrđuju svoj poslovnik u dogовору sa Sudom. Poslovnik se daje na potvrdu Vijeću.

Odredbe Ugovorâ koje se odnose na Sud Europske unije i odredbe Statuta Suda Europske unije primjenjuju se na specijalizirane sudove, osim ako je uredbom o osnivanju specijaliziranog suda određeno drugče. Na specijalizirane sudove u svakom se slučaju primjenjuje glava I. Statuta i njegov članak 64.

Članak 258.

(bivši članak 226. UEZ-a)

Ako smatra da neka država članica nije ispunila neku obvezu temeljem Ugovorâ, Komisija o tom predmetu, nakon što je dotičnoj državi dala priliku da se očituje, daje obrazloženo mišljenje.

Ako dotična država ne postupi u skladu s mišljenjem u roku koji odredi Komisija, Komisija taj predmet može uputiti Sudu Europske unije.

Članak 259.

(bivši članak 227. UEZ-a)

Država članica koja smatra da neka druga država članica nije ispunila neku obvezu temeljem Ugovorâ može predmet uputiti Sudu Europske unije.

Prije nego što neka država članica pokrene postupak protiv druge države članice zbog navodne povrede obveze temeljem Ugovorâ, predmet mora uputiti Komisiji.

Nakon što je svakoj od zainteresiranih država pružena prilika da iznese svoje navode i da se izjasni o navodima druge stranke, u usmenom i pisanim obliku, Komisija daje obrazloženo mišljenje.

Ako Komisija u roku od tri mjeseca od dana kada joj je predmet dostavljen ne da mišljenje, izostanak takvog mišljenja nije zapreka za upućivanje predmeta Sudu.

Članak 260.

(bivši članak 228. UEZ-a)

1. Ako Sud Europske unije ustanovi da država članica nije ispunila obvezu temeljem Ugovorâ, ta je država dužna poduzeti potrebne mjere kako bi postupila sukladno presudi Suda.

2. Ako smatra da dotična država članica nije poduzela potrebne mjere kako bi postupila u skladu s presudom Suda, Komisija, nakon što toj državi pruži priliku za očitovanje, može predmet uputiti Sudu. Komisija pritom određuje visinu paušalnog iznosa ili novčane kazne koju je dotična država članica dužna platiti, a koju smatra primjerenom s obzirom na okolnosti.

Utvrdi li Sud da država članica nije postupila sukladno njegovoj presudi, može joj odrediti plaćanje paušalnog iznosa ili novčane kazne.

Ovaj postupak ne dovodi u pitanje članak 259.

3. Kada Komisija uputi predmet Sudu na temelju članka 258. zbog toga što dotična država članica nije ispunila svoju obvezu priopćavanja mjera za prenošenje direktive donesene u skladu sa zakonodavnim postupkom, može, ako to smatra primjerenim, odrediti paušalni iznos ili novčanu kaznu koju je dotična država članica dužna platiti, a koju smatra primjerenom s obzirom na okolnosti.

Ako utvrdi da je došlo do povrede, Sud može dotičnoj državi članici naložiti plaćanje paušalnog iznosa ili novčane kazne koja ne premašuje iznos koji je odredila Komisija. Obveza plaćanja proizvodi učinke od dana koji Sud odredi u svojoj presudi.

Članak 261.

(bivši članak 229. UEZ-a)

Uredbama koje na temelju odredaba Ugovorâ zajednički donose Europski parlament i Vijeće te onima koje donosi Vijeće, Sudu Europske unije može se dati neograničena nadležnost u vezi s kaznama predviđenima u tim uredbama.

Članak 262.

(bivši članak 229.a UEZ-a)

Ne dovodeći u pitanje ostale odredbe Ugovorâ, Vijeće može, odlučujući jednoglasno u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom, usvojiti odredbe kojima se Sudu Europske unije dodjeljuje nadležnost, u opsegu koji odredi Vijeće, u sporovima koji se odnose na primjenu akata donesenih temeljem Ugovorâ kojima se ustanovljuju europska prava intelektualnog vlasništva. Te odredbe stupaju na snagu nakon što ih sve države članice odobre u skladu sa svojim ustavnim uredbama.

Članak 263.

(bivši članak 230. UEZ-a)

Sud Europske unije ispituje zakonitost zakonodavnih akata, akata Vijeća, Komisije i Europske središnje banke, osim preporuka i mišljenja, te akata Europskog parlamenta i Europskog vijeća s pravnim učinkom prema trećima. On ispituje i zakonitost akata tijelâ, uredâ ili agencija Unije s pravnim učinkom prema trećima.

U tu svrhu Sud Europske unije nadležan je u postupcima koje pokreću država članica, Europski parlament, Vijeće ili Komisija zbog nenađežnosti, bitne povrede postupka, povrede Ugovorâ ili bilo kojeg pravnog pravila vezanog za njihovu primjenu ili zbog zloporabe ovlasti.

Sud Europske unije nadležan je pod istim uvjetima u postupcima koje pokrenu Revizorski sud, Europska središnja banka i Odbor regija radi zaštite svojih prava.

Svaka fizička ili pravna osoba može pod uvjetima utvrđenima u stavku prvom i drugom pokrenuti postupke protiv akta koji je upućen toj osobi ili koji se izravno i osobno odnosi na nju te protiv regulatornog akta koji se izravno odnosi na nju, a ne podrazumijeva provedbene mjere.

Aktima o osnivanju tijelâ, uredâ i agencija Unije mogu se utvrditi posebni uvjeti i aranžmani u vezi s postupcima koje su fizičke ili pravne osobe pokrenule protiv tih tijela, ureda ili agencija i koji prema njima imaju pravni učinak.

Postupak predviđen ovim člankom mora se pokrenuti u roku od dva mjeseca, ovisno o slučaju, od objavljivanja mjere ili obavješćivanja tužitelja o njoj ili, ako takva objava ili obavijest izostanu, od dana kada je tužitelj doznao za mjeru.

Članak 264.

(bivši članak 231. UEZ-a)

Ako je tužba osnovana, Sud Europske unije proglašava predmetni akt ništavim.

Međutim, ako to smatra potrebnim, Sud navodi koji se učinci akta kojeg je proglašio ništavim smatraju konačnima.

Članak 265.

(bivši članak 232. UEZ-a)

Ako Europski parlament, Europsko vijeće, Vijeće, Komisija ili Europska središnja banka propuste djelovati i time povrijede Ugovore, države članice i ostale institucije Unije mogu pred Sudom Europske unije pokrenuti postupak radi utvrđivanja povrede. Ovaj se članak pod istim uvjetima primjenjuje na tijela, urede i agencije Unije koje propuste djelovati.

Pokretanje postupka je dopušteno samo ako je dotična institucija, tijelo, ured ili agencija prethodno bila pozvana da djeluje. Ako u roku od dva mjeseca od takvog poziva dotična institucija, tijelo, ured ili agencija ne zauzme stajalište, postupak se može pokrenuti u dalnjem roku od dva mjeseca.

Pod pretpostavkama utvrđenima u prethodnim stavcima svaka fizička ili pravna osoba može podnijeti Sudu pritužbu zato što joj institucija Unije propustila uputiti bilo koji akt, osim preporuke ili mišljenja.

Članak 266.

(bivši članak 233. UEZ-a)

Institucija, tijelo, ured ili agencija čiji je akt proglašen ništavim, ili čije je propuštanje djelovanja proglašeno protivnim ovom Ugovoru, dužni su poduzeti potrebne mjere kako bi postupila sukladno presudi Suda.

Ova obveza ne utječe ni na koju obvezu koja bi mogla proizaći iz primjene drugog stavka članka 340.

Članak 267.

(bivši članak 234. UEZ-a)

Sud Europske unije nadležan je odlučivati o prethodnim pitanjima koja se tiču:

(a) tumačenja Ugovorâ;

(b) valjanosti i tumačenja akata institucija, tijelâ, uredâ ili agencija Unije.

Ako se takvo pitanje pojavi pred bilo kojim sudom države članice, taj sud može, ako smatra da je odluka o tom pitanju potrebna da bi mogao donijeti presudu, zatražiti od Suda da o tome odluči.

Ako se takvo pitanje pojavi u predmetu koji je u tijeku pred sudom neke države članice, protiv čijih odluka prema nacionalnom pravu nema pravnog lijeka, taj je sud dužan uputiti to pitanje Sudu.

Ako se to pitanje postavi u predmetu koji je u tijeku pred sudom neke države članice u pogledu osobe kojoj je oduzeta sloboda, Sud Europske unije djeluje u najkraćem mogućem roku.

Članak 268.

(bivši članak 235. UEZ-a)

Sud Europske unije nadležan je u sporovima koji se odnose na naknadu štete predviđenu drugim i trećim stavkom članka 340.

Članak 269.

Sud je nadležan odlučivati o zakonitosti akta koji je usvojilo Europsko vijeće ili Vijeće na temelju članka 7. Ugovora o Europskoj uniji isključivo na zahtjev dotične države članice na koju se odnosi utvrđenje Europskog vijeća ili Vijeća i isključivo u odnosu na postupovne odredbe sadržane u tom članku.

Taj se zahtjev mora podnijeti u roku od mjesec dana od dana tog utvrđenja. Sud odlučuje u roku od mjesec dana od dana podnošenja zahtjeva.

Članak 270.

(bivši članak 236. UEZ-a)

Sud Europske unije nadležan je u svim sporovima između Unije i njezinih službenika u granicama i prema uvjetima utvrđenima u Pravilniku o osoblju za dužnosnike i Uvjetima zaposlenja za ostale službenike Unije.

Članak 271.

(bivši članak 237. UEZ-a)

U dolje utvrđenim granicama, Sud Europske unije nadležan je u sporovima koji se odnose na:

- (a) ispunjavanje obveza država članica iz Statuta Europske investicijske banke. S tim u vezi Upravno vijeće Banke ima ovlasti koje su na temelju članka 258. dodijeljene Komisiji;
- (b) mjere koje donosi Vijeće guvernera Europske investicijske banke. S tim u vezi, svaka država članica, Komisija ili Upravno vijeće Banke mogu pokrenuti postupak pod uvjetima utvrđenima u članku 263.;
- (c) mjere koje donosi Upravno vijeće Europske investicijske banke. Postupak protiv tih mera mogu pod uvjetima utvrđenima člankom 263. pokrenuti samo države članice ili Komisija, i to samo zbog povrede postupka predviđenog člankom 19. stavcima 2., 5., 6. i 7. Statuta Banke;
- (d) ispunjavanje obveza temeljem Ugovorâ i Statuta ESSB-a i ESB-a od strane nacionalnih središnjih banaka. S tim u vezi ovlasti Upravnog vijeća Europske središnje banke za nacionalne središnje banke iste su kao ovlasti dodijeljene Komisiji za države članice u članku 258. Ako Sud Europske unije ustanovi da nacionalna središnja banka nije ispunila obvezu temeljem Ugovorâ, ta je banka dužna poduzeti potrebne mjeru kako bi postupila sukladno presudi Suda.

Članak 272.

(bivši članak 238. UEZ-a)

Sud Europske unije nadležan je donositi presude na temelju svake arbitražne klauzule sadržane u ugovoru sklopljenom od strane Unije ili u njezino ime, bez obzira na to radi li se o javnopravnom ili privatnopravnom ugovoru.

Članak 273.

(bivši članak 239. UEZ-a)

Sud je nadležan u svakom sporu među državama članicama koji se odnosi na predmet Ugovorâ ako mu je spor podnesen na temelju posebnog sporazuma između stranaka.

Članak 274.

(bivši članak 240. UEZ-a)

Sporovi u kojima je Unija jedna od stranaka nisu na osnovi toga izuzeti iz nadležnosti sudova država članica osim kada je nadležnost dodijeljena Sudu Europske unije Ugovorima.

Članak 275.

Sud Europske unije nije nadležan za odredbe koje se odnose na zajedničku vanjsku i sigurnosnu politiku niti za akte donesene na temelju tih odredaba.

Međutim, Sud je nadležan za nadzor poštovanja članka 40. Ugovora o Europskoj uniji i odlučivanje u postupcima pokrenutima u skladu s uvjetima utvrđenima u članku 263. stavku četvrtom ovog Ugovora u kojima se ocjenjuje zakonitost odluka kojima se predviđaju mjere ograničavanja protiv fizičkih ili pravnih osoba koje je Vijeće usvojila na temelju glave V. poglavљa 2. Ugovora o Europskoj uniji.

Članak 276.

U izvršavanju svojih ovlasti u pogledu odredaba dijela trećeg glave V. poglavљa 4. i 5. koje se odnose na područje slobode, sigurnosti i pravde, Sud Europske unije nije nadležan ispitivati valjanost ili razmjernost operacija koje provodi policija ili druge službe zadužene za izvršavanje zakona države članice ili izvršavanje odgovornosti država članica u pogledu očuvanja javnog poretka i zaštite unutarnje sigurnosti.

Članak 277.

(bivši članak 241. UEZ-a)

Neovisno o isteku roka utvrđenog u članku 263. stavku šestom, svaka se stranka u postupcima o aktu opće primjene koji je donijela neka institucija, tijelo, ured ili agencija Unije, pred Sudom Europske unije može pozvati na neprimjenjivost tog akta iz razloga određenih u članku 263. stavku drugom.

Članak 278.

(bivši članak 242. UEZ-a)

Pokretanje postupka pred Sudom Europske unije nema suspenzivni učinak. Međutim, ako smatra da to okolnosti zahtijevaju, Sud može narediti suspenziju primjene osporavanog akta.

Članak 279.

(bivši članak 243. UEZ-a)

Sud Europske unije može u svim predmetima koji se pred njim vode odrediti sve potrebne privremene mjere.

Članak 280.

(bivši članak 244. UEZ-a)

Presude Suda Europske unije izvršive su prema uvjetima utvrđenima u članku 299.

Članak 281.

(bivši članak 245. UEZ-a)

Statut Suda Europske unije utvrđuje se u posebnom Protokolu.

Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, mogu izmijeniti odredbe Statuta, uz iznimku glave I. i članka 64. Europski parlament i Vijeće odlučuju ili na zahtjev Suda i nakon savjetovanja s Komisijom ili na prijedlog Komisije i nakon savjetovanja sa Sudom.

ODJELJAK 6.**EUROPSKA SREDIŠNJA BANKA****Članak 282.**

1. Europska središnja banka, zajedno s nacionalnim središnjim bankama, čini Europski sustav središnjih banaka (ESSB). Europska središnja banka, zajedno s nacionalnim središnjim bankama država članica čija je valuta euro, čini Eurosustav i provodi monetarnu politiku Unije.

2. ESSB-om upravljaju tijela Europske središnje banke nadležna za odlučivanje. Glavni cilj ESSB-a je održati stabilnost cijena. Ne dovodeći u pitanje taj cilj, ESSB podupire opće ekonomске politike Unije kako bi doprinio postizanju njezinih ciljeva.

3. Europska središnja banka ima pravnu osobnost. Samo ona može dopustiti izdanje eura. Neovisna je u izvršavanju svojih ovlasti i upravljanju svojim financijama. Institucije, tijela, uredi i agencije Unije te vlade država članica poštuju njezinu neovisnost.

4. Europska središnja banka usvaja mjere koje su potrebne za izvršavanje njezinih zadaća u skladu s člancima od 127. do 133., člankom 138. i uvjetima utvrđenima u Statutu ESSB-a i ESB-a. U skladu s tim člancima, države članice čija valuta nije euro i njihove središnje banke zadržavaju svoje ovlasti u monetarnom području.

5. S Europskom središnjom bankom mora se u područjima njezine nadležnosti savjetovati o svim predloženim aktima Unije i o svim prijedlozima propisa na nacionalnoj razini te o njima Europska središnja banka može dati mišljenje.

Članak 283.

(bivši članak 112. UEZ-a)

1. Upravno vijeće Europske središnje banke sastoji se od članova Izvršnog odbora Europske središnje banke i guvernera nacionalnih središnjih banaka država članica čija je valuta euro.
2. Izvršni odbor sastoji se od predsjednika, potpredsjednika i četiri ostala člana.

Europsko vijeće, odlučujući kvalificiranom većinom, iz redova priznatih osoba s ugledom i stručnim iskustvom u monetarnom ili bankarskom području, a na preporuku Vijeća danu nakon savjetovanja s Europskim parlamentom i Upravnim vijećem ESB-a imenuje predsjednika, potpredsjednika i ostale članove Izvršnog odbora.

Njihov mandat traje osam godina i ne može se obnavljati.

Članovi Izvršnog odbora mogu biti samo državljeni država članica.

Članak 284.

(bivši članak 113. UEZ-a)

1. Na sastancima Upravnog vijeća Europske središnje banke mogu sudjelovati predsjednik Vijeća i član Komisije, ali bez prava glasa.
2. Predsjednik Vijeća može Upravnom vijeću Europske središnje banke podnijeti prijedlog za vijećanje.
2. Predsjednika Europske središnje banke poziva se da sudjeluje na sastancima Vijeća kada Vijeće raspravlja o pitanjima u vezi s ciljevima i zadaćama ESSB-a.
3. Europska središnja banka upućuje Europskom parlamentu, Vijeću, Komisiji, a također i Europskom vijeću, godišnje izvješće o aktivnostima ESSB-a i monetarnoj politici u prethodnoj i tekućoj godini. Predsjednik Europske središnje banke to izvješće predstavlja Vijeću i Europskom parlamentu, koji tim povodom mogu održati opću raspravu.

Na zahtjev Europskog parlamenta ili na vlastitu inicijativu, predsjednik Europske središnje banke i ostali članovi Izvršnog odbora mogu biti saslušani pred nadležnim odborima Europskog parlamenta.

ODJELJAK 7.
REVIZORSKI SUD

Članak 285.

(bivši članak 246. UEZ-a)

Revizorski sud obavlja reviziju u Uniji.

Revizorski sud se sastoji od po jednog državljanina iz svake države članice. U općem interesu Unije njegovi su članovi potpuno neovisni u obavljanju svojih dužnosti.

Članak 286.

(bivši članak 247. UEZ-a)

1. Članovi Revizorskog suda biraju se iz redova osoba koje u svojim državama pripadaju ili su pripadale tijelima za vanjsku reviziju ili koje su posebno kvalificirane za tu dužnost. Njihova neovisnost mora biti neupitna.

2. Članovi Revizorskog suda imenuju se na razdoblje od šest godina. Vijeće, nakon savjetovanja s Europskim parlamentom, u skladu s prijedlozima svih država članica utvrđuje popis članova. Mandat članova Revizorskog suda može se obnoviti.

Oni iz vlastitih redova biraju predsjednika Revizorskog suda na razdoblje od tri godine. Predsjednik može biti ponovno izabran.

3. U obavljanju tih dužnosti članovi Revizorskog suda ne smiju tražiti ni primati naputke od bilo koje vlade ili bilo kojeg drugog tijela. Trebaju se suzdržavati od svakog djelovanja koje je nespojivo s njihovim dužnostima.

4. Za trajanja mandata članovi Revizorskog suda ne smiju se baviti ni jednim drugim zanimanjem, ni plaćenim ni neplaćenim. Pri preuzimanju dužnosti svečano prisežu da će za trajanja i nakon isteka mandata poštovati obveze koje iz njega proizlaze, a osobito svoju dužnost časnog i suzdržanog ponašanja u pogledu prihvaćanja određenih imenovanja ili povlastica nakon što prestanu obavljati tu dužnost.

5. Osim redovitom zamjenom ili smrću, dužnosti člana Revizorskog suda prestaju i njegovom ostavkom ili razrješenjem dužnosti odlukom Suda na temelju stavka 6.

Slobodno mjesto koje tako nastane, zauzima, do kraja mandata tog člana, novi član.

Osim u slučaju razrješenja dužnosti, članovi Revizorskog suda ostaju na dužnosti dok ne budu zamijenjeni.

6. Član Revizorskog suda može biti razriješen dužnosti ili mu se može oduzeti pravo na mirovinu ili druge zamjenske povlastice samo ako Sud, na zahtjev Revizorskog suda, utvrdi da taj član više ne ispunjava propisane uvjete ili obveze koje proizlaze iz njegove službe.

7. Vijeće utvrđuje uvjete radnog odnosa predsjednika i članova Revizorskog suda, a osobito njihove plaće, naknade i mirovine. Vijeće utvrđuje i svaku isplatu koja se daje umjesto primitka od rada.

8. Odredbe Protokola o povlasticama i imunitetima Europske unije koji se primjenjuje na suce Suda Europske unije primjenjuju se i na članove Revizorskog suda.

Članak 287.

(bivši članak 248. UEZ-a)

1. Revizorski sud provjerava račune svih prihoda i rashoda Unije. Također provjerava i račune svih prihoda i rashoda svih tijela, ureda ili agencija koje osniva Unija, u opsegu u kojem odgovarajući osnivački akt ne isključuje takvu provjeru.

Revizorski sud Europskom parlamentu i Vijeću dostavlja izjavu o jamstvu u odnosu na pouzdanost računa te zakonitost i pravilnost transakcija, a ista se objavljuje u *Službenom listu Europske unije*. Ta se izjava može dopuniti posebnim ocjenama za svako veće područje djelovanja Unije.

2. Revizorski sud ispituje zakonitost i pravilnost svih prihoda i rashoda te ispravnost finansijskog upravljanja. Pritom posebice izvješćuje o svim nepravilnostima.

Revizija prihoda obavlja se na temelju utvrđenih dugovanih iznosa te stvarno plaćenih iznosa u korist Unije.

Revizija rashoda obavlja se na temelju preuzetih obveza i izvršenih plaćanja.

Te se revizije mogu obavljati i prije zaključivanja računa za odgovarajuću finansijsku godinu.

3. Revizija se provodi na temelju evidencije i, prema potrebi, neposredno u drugim institucijama Unije, u prostorijama bilo kojeg tijela, ureda ili agencije koji upravljaju prihodima ili rashodima u ime Unije i u državama članicama, uključujući prostorije svih fizičkih ili pravnih osoba koje primaju isplate iz proračuna. U državama članicama revizija se provodi u suradnji s nacionalnim revizijskim tijelima ili, ako ona nemaju potrebne ovlasti, u suradnji s nadležnim nacionalnim službama. Revizorski sud i nacionalna revizijska tijela država članica surađuju u duhu povjerenja, zadržavajući pritom svoju nezavisnost. Ta tijela ili službe obavješćuju Revizorski sud o tome namjeravaju li sudjelovati u reviziji.

Ostale institucije Unije, sva tijela, uredi ili agencije koji upravljaju prihodima i rashodima u ime Unije, sve fizičke ili pravne osobe koje primaju isplate iz proračuna te nacionalna revizijska tijela ili, ako ona nemaju potrebne ovlasti, nadležne nacionalne službe dostavljaju Revizorskemu sudu, na njegov zahtjev, sve dokumente ili podatke koji su mu potrebni za izvršavanje njegovog zadatka.

Pravo Revizorskog suda na pristup podacima Europske investicijske banke u vezi s njezinim djelatnostima upravljanja prihodima i rashodima Unije uređuje se dogovorom između Revizorskog suda, Banke i Komisije. Ako takav dogovor ne postoji, Revizorski sud i tada ima pravo na pristup podacima koji su potrebni za reviziju prihoda i rashoda Unije kojima upravlja Banka.

4. Revizorski sud izrađuje godišnje izvješće nakon zaključenja svake finansijske godine. Izvješće se prosljeđuje ostalim institucijama Unije i, zajedno s očitovanjima tih institucija na primjedbe Revizorskog suda, objavljuje u *Službenom listu Europske unije*.

Nadalje, Revizorski sud može u svakom trenutku iznijeti svoje primjedbe o posebnim pitanjima, osobito u obliku posebnih izvješća, te davati mišljenja na zahtjev ostalih institucija Unije.

Svoja godišnja izvješća, posebna izvješća i mišljenja, Revizorski sud usvaja većinom glasova svojih članova. Međutim, on može osnovati unutarnja vijeća za usvajanje određenih vrsta izvješća ili mišljenja prema uvjetima utvrđenima u njegovu poslovniku.

Revizorski sud pomaže Europskom parlamentu i Vijeću u izvršavanju njihovih ovlasti nadzora nad izvršenjem proračuna.

Revizorski sud utvrđuje svoj poslovnik. Poslovnik se daje na potvrdu Vijeću.

POGLAVLJE 2.

PRAVNI AKTI UNIJE, POSTUPCI DONOŠENJA I DRUGE ODREDBE

ODJELJAK 1.

PRAVNI AKTI UNIJE

Članak 288.

(bivši članak 249. UEZ-a)

Radi izvršavanja nadležnosti Unije, institucije donose uredbe, direktive, odluke, preporuke i mišljenja.

Uredba ima opću primjenu. Obvezujuća je u cijelosti i izravno se primjenjuje u svim državama članicama.

Direktiva je obvezujuća, u pogledu rezultata koji je potrebno postići, za svaku državu članicu kojoj je upućena, a odabir oblika i metoda postizanja tog rezultata prepušten je nacionalnim tijelima.

Odluka je u cijelosti obvezujuća. Odluka u kojoj je određeno kome je upućena, obvezujuća je samo za njih.

Preporuke i mišljenja nemaju obvezujuću snagu.

Članak 289.

1. U skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, Europski parlament i Vijeće zajedno donose uredbe, direktive ili odluke na prijedlog Komisije. Taj je postupak utvrđen u članku 294.
2. U posebnim slučajevima predviđenima Ugovorima, Europski parlament uz sudjelovanje Vijeća ili Vijeće uz sudjelovanje Europskog parlamenta u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom donosi uredbe, direktive ili odluke.
3. Pravni akti doneseni zakonodavnim postupkom su zakonodavni akti.
4. U posebnim slučajevima predviđenima Ugovorima, zakonodavni se akti mogu donositi na inicijativu skupine država članica ili Europskog parlamenta, na preporuku Europske središnje banke ili na zahtjev Suda ili Europske investicijske banke.

Članak 290.

1. Zakonodavnim aktom, može se Komisiji delegirati ovlast za donošenje nezakonodavnih akata opće primjene radi dopune ili izmjene određenih elemenata zakonodavnog akta koji nisu ključni.

Ciljevi, sadržaj, opseg i trajanje delegiranja ovlasti izričito su utvrđeni u zakonodavnim aktima. Ključni elementi nekog područja rezervirani su za zakonodavni akt i u skladu s time ne mogu biti predmet delegiranja ovlasti.

2. Zakonodavnim aktima izričito se utvrđuju uvjeti koji vrijede za delegiranje ovlasti; ti uvjeti mogu biti kako slijedi:
 - (a) Europski parlament ili Vijeće mogu odlučiti o opozivu delegiranja;
 - (b) delegirani akt može stupiti na snagu samo ako Europski parlament ili Vijeće na njega ne uloži nikakav prigovor u razdoblju određenom zakonodavnim aktom.

Za potrebe točaka (a) i (b) Europski parlament odlučuje većinom svojih članova, a Vijeće kvalificiranom većinom.

3. Pridjev „delegiran” u odgovarajućem rodu umeće se u naslov delegiranih akata.

Članak 291.

1. Države članice usvajaju sve mjere nacionalnog prava potrebne za provedbu pravno obvezujućih akata Unije.
2. Kada su potrebni jedinstveni uvjeti za provedbu pravno obvezujućih akata Unije, tim se aktima provedbene ovlasti dodjeljuju Komisiji ili Vijeću u posebnim valjano utemeljenim slučajevima i u slučajevima predviđenima u člancima 24. i 26. Ugovora o Europskoj uniji.
3. Za potrebe stavka 2. Europski parlament i Vijeće, uredbama, u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, unaprijed utvrđuju pravila i opća načela za mehanizme kojima države članice nadziru izvršenje provedbenih ovlasti dodijeljenih Komisiji.
4. Riječ „provedben“ u odgovarajućem rodu umeće se u naslov provedbenih akata.

Članak 292.

Vijeće usvaja preporuke. Vijeće odlučuje na prijedlog Komisije u svim slučajevima kada se Ugovorima predviđa da Vijeće usvaja akte na prijedlog Komisije. Vijeće odlučuje jednoglasno u područjima u kojima je potrebna jednoglasnost za usvajanje akta Unije. Komisija, i Europska središnja banka u posebnim slučajevima predviđenima u Ugovorima, usvaja preporuke.

ODJEJAK 2.

POSTUPCI ZA DONOŠENJE AKATA I DRUGE ODREDBE

Članak 293.

(bivši članak 250. UEZ-a)

1. Kada Vijeće na temelju Ugovorâ odlučuje na prijedlog Komisije, ono može taj prijedlog izmjeniti samo odlučujući jednoglasno, osim u slučajevima iz članka 294. stavaka 10. i 13., iz članaka 310., 312. i 314. te iz članka 315. drugog stavka.
2. Sve dok Vijeće ne donese odluku, Komisija može izmjeniti svoj prijedlog u bilo koje vrijeme tijekom postupka donošenja akta Unije.

Članak 294.

(bivši članak 251. UEZ-a)

1. Kada se u Ugovorima za donošenje akta upućuje na redovni zakonodavni postupak, primjenjuje se sljedeći postupak.
2. Komisija podnosi prijedlog Europskom parlamentu i Vijeću.

Prvo čitanje

3. Europski parlament usvaja svoje stajalište u prvom čitanju i dostavlja ga Vijeću.
4. Ako Vijeće odobri stajalište Europskog parlamenta, dotični akt usvaja se u tekstu koji odgovara stajalištu Europskog parlamenta.
5. Ako Vijeće ne odobri stajalište Europskog parlamenta, ono usvaja svoje stajalište u prvom čitanju i dostavlja ga Europskom parlamentu.
6. Vijeće u potpunosti obavješćuje Europski parlament o razlozima na temelju kojih je usvojilo svoje stajalište u prvom čitanju. Komisija u potpunosti obavješćuje Europski parlament o svom stajalištu.

Drugo čitanje

7. Ako u roku od tri mjeseca od takva priopćenja Europski parlament:
 - (a) odobri stajalište Vijeća u prvom čitanju ili ne doneše odluku, smatra se da je dotični akt usvojen u tekstu koji odgovara stajalištu Vijeća;
 - (b) većinom svojih članova odbije stajalište Vijeća u prvom čitanju, smatra se da predloženi akt nije usvojen;
 - (c) većinom svojih članova predloži izmjene stajališta Vijeća u prvom čitanju, tako izmijenjeni tekst upućuje se Vijeću i Komisiji, koji o tim izmjenama daju mišljenje.
8. Ako u roku od tri mjeseca od primanja izmjena Europskog parlamenta Vijeće, odlučujući kvalificiranom većinom:
 - (a) odobri sve te izmjene, smatra se da je dotični akt usvojen;
 - (b) ne odobri sve izmjene, predsjednik Vijeća, u dogovoru s predsjednikom Europskog parlamenta, u roku od šest tjedana saziva Odbor za mirenje.
9. Vijeće odlučuje jednoglasno o izmjenama o kojima je Komisija donijela negativno mišljenje.

Mirenje

10. Odbor za mirenje, koji je sastavljen od članova Vijeća ili njihovih predstavnika te od jednakog broja predstavnika Europskog parlamenta, ima zadatak kvalificiranom većinom članova Vijeća ili njihovih predstavnika i većinom predstavnika Europskog parlamenta postići dogovor o zajedničkom tekstu u roku od šest tjedana od svog sazivanja, na temelju stajališta Europskog parlamenta i Vijeća u drugom čitanju.

11. Komisija sudjeluje u radu Odbora za mirenje i poduzima sve potrebne inicijative radi usuglašavanja stajališta Europskog parlamenta i Vijeća.

12. Ako u roku od šest tjedana od svog sazivanja Odbor za mirenje ne odobri zajednički tekst, smatra se da predloženi akt nije usvojen.

Treće čitanje

13. Ako u tom roku Odbor za mirenje odobri zajednički tekst, Europski parlament i Vijeće imaju svaki na raspolaganju rok od šest tjedana od tog odobrenja za usvajanje predmetnog akta u skladu sa zajedničkim tekstrom, pri čemu Europski parlament odlučuje većinom danih glasova, a Vijeće kvalificiranim većinom. Ako to ne učine, smatra se da predloženi akt nije usvojen.

14. Rokovi od tri mjeseca, odnosno šest tjedana iz ovog članka produljuju se za najviše mjesec dana, odnosno dva tjedna na inicijativu Europskog parlamenta ili Vijeća.

Posebne odredbe

15. Kada se, u slučajevima predviđenima u Ugovorima, zakonodavni akt uputi u redovni zakonodavni postupak na inicijativu skupine država članica, na preporuku Europske središnje banke ili na zahtjev Suda, ne primjenjuju se stavak 2., druga rečenica stavka 6. i stavak 9.

U tim slučajevima Europski parlament i Vijeće Komisiji dostavljaju predloženi akt sa svojim stajalištima u prvom i drugom čitanju. Europski parlament ili Vijeće mogu zatražiti mišljenje Komisije tijekom čitavog postupka, koje Komisija može dati i na vlastitu inicijativu. Komisija, ako to smatra potrebnim, može sudjelovati i u Odboru za mirenje u skladu sa stavkom 11.

Članak 295.

Europski parlament, Vijeće i Komisija međusobno se savjetuju i zajedničkim sporazumom odlučuju o aranžmanima za svoju suradnju. U tom smislu i u skladu s Ugovorima, mogu sklopiti međuinstitutionalne sporazume koji mogu biti obvezujuće prirode.

Članak 296.

(bivši članak 253. UEZ-a)

Kada se Ugovorima ne definira vrsta akta koji se donosi, institucije ga biraju ovisno o slučaju, u skladu s važećim postupcima i u skladu s načelom proporcionalnosti.

U pravnim se aktima navode razlozi na kojima se akti temelje i u njima se upućuje na sve prijedloge, inicijative, preporuke, zahtjeve ili mišljenja koja su potrebna na temelju Ugovorâ.

Pri razmatranju nacrta zakonodavnih akata, Europski parlament i Vijeće ne donose nijedan akt koji nije predviđen odgovarajućim zakonodavnim postupkom u predmetnom području.

Članak 297.

(bivši članak 254. UEZ-a)

1. Zakonodavne akte donesene u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom potpisuju predsjednik Europskog parlamenta i predsjednik Vijeća.

Zakonodavne akte donesene u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom potpisuje predsjednik institucije koja ih je donijela.

Zakonodavni se akti objavljaju u *Službenom listu Europske unije*. Stupaju na snagu na dan koji je u njima određen ili, ako taj dan nije određen, dvadesetog dana od njihove objave.

2. Nezakonodavni akti usvojeni u obliku uredaba, direktiva ili odluka, kada u potonjima nije određeno kome su upućene, potpisuje predsjednik institucije koja ih je donijela.

Uredbe i direktive upućene svim državama članicama kao i odluke u kojima nije određeno kome su upućene objavljaju se u *Službenom listu Europske unije*. Stupaju na snagu na dan koji je u njima određen ili, ako taj dan nije određen, dvadesetog dana od njihove objave.

Ostale directive te odluke u kojima je određeno kome su upućene priopćuju se onima kojima su upućene, a proizvode učinke od tog priopćenja.

Članak 298

1. U obavljanju svojih zadaća, institucije, tijela, uredi i agencije Unije imaju potporu otvorene, učinkovite i neovisne europske administracije.

2. U skladu s Pravilnikom o osoblju i Uvjetima zaposlenja usvojenima na temelju članka 336., Europski parlament i Vijeće uredbama, u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom. utvrđuju odredbe u tu svrhu.

Članak 299.

(bivši članak 256. UEZ-a)

Akti Vijeća, Komisije ili Europske središnje banke kojima se nameće novčana obveza, osim ako se ona nameće državama, izvršive su.

Izvršenje je uređeno pravilima građanskog postupka koja su na snazi u državi na čijem se državnom području ono provodi. Nacionalno tijelo, koje vlada svake države članice odredi u tu svrhu i o tome obavijesti Komisiju i Sud Europske unije, prilaže odluci potvrdu o izvršivosti, pri čemu se ne zahtijeva nikakva druga formalnost osim provjere vjerodostojnosti odluke.

Kada se na traženje zainteresirane stranke ove formalnosti ispune, ta stranka može pristupiti izvršenju u skladu s nacionalnim pravom upućujući predmet neposredno nadležnom tijelu.

Izvršenje se može suspendirati samo odlukom Suda Europske unije. Međutim, ispitivanje pravilnosti u postupku izvršenja u nadležnosti je sudova dotične države.

POGLAVLJE 3.
SAVJETODAVNA TIJELA UNIJE

Članak 300.

1. Europskom parlamentu, Vijeću i Komisiji pomažu Gospodarski i socijalni odbor i Odbor regija koji obnašaju savjetodavne funkcije.
2. Gospodarski i socijalni odbor sastoji se od predstavnika organizacija poslodavaca, zaposlenika i drugih predstavnika civilnog društva, osobito onih u socioekonomskom, građanskem, profesionalnom i kulturnom području.
3. Odbor regija sastoji se od predstavnika regionalnih i lokalnih tijela, koji ili imaju izborni mandat regionalnog ili lokalnog tijela ili su politički odgovorni izabranoj skupštini.
4. Članovi Gospodarskog i socijalnog odbora i Odbora regija nisu vezani nikakvim obvezujućim napucima. U općem interesu Unije potpuno su neovisni u obavljanju svojih dužnosti.
5. Vijeće redovito preispituje pravila iz stavaka 2. i 3., kojima se uređuje priroda sastava odborâ, kako bi se uzele u obzir gospodarske, društvene i demografske promjene u Uniji. Vijeće, na prijedlog Komisije, u tu svrhu donosi odluke.

ODJELJAK 1.
GOSPODARSKI I SOCIJALNI ODBOR

Članak 301.

(bivši članak 258. UEZ-a)

Broj članova Gospodarskog i socijalnog odbora ne smije biti veći od 350.

Vijeće, odlučujući jednoglasno, na prijedlog Komisije, donosi odluku kojom se određuje sastav Odbora.

Naknade članova Odbora određuje Vijeće.

Članak 302.

(bivši članak 259. UEZ-a)

1. Članovi Odbora imenuju se na razdoblje od pet godina. Vijeće usvaja popis članova sastavljen u skladu s prijedlozima svih država članica. Mandat članova Odbora može se obnoviti.

2. Vijeće odlučuje nakon savjetovanja s Komisijom. Ono može zatražiti mišljenje europskih organizacija koje predstavljaju različite gospodarske i socijalne sektore i civilno društvo na koje utječu aktivnosti Unije.

Članak 303.

(bivši članak 260. UEZ-a)

Odbor iz redova svojih članova bira predsjednika i predsjedništvo na razdoblje od dvije i pol godine.

Odbor donosi svoj poslovnik.

Odbor saziva predsjednik na zahtjev Europskog parlamenta, Vijeća ili Komisije. Odbor se može sastajati i na vlastitu inicijativu.

Članak 304.

(bivši članak 262. UEZ-a)

Europski parlament, Vijeće ili Komisija savjetuju se s Odborom kada je to predviđeno Ugovorima. Te institucije mogu se savjetovati s Odborom u svim slučajevima kada to smatraju primjerenim. Odbor može davati mišljenja na vlastitu inicijativu u slučajevima u kojima takav postupak smatra primjerenim.

Ako to smatraju nužnim, Europski parlament, Vijeće ili Komisija određuju Odboru rok za davanje mišljenja, koji ne može biti kraći od mjesec dana od dana kada predsjednik primi obavijest o tome. Izostanak mišljenja nakon isteka tog roka ne sprečava daljnje djelovanje.

Mišljenje Odbora dostavlja se Europskom parlamentu, Vijeću i Komisiji zajedno sa zapisnikom njihovog raspravljanja.

ODJELJAK 2.

ODBOR REGIJA

Članak 305.

(bivši članak 263. drugi, treći i četvrti stavak UEZ-a)

Broj članova Odbora regija ne smije biti veći od 350.

Vijeće, odlučujući jednoglasno, na prijedlog Komisije, donosi odluku kojom se određuje sastav Odbora.

Članovi Odbora i jednak broj njihovih zamjenika imenuju se na razdoblje od pet godina. Njihov mandat može se obnoviti. Vijeće usvaja popis članova i njihovih zamjenika sastavljen u skladu s prijedlozima svake države članice. Kada istekne mandat iz članka 300. stavka 3., na temelju kojeg su bili predloženi, mandat članova Odbora automatski prestaje, a za ostatak navedenog mandata zamjenjuju se u skladu s istim postupkom. Nijedan član Odbora ne smije istodobno biti i član Europskog parlamenta.

Članak 306.

(bivši članak 264. UEZ-a)

Odbor regija iz redova svojih članova bira predsjednika i predsjedništvo na razdoblje od dvije i pol godine.

Odbor donosi svoj poslovnik.

Odbor saziva predsjednik na zahtjev Europskog parlamenta, Vijeća ili Komisije. Odbor se može sastajati i na vlastitu inicijativu.

Članak 307.

(bivši članak 265. UEZ-a)

Europski parlament, Vijeće ili Komisija moraju se savjetovati s Odborom regija kada je to predviđeno Ugovorima i u svim drugim slučajevima u kojima jedna od tih dviju institucija to smatra primjerenim, a posebice u slučajevima koji se odnose na prekograničnu suradnju.

Ako to smatraju nužnim, Europski parlament, Vijeće ili Komisija određuju Odboru rok za davanje mišljenja koji ne može biti kraći od mjesec dana od dana kada predsjednik primi obavijest o tome. Izostanak mišljenja nakon isteka tog roka ne sprečava daljnje djelovanje.

Kada se u skladu s člankom 304. savjetuje s Gospodarskim i socijalnim odborom, Europski parlament, Vijeće ili Komisija obavješćuju Odbor regija o zahtjevu za davanje mišljenja. Ako smatra da se predmetno pitanje tiče posebnih regionalnih interesa, Odbor regija može o njemu dati mišljenje.

Odbor može davati mišljenja na vlastitu inicijativu u slučajevima u kojima takav postupak smatra primjerenim.

Mišljenje Odbora dostavlja se Europskom parlamentu, Vijeću i Komisiji zajedno sa zapisnikom njegova raspravljanja.

POGLAVLJE 4.
EUROPSKA INVESTICIJSKA BANKA

Članak 308.

(bivši članak 266. UEZ-a)

Europska investicijska banka ima pravnu osobnost.

Članovi Europske investicijske banke su države članice.

Statut Europske investicijske banke utvrđen je u Protokolu koji je priložen Ugovorima. Vijeće može, odlučujući jednoglasno, u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom, na zahtjev Europske investicijske banke i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom i Komisijom ili na prijedlog Komisije i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom i Europskom investicijskom bankom, izmijeniti Statut Banke.

Članak 309.

(bivši članak 267. UEZ-a)

Zadaća Europske investicijske banke jest da u interesu Unije doprinosi uravnoteženom i trajnom razvoju unutarnjeg tržišta, pri čemu ima pristup tržištu kapitala i koristi se vlastitim sredstvima. U tu svrhu Banka, djelujući na neprofitnoj osnovi, odobrava zajmove i izdaje jamstva koja u svim sektorima gospodarstva olakšavaju financiranje sljedećih projekata:

- (a) projekata za razvoj slabije razvijenih regija;
- (b) projekata za modernizaciju ili preustroj poduzeća ili za razvoj novih djelatnosti koje su postale potrebne uspostavom ili funkcioniranjem unutarnjeg tržišta, ako su ti projekti takvog opsega ili naravi da ih nije moguće u cijelosti financirati iz različitih sredstava kojima raspolažu pojedine države članice;
- (c) projekata od zajedničkog interesa za više država članica koji su tolikog opsega ili naravi da se ne mogu u cijelosti financirati iz različitih sredstava kojima raspolažu pojedine države članice.

U obavljanju svojih zadaća Banka, zajedno s potporom koju pružaju strukturni fondovi te s ostalim finansijskim instrumentima Unije, olakšava financiranje programa ulaganja.

GLAVA II.

FINANCIJSKE ODREDBE

Članak 310.

(bivši članak 268. UEZ-a)

1. Sve stavke prihoda i rashoda Unije obuhvaćene su procjenama koje se izrađuju za svaku finansijsku godinu i prikazuju se u proračunu.

Europski parlament i Vijeće utvrđuju godišnji proračun Unije u skladu s člankom 314.

Prihodi i rashodi prikazani u proračunu moraju biti uravnoteženi.

2. Rashodi prikazani u proračunu odobravaju se za jednogodišnje proračunsko razdoblje u skladu s uredbom iz članka 322.
3. Za provedbu rashoda prikazanih u proračunu potrebno je prethodno donošenje pravno obvezujućeg akta Unije kojim se predviđa pravna osnova za njegovo djelovanje i za provođenje predmetnog rashoda u skladu s uredbom iz članka 322., osim za slučajeve predviđene zakonom.
4. Radi održavanja proračunske discipline, Unija ne donosi nijedan akt koji bi mogao imati znatne posljedice za proračun, a da pritom ne osigura mogućnost financiranja rashoda koji proizlaze iz tog akta u granicama vlastitih sredstava Unije i u skladu s višegodišnjim finansijskim okvirom iz članka 312.
5. Proračun se izvršava u skladu s načelom dobrog finansijskog upravljanja. Države članice surađuju s Unijom kako bi osigurale da se odobrena proračunska sredstva koriste u skladu s tim načelom.
6. Unija i države članice, u skladu s člankom 325., suzbijaju prijevaru i svaki drugi oblik nezakonitih aktivnosti koje utječu na finansijske interese Unije.

POGLAVLJE 1.

VLASTITA SREDSTVA UNIJE

Članak 311.

(bivši članak 269. UEZ-a)

Unija sebi osigurava sredstva potrebna za postizanje svojih ciljeva i provođenje svojih politika.

Ne dovodeći u pitanje ostale prihode, proračun se u cijelosti financira iz vlastitih izvora.

Vijeće, odlučujući u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom, jednoglasno i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom usvaja odluku kojom se utvrđuju odredbe o sustavu vlastitih sredstava Unije. U tom kontekstu može uspostaviti nove kategorije vlastitih sredstava ili ukinuti postojeće kategorije. Ta odluka stupa na snagu tek nakon što je države članice odobre u skladu sa svojim ustavnim odredbama.

Vijeće uredbama, u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom, utvrđuje provedbene mjere za sustav vlastitih sredstava Unije u onoj mjeri u kojoj se to predviđa odlukom donesenom na temelju trećeg stavka. Vijeće odlučuje uz prethodnu suglasnost Europskog parlamenta.

POGLAVLJE 2.
VIŠEGODIŠNJI FINANCIJSKI OKVIR

Članak 312.

1. Višegodišnjim finansijskim okvirom osigurava se da se izdaci Unije razvijaju na uredan način i u granicama njezinih vlastitih sredstava.

Utvrđuje se za razdoblje od najmanje pet godina.

Godišnji proračun Unije mora biti u skladu s višegodišnjim finansijskim okvirom.

2. Vijeće, odlučujući u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom, donosi uredbu kojom se utvrđuje višegodišnji finansijski okvir. Vijeće odlučuje jednoglasno uz prethodnu suglasnost Europskog parlamenta, koja se daje većinom glasova njegovih članova.

Europsko vijeće može jednoglasno usvojiti odluku kojom se Vijeće ovlašćuje za odlučivanje kvalificiranim većinom prilikom donošenja uredbe iz prvog podstavka.

3. Finansijskim okvirom utvrđuju se godišnje gornje granice odobrenih proračunskih sredstava za preuzimanje obveza po kategorijama izdataka i godišnje gornje granice odobrenih proračunskih sredstava za plaćanja. Kategorije izdataka, čiji je broj ograničen, odgovaraju glavnim područjima aktivnosti Unije.

Finansijskim okvirom utvrđuju se sve druge odredbe koje su potrebne da bi se godišnji proračunski postupak neometano odvijao.

4. Ako se do kraja prethodnog finansijskog okvira ne doneše uredba Vijeća kojom se utvrđuje novi finansijski okvir, gornje granice i druge odredbe koje se odnose na prethodnu godinu tog okvira nastavljaju se primjenjivati sve dok se taj akt ne doneše.

5. Tijekom čitavog postupka do donošenja finansijskoga okvira Europski parlament, Vijeće i Komisija poduzimaju sve mjere potrebne kako bi se olakšalo njegovo donošenje.

POGLAVLJE 3.
GODIŠNJI PRORAČUN UNIJE

Članak 313.

(bivši članak 272. stavak 1. UEZ-a)

Finansijska godina traje od 1. siječnja do 31. prosinca.

Članak 314.

(bivši članak 272. stavci od 2. do 10. UEZ-a)

Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom, utvrđuju godišnji proračun Unije u skladu sa sljedećim odredbama.

1. Svaka institucija, uz iznimku Europske središnje banke, do 1. srpnja izrađuje procjene svojih izdataka za sljedeću finansijsku godinu. Komisija te procjene objedinjuje u nacrtu proračuna koji može sadržavati različite procjene.

Nacrt proračuna sadržava procjenu prihoda i procjenu rashoda.

2. Komisija Europskom parlamentu i Vijeću dostavlja prijedlog koji sadržava nacrt proračuna najkasnije do 1. rujna godine koja prethodi godini izvršenja tog proračuna.

Komisija tijekom postupka može do sazivanja Odbora za mirenje iz stavka 5. izmijeniti nacrt proračuna.

3. Vijeće usvaja svoje stajalište o nacrtu proračuna i prosljeđuje ga Europskom parlamentu najkasnije do 1. listopada godine koja prethodi godini izvršenja tog proračuna. Vijeće obavješćuje Europski parlament u potpunosti o razlozima na temelju kojih je usvojilo svoje stajalište.

4. Ako u roku od četrdeset dva dana od takvog priopćenja Europski parlament:

(a) odobri stajalište Vijeća, proračun se usvaja;

(b) ne doneše nikakvu odluku, smatra se da je proračun usvojen;

(c) usvoji izmjene većinom svojih članova, izmijenjeni nacrt prosljeđuje se Vijeću i Komisiji. Predsjednik Europskog parlamenta, u dogовору с предsjednikom Vijeća, odmah saziva Odbor za

mirenje. Međutim, ako Vijeće u roku od deset dana od prosljedivanja nacrta obavijesti Europski parlament da je odobrilo sve njegove izmjene, Odbor za mirenje neće se sastajati.

5. Odbor za mirenje, koji je sastavljen od članova Vijeća ili njihovih predstavnika te od jednakog broja predstavnika Europskog parlamenta, ima zadatak kvalificiranom većinom članova Vijeća ili njihovih predstavnika i većinom predstavnika Europskog parlamenta postići dogovor o zajedničkom tekstu u roku od dvadeset jednog dana od svog sazivanja, na temelju stajališta Europskog parlamenta i Vijeća.

Komisija sudjeluje u radu Odbora za mirenje i poduzima sve potrebne inicijative radi usuglašavanja stajališta Europskog parlamenta i Vijeća.

6. Ako se u roku od dvadeset jednog dana iz stavka 5. Odbor za mirenje dogovori o zajedničkom tekstu, Europski parlament i Vijeće imaju svaki po četrnaest dana od dana postizanja tog dogovora za odobrenje zajedničkog teksta.

7. Ako u roku od četrnaest dana iz stavka 6.:

- (a) i Europski parlament i Vijeće odobre zajednički tekst ili ne donesu nikakvu odluku ili ako jedna od tih institucija odobri zajednički tekst, a druga ne doneše nikakvu odluku, smatra se da je proračun konačno usvojen u skladu sa zajedničkim tekstrom; ili
- (b) i Europski parlament, odlučujući većinom svojih članova, i Vijeće odbiju zajednički tekst, ili ako jedna od tih institucija odbije zajednički tekst, a druga ne doneše nikakvu odluku, Komisija dostavlja novi nacrt proračuna; ili
- (c) Europski parlament, odlučujući većinom svojih članova, odbije zajednički tekst, a Vijeće ga odobri, Komisija dostavlja novi nacrt proračuna; ili
- (d) Europski parlament odobri zajednički tekst, a Vijeće ga odbije, Europski parlament može u roku od četrnaest dana od dana kada ga je Vijeće odbilo i odlučujući većinom svojih članova i s tri petine danih glasova odlučiti potvrditi sve ili neke izmjene iz stavka 4. točke (c). Ako izmjena Europskog parlamenta nije potvrđena, zadržava se stajalište dogovorenog u okviru Odbora za mirenje o naslovu proračuna koji je predmet izmjene. Na temelju toga smatra se da je proračun konačno usvojen.

8. Ako se Odbor za mirenje u roku od dvadeset jednog dana iz stavka 5. ne dogovori o zajedničkom tekstu, Komisija dostavlja novi nacrt proračuna.

9. Po okončanju postupka predviđenog ovim člankom, predsjednik Europskog parlamenta proglašava proračun konačno usvojenim.

10. Svaka institucija izvršava ovlasti koje su joj dodijeljene na temelju ovog članka u skladu s Ugovorima i aktima donesenih na temelju njih, a osobito onih koji se odnose na vlastita sredstva Unije i na uravnoteženost prihoda i rashoda.

Članak 315.

(bivši članak 273. UEZ-a)

Ako na početku finansijske godine proračun još nije konačno usvojen, iznos ne veći od jedne dvanaestine odobrenih proračunskih sredstava za prethodnu finansijsku godinu može se utrošiti svaki mjesec za bilo koje poglavlje u proračunu u skladu s odredbama uredaba donesenih na temelju članka 322.; međutim, taj iznos ne smije prelaziti jednu dvanaestinu odobrenih sredstava predviđenih u istom poglavlju u nacrtu proračuna.

Vijeće na prijedlog Komisije može, pod uvjetom da se poštuju ostali uvjeti utvrđeni u prvom podstavku, odobriti izdatke koji prelaze jednu dvanaestinu u skladu s uredbama donesenima na temelju članka 322. Vijeće odluku odmah proslijeđuje Europskom parlamentu.

Odluka iz drugog stavka utvrđuje potrebne mjere vezane za sredstva potrebna kako bi se osigurala primjena ovog članka, u skladu s aktima iz članka 311.

Ona stupa na snagu tridesetog dana od njezina donošenja ako Europski parlament, odlučujući većinom svojih članova, u tom roku ne odluči te izdatke smanjiti.

Članak 316.

(bivši članak 271. UEZ-a)

Sukladno uvjetima koji se utvrđuju na temelju članka 322., sva odobrena proračunska sredstva, osim onih koja se odnose na izdatke za osoblje, koja nisu utrošena do kraja finansijske godine, mogu se prenijeti samo u sljedeću finansijsku godinu.

Odobrena proračunska sredstva raspoređuju se po različitim poglavljima u kojima se stavke izdataka grupiraju prema vrsti ili namjeni te se dalje dijele sukladno uredbama donesenima na temelju članka 322.

Izdaci Europskog parlamenta, Europskog vijeća i Vijeća, Komisije i Suda Europske unije iskazuju se u odvojenim dijelovima proračuna, ne dovodeći u pitanje posebna rješenja za određene zajedničke stavke izdataka.

POGLAVLJE 4.
IZVRŠENJE PRORAČUNA I RAZRJEŠNICA

Članak 317.

(bivši članak 274. UEZ-a)

Komisija izvršava proračun u suradnji s državama članicama u skladu s odredbama uredaba donesenih na temelju članka 322., na vlastitu odgovornost i u granicama odobrenih proračunskih sredstava, vodeći pritom računa o načelima dobrog finansijskog upravljanja. Države članice surađuju s Komisijom kako bi osigurale da se odobrena proračunska sredstva koriste u skladu s načelima dobrog finansijskog upravljanja.

Uredbama se utvrđuju obveze država članica u pogledu nadzora i revizije u izvršenju proračuna i nastalih odgovornosti. Uredbama se utvrđuju i odgovornosti i detaljna pravila za svaku instituciju u vezi s njezinom ulogom u izvršenju vlastitih izdataka.

U okviru proračuna Komisija može, pridržavajući se ograničenja i uvjeta utvrđenih u uredbama donesenima na temelju članka 322., prenijeti odobrena proračunska sredstva iz jednog poglavlja u drugo ili iz jedne potpodjele u drugu.

Članak 318.

(bivši članak 275. UEZ-a)

Komisija svake godine podnosi Europskom parlamentu i Vijeću račune za prethodnu finansijsku godinu koja se odnose na izvršenje proračuna. Komisija im također upućuje finansijski izvještaj o imovini i obvezama Unije.

Komisija dostavlja Europskom parlamentu i Vijeću i izvješće o ocjeni financija Unije na temelju postignutih rezultata, osobito s obzirom na konstatacije koje su Europski parlament i Vijeće dali na temelju članka 319.

Članak 319.

(bivši članak 276. UEZ-a)

1. Europski parlament, odlučujući na preporuku koju donosi Vijeće daje razrješnicu Komisiji u odnosu na izvršenje proračuna. U tu svrhu Vijeće i Europski parlament naizmjence ispituju račune, finansijsko izvješće i izvješće o ocjeni iz članka 318., godišnje izvješće Revizorskog suda, zajedno s odgovorima na primjedbe Revizorskog suda od strane institucija koje su bile obuhvaćene revizijom, izjavu o jamstvu iz članka 287. stavka 1. drugog podstavka te sva odgovarajuća posebna izvješća Revizorskog suda.

2. Prije davanja razrješnice Komisiji ili u bilo koju drugu svrhu u vezi s izvršavanjem ovlasti nadzora nad izvršenjem proračuna, Europski parlament može od Komisije zatražiti dokaze o izvršenju rashoda ili radu sustava financijskog nadzora. Komisija Europskom parlamentu na njegov zahtjev dostavlja sve potrebne podatke.

3. Komisija poduzima sve odgovarajuće mjere kako bi postupila prema primjedbama sadržanim u odlukama o davanju razrješnice i prema drugim primjedbama Europskog parlamenta u vezi s izvršenjem rashoda te prema primjedbama sadržanim u preporukama vezanim uz davanje razrješnice koje je donijelo Vijeće.

Na zahtjev Europskog parlamenta ili Vijeća, Komisija izvješćuje o mjerama poduzetim u svjetlu tih primjedaba i napomena, a osobito o naputcima koje je dala službama odgovornima za izvršenje proračuna. Ta se izvješća prosljeđuju i Revizorskom sudu.

POGLAVLJE 5.

ZAJEDNIČKE ODREDBE

Članak 320.

(bivši članak 277. UEZ-a)

Višegodišnji finansijski okvir i godišnji proračun izrađuju se u eurima.

Članak 321.

(bivši članak 278. UEZ-a)

Komisija može, pod uvjetom da o tome obavijesti nadležna tijela zainteresiranih država članica, svoja sredstva koja su u valuti jedne od država članica promijeniti u valutu druge države članice, u mjeri u kojoj je to potrebno kako bi se ta sredstva mogla iskoristiti u svrhe koje ulaze u područje primjene Ugovorâ. Komisija u najvećoj mogućoj mjeri izbjegava ovakve konverzije ako raspolaže gotovinom ili likvidnim sredstvima u valutama koje su joj potrebne.

Komisija sa svakom državom članicom komunicira putem tijela koje odredi dotična država. Za obavljanje finansijskih poslova Komisija se koristi uslugama emisijske banke dotične države članice ili druge finansijske institucije koju odobri ta država.

Članak 322.

(bivši članak 279. UEZ-a)

1. Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Revizorskim sudom, uredbama donose:

(a) finansijska pravila kojima se pobliže određuje postupak koji treba usvojiti za utvrđivanje i izvršenje proračuna te za prikazivanje i reviziju računa

(b) pravila kojima se predviđa provjera odgovornosti finansijskih izvršitelja, osobito dužnosnika za ovjeravanje i računovodstvenih službenika.

2. Vijeće, odlučujući, na prijedlog Komisije te nakon savjetovanja s Europskim parlamentom i Revizorskim sudom, određuje metode i postupak prema kojima se prihodi proračuna predviđeni aranžmanima o vlastitim sredstvima Unije stavlju na raspolaganje Komisiji te mјere koje se prema potrebi primjenjuju za zadovoljavanje potreba za gotovinom.

Članak 323.

Europski parlament, Vijeće i Komisija osiguravaju da Unija na raspolaganju ima finansijska sredstva koja joj omogućuju ispunjavanje njezinih pravnih obveza u odnosu na treće.

Članak 324.

Na inicijativu Komisije redovito se sazivaju sastanci predsjednika Europskog parlamenta, predsjednika Vijeća i predsjednika Komisije u okviru proračunskih postupaka iz ove glave. Predsjednici poduzimaju sve potrebne korake za promicanje savjetovanja među institucijama kojima predsjedaju i usuglašavanja njihovih stajališta kako bi olakšali provedbu ove glave.

POGLAVLJE 6.

BORBA PROTIV PRIJEVARA

Članak 325.

(bivši članak 280. UEZ-a)

1. Unija i države članice suzbijaju prijevare i sva druga nezakonita djelovanja koja su usmjereni protiv finansijskih interesa Unije pomoću mјera iz ovog članka koje djeluju kao sredstvo za odvraćanje i koje pružaju djelotvornu zaštitu u državama članicama, i u svim institucijama, tijelima, uredima i agencijama Unije.

2. Radi suzbijanja prijevara usmjerenih protiv finansijskih interesa Unije, države članice poduzimaju iste mјere koje poduzimaju radi suzbijanja prijevara koje su usmjerene protiv njihovih vlastitih finansijskih interesa.

3. Ne dovodeći u pitanje ostale odredbe Ugovorâ, države članice koordiniraju svoje djelovanje usmjерeno na zaštitu finansijskih interesa Unije od prijevara. Radi toga uz pomoć Komisije organiziraju blisku i redovitu suradnju među nadležnim tijelima.

4. Radi postizanja učinkovite i jednake zaštite u državama članicama, i u svim institucijama, tijelima, uredima i agencijama Unije, Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Revizorskim sudom, donosi potrebne mjere za suzbijanje i borbu protiv prijevara usmjerenih protiv financijskih interesa Unije.

5. Komisija u suradnji s državama članicama svake godine Europskom parlamentu i Vijeću podnosi izvješće o mjerama poduzetima za provedbu ovog članka.

GLAVA III. POJAČANA SURADNJA

Članak 326.

(bivši članci od 27.a do 27.e, članci od 40. do 40.b i članci od 43. do 45. UEU-a te bivši članci od 11. do 11.a UEZ-a)
Prilikom svake pojačane suradnje poštaju se Ugovori i pravo Unije.

Takovom suradnjom ne smije se štetiti unutarnjem tržištu ili ekonomskoj, socijalnoj i teritorijalnoj koheziji. Ona ne predstavlja prepreku ili diskriminaciju u trgovini među državama članicama i ne narušava tržišno natjecanje među njima.

Članak 327.

(bivši članci od 27.a do 27.e, članci od 40. do 40.b i članci od 43. do 45. UEU-a te bivši članci od 11. do 11.a UEZ-a)
Prilikom svake pojačane suradnje poštaju nadležnosti, prava i obveze onih država članica koje u njoj ne sudjeluju. Te države ne smiju sprečavati provedbu pojačane suradnje država članica koje sudjeluju u njoj.

Članak 328.

(bivši članci od 27.a do 27.e, članci od 40. do 40.b i članci od 43. do 45. UEU-a te bivši članci od 11. do 11.a UEZ-a)

1. Pojačana suradnja je nakon njezine uspostave otvorena za sve države članice, podložno ispunjavanju svih uvjeta sudjelovanja utvrđenih odlukom o odobrenju. Također im je otvorena i u svakom drugom trenutku, pri čemu trebaju uz navedene uvjete prihvati i akte koji su u tom okviru već usvojeni.

Komisija i države članice koje sudjeluju u pojačanoj suradnji osiguravaju poticanje što je moguće više država članica na sudjelovanje.

2. Komisija i, ako je to primjerno, Visoki predstavnik Unije za vanjske poslove i sigurnosnu politiku redovito izvješćuju Europski parlament i Vijeće o razvoju događaja u pogledu pojačane suradnje.

Članak 329.

(bivši članci od 27.a do 27.e, članci od 40. do 40.b i članci od 43. do 45. UEU-a te bivši članci od 11. do 11.a UEZ-a)

1. Države članice koje među sobom žele uspostaviti pojačanu suradnju u jednom od područja obuhvaćenih Ugovorima, uz iznimku područja isključive nadležnosti i zajedničke vanjske i sigurnosne politike, upućuju Komisiji zahtjev u kojem navode područje primjene i ciljeve predložene pojačane suradnje. Komisija može u tom smislu Vijeću uputiti prijedlog. U slučaju da Komisija ne uputi prijedlog, dužna je obavijestiti dotične države članice o razlozima neupućivanja.

Odobrenje za pojačanu suradnju iz prvog podstavka daje Vijeće na prijedlog Komisije i uz prethodnu suglasnost Europskog parlamenta.

2. Zahtjev država članica koje među sobom žele uspostaviti pojačanu suradnju u okviru zajedničke vanjske i sigurnosne politike upućuje se Vijeću. Zahtjev se prosljeđuje Visokom predstavniku Unije za vanjske poslove i sigurnosnu politiku, koji daje mišljenje o tome je li predložena pojačana suradnja u skladu sa zajedničkom vanjskom i sigurnosnom politikom Unije, te Komisiji, koja posebno daje mišljenje o tome je li predložena pojačana suradnja u skladu s ostalim politikama Unije. Zahtjev se na znanje prosljeđuje i Europskom parlamentu.

Odobrenje za pojačanu suradnju daje se odlukom Vijeća koje odlučuje jednoglasno.

Članak 330.

(bivši članci od 27.a do 27.e, članci od 40. do 40.b i članci od 43. do 45. UEU-a te bivši članci od 11. do 11.a UEZ-a)

U vijećanju mogu sudjelovati svi članovi Vijeća, ali u glasovanju sudjeluju samo članovi Vijeća koji predstavljaju države članice koje sudjeluju u pojačanoj suradnji.

Jednoglasnost čine samo glasovi predstavnika država članica koje sudjeluju u pojačanoj suradnji.

Kvalificirana se većina određuje u skladu s člankom 238. stavkom 3.

Članak 331.

(bivši članci od 27.a do 27.e, članci od 40. do 40.b i članci od 43. do 45. UEU-a te bivši članci od 11. do 11.a UEZ-a)

1. Svaka država članica koja želi sudjelovati u pojačanoj suradnji koja je u tijeku u jednom od područja iz članka 329. stavka 1. priopćuje svoju namjeru Vijeću i Komisiji.

Komisija u roku od četiri mjeseca od dana primitka priopćenja potvrđuje sudjelovanje dotične države članice. Ona po potrebi navodi da su ispunjeni uvjeti za sudjelovanje i usvaja sve prijelazne mjere potrebne za primjenu akata koji su već doneseni u okviru pojačane suradnje.

Međutim, ako smatra da uvjeti sudjelovanja nisu ispunjeni, Komisija navodi aranžmane koje je potrebno usvojiti kako bi se ti uvjeti ispunili te utvrđuje rok za ponovno ispitivanje zahtjeva. Nakon isteka tog roka ponovno ispituje zahtjev, u skladu s postupkom određenim u drugom podstavku. Ako Komisija smatra da uvjeti za sudjelovanje još uvijek nisu ispunjeni, dotična se država članica može obratiti Vijeću, koje odlučuje o zahtjevu. Vijeće odlučuje u skladu s člankom 330. Vijeće na prijedlog Komisije može usvojiti i prijelazne mjere iz drugog podstavka.

2. Svaka država članica koja želi sudjelovati u pojačanoj suradnji koja je u tijeku u okviru zajedničke vanjske i sigurnosne politike, priopćuje svoju namjeru Vijeću, Visokom predstavniku Unije za vanjske poslove i sigurnosnu politiku i Komisiji.

Vijeće potvrđuje sudjelovanje dotične države članice, nakon savjetovanja s Visokim predstavnikom Unije za vanjske poslove i sigurnosnu politiku i nakon što, po potrebi, navede da su ispunjeni uvjeti za sudjelovanje. Vijeće na prijedlog Visokog predstavnika može usvojiti i sve prijelazne mjere potrebne za primjenu akata koji su već doneseni u okviru pojačane suradnje. Međutim, ako smatra da uvjeti sudjelovanja nisu ispunjeni, Vijeće navodi aranžmane koje je potrebno usvojiti kako bi se ti uvjeti ispunili te utvrđuje rok za ponovno ispitivanje zahtjeva za sudjelovanjem.

Za potrebe ovog stavka Vijeće odlučuje jednoglasno i u skladu s člankom 330.

Članak 332.

(bivši članci od 27.a do 27.e, članci od 40. do 40.b i članci od 43. do 45. UEU-a te bivši članci od 11. do 11.a UEZ-a)
Izdaci koji nastanu provedbom pojačane suradnje, a ne ulaze u administrativne troškove institucija, terete države članice koje sudjeluju u suradnji, osim ako svi članovi Vijeća, odlučujući jednoglasno nakon savjetovanja s Europskim parlamentom, odluče drugčije.

Članak 333.

(bivši članci od 27.a do 27.e, članci od 40. do 40.b i članci od 43. do 45. UEU-a te bivši članci od 11. do 11.a UEZ-a)

1. Kada se odredbom Ugovorâ, koja se može primijeniti u kontekstu pojačane suradnje, propisuje da Vijeće odlučuje jednoglasno, Vijeće, odlučujući jednoglasno u skladu s aranžmanima utvrđenima u članku 330., može donijeti odluku kojom se propisuje da će odlučivati kvalificiranim većinom.
2. Kada se odredbom Ugovorâ, koja se može primijeniti u kontekstu pojačane suradnje, propisuje da Vijeće donosi akte na temelju posebnog zakonodavnog postupka, Vijeće, odlučujući jednoglasno, u skladu s aranžmanima utvrđenima u članku 330., može donijeti odluku kojom se propisuje da će odlučivati na temelju redovnog zakonodavnog postupka. Vijeće odlučuje nakon savjetovanja s Europskim parlamentom.

3. Stavci 1. i 2. ne primjenjuju se na odluke koje se odnose na vojna ili obrambena pitanja.

Članak 334.

(bivši članci od 27.a do 27.e, članci od 40. do 40.b i članci od 43. do 45. UEU-a te bivši članci od 11. do 11.a UEZ-a)

Vijeće i Komisija osiguravaju koherentnost aktivnosti koje se poduzimaju u kontekstu pojačane suradnje i koherentnost takvih aktivnosti s politikama Unije te u tu svrhu surađuju.

DIO SEDMI OPĆE I ZAVRŠNE ODREDBE

Članak 335.

(bivši članak 282. UEZ-a)

Unija u svakoj državi članici uživa najširu pravnu sposobnost koja se priznaje pravnim osobama na temelju njihova nacionalnog prava; ona osobito može stjecati pokretnine i nekretnine ili njima raspolagati te biti stranka u sudskom postupku. U tu svrhu Uniju zastupa Komisija. Međutim, u pitanjima povezanim s djelovanjem pojedinih institucija, Uniju zastupa svaka institucija na temelju svoje administrativne autonomije.

Članak 336.

(bivši članak 283. UEZ-a)

Europski parlament i Vijeće, uredbama, u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s ostalim zainteresiranim institucijama, utvrđuju Pravilnik o osoblju za dužnosnike Europske unije i Uvjete zaposlenja ostalih službenika Unije.

Članak 337.

(bivši članak 284. UEZ-a)

U okviru ograničenja i prema uvjetima koje utvrđi Vijeće, odlučujući običnom većinom, u skladu s odredbama Ugovorâ Komisija može prikupljati sve podatke i provoditi sve provjere koje su potrebne za obavljanje zadaća koje su joj povjerene.

Članak 338.

(bivši članak 285. UEZ-a)

1. Ne dovodeći u pitanje članak 5. Protokola o Statutu Europskog sustava središnjih banaka i Europske središnje banke, Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, usvajaju mjere za izradu statistika kada je to potrebno za obavljanje djelatnosti Unije.

2. Pri izradi statistika Unije poštju se nepristranost, pouzdanost, objektivnost, znanstvena nezavisnost, učinkovitost u odnosu na troškove i statistička povjerljivost; izrada ne smije pretjerano opteretiti gospodarske subjekte.

Članak 339.

(bivši članak 287. UEZ-a)

Članovi institucija Unije, članovi odborâ te dužnosnici i ostali službenici Unije ne smiju, čak ni nakon prestanka njihove dužnosti, otkrivati one podatke koji su obuhvaćeni obvezom čuvanja poslovne tajne, a osobito podatke o poduzećima, njihovim poslovnim odnosima ili troškovima.

Članak 340.

(bivši članak 288. UEZ-a)

Ugovorna odgovornost Unije uređuje se pravom koje je mjerodavno za predmetni ugovor.

U pogledu izvanugovorne odgovornosti Unija je, u skladu s općim načelima koja su zajednička pravima država članica, dužna naknaditi svaku štetu koju njezine institucije ili službenici prouzroče pri obavljanju svojih dužnosti.

Neovisno o stavku drugom, Europska središnja banka je, u skladu s općim načelima koja su zajednička pravima država članica, dužna naknaditi svaku štetu koju ona ili njezini službenici prouzroče pri obavljanju svojih dužnosti.

Osobna odgovornost službenikâ prema Uniji uređuje se odredbama utvrđenima u Pravilniku o osoblju ili u Uvjetima zaposlenja koji se na njih primjenjuju.

Članak 341.

(bivši članak 289. UEZ-a)

Sjedište institucija Unije zajedničkom suglasnošću utvrđuju vlade država članica.

Članak 342.

(bivši članak 290. UEZ-a)

Ne dovodeći u pitanje odredbe sadržane u Statutu Suda Europske unije, Vijeće uredbama, odlučujući jednoglasno, utvrđuje pravila kojima se uređuje uporaba jezika u institucijama Unije.

Članak 343.

(bivši članak 291. UEZ-a)

Na državnom području država članica, Unija uživa povlastice i imunitete koji su joj potrebni za obavljanje njezinih zadaća, prema uvjetima utvrđenima Protokolom od 8. travnja 1965. o povlasticama i imunitetima Europske unije. Isto vrijedi za Europsku središnju banku i Europsku investicijsku banku.

Članak 344.

(bivši članak 292. UEZ-a)

Države članice obvezuju se da sporove o tumačenju ili primjeni Ugovorâ neće rješavati ni na koji drugi način osim onog koji je njima predviđen.

Članak 345.

(bivši članak 295. UEZ-a)

Ugovori ni na koji način ne dovode u pitanje pravila kojima se u državama članicama uređuje sustav vlasništva.

Članak 346.

(bivši članak 296. UEZ-a)

1. Odredbe Ugovorâ ne isključuju primjenu sljedećih pravila:

(a) nijedna država članica nije obvezna davati informacije ako smatra da bi njihovo otkrivanje bilo suprotno osnovnim interesima njezine sigurnosti;

(b) svaka država članica može poduzeti one mjere koje smatra potrebnima za zaštitu osnovnih interesa svoje sigurnosti, koje su povezane s proizvodnjom ili trgovinom oružjem, streljivom i ratnom opremom; takve mjere ne smiju štetno utjecati na uvjete tržišnog natjecanja na unutarnjem tržištu u odnosu na proizvode čija namjena nije specifično vojna.

2. Vijeće može, odlučujući jednoglasno, na prijedlog Komisije, izmijeniti popis proizvoda na koji se primjenjuju odredbe stavka 1. točke (b) sastavljen 15. travnja 1958.

Članak 347.

(bivši članak 297. UEZ-a)

Države članice međusobno se savjetuju o poduzimanju koraka potrebnih kako bi spriječile da na funkcioniranje unutarnjeg tržišta utječu mjere na čije bi poduzimanje neka država članica mogla biti primorana u slučaju ozbiljnih unutarnjih poremećaja koji utječu na očuvanje javnog poretka u slučaju rata, ozbiljnih međunarodnih napetosti koje predstavljaju ratnu prijetnju ili radi ispunjavanja obveza koje je prihvatile radi očuvanja mira i međunarodne sigurnosti.

Članak 348.

(bivši članak 298. UEZ-a)

Ako mjere poduzete u okolnostima iz članaka 346. i 347. dovedu do narušavanja uvjeta tržišnog natjecanja na unutarnjem tržištu, Komisija, zajedno sa zainteresiranom državom, ispituje načine na koje se te mjere mogu uskladiti s pravilima utvrđenim Ugovorima.

Odstupajući od postupka utvrđenog člancima 258. i 259., Komisija ili bilo koja država članica mogu predmet uputiti neposredno Sudu ako smatraju da druga država članica zloupotrebljava ovlasti predviđene člancima 346. i 347. Sud o tome odlučuje na zatvorenoj sjednici.

Članak 349.

(bivši članak 299. stavak 2. drugi, treći i četvrti podstavak UEZ-a)

Vodeći računa o strukturno uvjetovanom društvenom i gospodarskom stanju u Guadeloupeu, Francuskoj Gvajani, Martiniku, Mayotteu, Reunionu, Saint-Martinu, Azorima, Madeiri i Kanarskim otocima, koje je još složenije zbog njihove udaljenosti, izoliranosti, male površine, nepovoljne topografije i klime, gospodarske ovisnosti o malom broju proizvoda, kao i o tome da postojanost i međudjelovanje tih uvjeta u velikoj mjeri ograničuju njihov razvoj, Vijeće, na prijedlog Komisije i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom, usvaja posebne mjere koje su posebice namijenjene utvrđivanju uvjeta primjene Ugovorâ u tim regijama, uključujući zajedničke politike. Kada Vijeće u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom usvaja posebne mjere, ono također odlučuje na prijedlog Komisije i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom.

Mjere iz prvog stavka posebno se odnose na carinsku, trgovinsku i poreznu politiku, slobodne zone, poljoprivrednu i ribarstvenu politiku, uvjete za opskrbu sirovinama i osnovnom robom široke potrošnje, državne potpore i na uvjete pristupanja strukturnim fondovima i horizontalnim programima Zajednice.

Vijeće usvaja mjere iz prvog stavka vodeći računa o posebnim svojstvima i ograničenjima najudaljenijih regija, ne ugrožavajući cjelovitost i dosljednost pravnog poretka Unije, uključujući unutarnje tržište i zajedničke politike.

Članak 350.

(bivši članak 306. UEZ-a)

Odredbe Ugovorâ ne isključuju postojanje ili ostvarenje regionalnih unija između Belgije i Luksemburga, ili između Belgije, Luksemburga i Nizozemske, u mjeri u kojoj se ciljevi tih regionalnih unija ne postižu primjenom Ugovorâ.

Članak 351.

(bivši članak 307. UEZ-a)

Odredbe Ugovorâ ne utječu na prava i obveze koje proizlaze iz sporazuma sklopljenih prije 1. siječnja 1958. ili, za države pristupnice, prije dana njihova pristupanja, a koje su sklopile jedna ili više država članica s jedne strane te jedna ili više trećih zemalja s druge strane.

Ako ti sporazumi nisu sukladni Ugovorima, dotična država članica ili dotične države članice poduzimaju sve odgovarajuće korake za otklanjanje utvrđenih neusklađenosti. U tu svrhu države članice po potrebi pomažu jedna drugoj i, ako je to potrebno, zauzimaju zajednički stav.

U primjeni sporazuma iz prvog stavka države članice uzimaju u obzir činjenicu da prednosti koje su svakoj državi članici dodijeljene na temelju Ugovorâ čine sastavni dio osnivanja Unije te su stoga neodvojivo povezane sa stvaranjem zajedničkih institucija, davanjem ovlasti tim institucijama i pružanjem istih prednosti od strane svih drugih država članica.

Članak 352.

(bivši članak 308. UEZ-a)

1. Ako se u okviru politika utvrđenih Ugovorima pokaže da je potrebno djelovanje Unije za postizanje jednog od ciljeva određenih Ugovorima, a Ugovorima nisu predviđene potrebne ovlasti, Vijeće, odlučujući jednoglasno na prijedlog Komisije i uz prethodnu suglasnost Europskog parlamenta usvaja odgovarajuće mjere. Kada Vijeće u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom usvaja dotične posebne mjere, ono također odlučuje jednoglasno na prijedlog Komisije i uz prethodnu suglasnost Europskog parlamenta.

2. Primjenom postupka za praćenje poštovanja načela supsidijarnosti iz članka 5. stavka 3. Ugovora o Europskoj uniji, Komisija upozorava nacionalne parlamente na prijedloge koji se temelje na ovom članku.

3. Mjere koje se temelje na ovom članku ne uključuju usklađivanje zakona ili drugih propisa država članica u slučaju kada se Ugovorima isključuje takvo usklađivanje.

4. Ovaj članak ne može biti temeljem za ostvarivanje ciljeva koji se odnose na zajedničku vanjsku i sigurnosnu politiku i bilo kojim aktom donesenim na temelju ovog članka moraju se poštovati ograničenja određena u drugom stavku članka 40. Ugovora o Europskoj uniji.

Članak 353.

Članak 48. stavak 7. Ugovora o Europskoj uniji ne primjenjuje se na sljedeće članke:

- članak 311. stavak treći i četvrti,
- članak 312. stavak 2. prvi podstavak,
- članak 352. i
- članak 354.

Članak 354.

(bivši članak 309. UEZ-a)

Za potrebe članka 7. Ugovora o Europskoj uniji o suspenziji određenih prava koja proizlaze iz članstva u Uniji, član Europskog vijeća ili Vijeća koji predstavlja dotičnu državu članicu ne sudjeluje u glasovanju i dotična država članica ne uzima se u obzir pri izračunavanju jedne trećine ili četiri petine država članica iz stavaka 1. i 2. tog članka. Suzdržani glasovi nazočnih ili zastupanih članova ne sprečavaju donošenje odluka iz stavka 2. tog članka.

Za donošenje odluka iz članka 7. stavaka 3. i 4. Ugovora o Europskoj uniji kvalificirana se većina određuje u skladu s člankom 238. stavkom 3. točkom (b) ovog Ugovora.

Kada nakon donošenja odluke o suspenziji glasačkih prava, donesene na temelju članka 7. stavka 3. Ugovora o Europskoj uniji, Vijeće odlučuje kvalificiranom većinom na temelju odredbe Ugovorâ, ta se kvalificirana većina utvrđuje u skladu s člankom 238. stavkom 3. točkom (b) ovog Ugovora ili, kada Vijeće odlučuje na prijedlog Komisije ili Visokog predstavnika Unije za vanjske poslove i sigurnosnu politiku, u skladu s člankom 238. stavkom 3. točkom (a).

Za potrebe članka 7. Ugovora o Europskoj uniji, Europski parlament odlučuje dvotrećinskom većinom danih glasova, koja predstavlja većinu njegovih članova.

Članak 355.

(bivši članak 299. stavak 2. prvi podstavak te bivši članak 299. stavci od 3. do 6. UEZ-a)

Osim odredaba iz članka 52. Ugovora o Europskoj uniji koje se odnose na teritorijalno područje primjene Ugovorâ, primjenjuju se sljedeće odredbe:

1. Odredbe Ugovorâ primjenjuju se na Guadeloupe, Francusku Gvajanu, Martinik, Mayotte, Reunion, Saint-Martin, Azore, Madeiru i Kanarske otoke u skladu s člankom 349.
2. Na prekomorske zemlje i područja navedene u Prilogu II. primjenjuje se poseban sustav pridruživanja predviđen u dijelu četvrtom.

Ugovori se ne primjenjuju na prekomorske zemlje i područja koji imaju posebne odnose s Ujedinjenom Kraljevinom Velike Britanije i Sjeverne Irske, a nisu navedeni u ranije navedenom popisu.

3. Odredbe Ugovorâ primjenjuju se na europska područja za čije je vanjske odnose odgovorna država članica.

4. Odredbe Ugovorâ primjenjuju se na Ålandske otoke u skladu s odredbama određenima Protokolom br. 2. uz Akt o uvjetima pristupanja Republike Austrije, Republike Finske i Kraljevine Švedske.

5. Neovisno o članku 52. Ugovora o Europskoj uniji i stavcima od 1. do 4. ovog članka:

(a) Ugovori se ne primjenjuju na Farske otoke;

(b) Ugovori se ne primjenjuju na suverena područja Akrotiri i Dhekelia Ujedinjene Kraljevine na Cipru osim u opsegu potrebnom za osiguranje provedbe pravila određenih u Protokolu o suverenim područjima Ujedinjene Kraljevine Velike Britanije i Sjeverne Irske na Cipru priloženog Aktu o uvjetima pristupanja Češke Republike, Republike Estonije, Republike Cipra, Republike Latvije, Republike Litve, Republike Mađarske, Republike Malte, Republike Poljske, Republike Slovenije i Slovačke Republike Europskoj uniji i pod uvjetima iz tog Protokola;

(c) Ugovori se primjenjuju na Kanalske otoke i Otok Man samo u mjeri u kojoj je to potrebno zbog osiguranja provedbe aranžmana o tim otocima određenih Ugovorom o pristupanju novih država članica Europskoj ekonomskoj zajednici i Europskoj zajednici za atomsku energiju potpisanim 22. siječnja 1972.

6. Europsko vijeće na inicijativu predmetne države članice može donijeti odluku o izmjeni statusa, u odnosu na Uniju, danske, francuske ili nizozemske zemlje ili područja iz stavaka 1. i 2. Europsko Vijeće odlučuje jednoglasno nakon savjetovanja s Komisijom.

Članak 356.

(bivši članak 312. UEZ-a)

Ovaj se Ugovor sklapa na neograničeno vrijeme.

Članak 357.

(bivši članak 313. UEZ-a)

Visoke ugovorne stranke ratificiraju ovaj Ugovor u skladu sa svojim ustavnim odredbama. Isprave o ratifikaciji polažu se kod Vlade Talijanske Republike.

Ovaj Ugovor stupa na snagu prvog dana mjeseca koji slijedi nakon što posljednja država potpisnica položi ispravu o ratifikaciji. Međutim, ako se to polaganje isprave o ratifikaciji obavi manje od petnaest dana prije početka sljedećeg mjeseca, ovaj Ugovor stupa na snagu prvog dana drugog mjeseca od dana tog polaganja.

Članak 358.

Odredbe članka 55. Ugovora o Europskoj uniji primjenjuju se na ovaj Ugovor.

U POTVRDU TOGA niže potpisani opunomoćenici potpisali su ovaj Ugovor.

Sastavljeno u Rimu dana dvadeset petog ožujka godine tisuću devetsto pedeset sedme.

(lista potpisnika ne reproducira se)
